

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

CHỦ NHIỆM
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

CHỦ BIÊN
NHẬT TIẾN

thiếu nhi

Huyệnh Văn Minh

73

PHÒNG SÁCH MINH ĐỨC

— Sự ngu dốt là vết nhớ dễ thấy hơn hết.

PAUL MORAND

103

TIN SINH HOẠT TRUNG ƯƠNG (Chủ nhật 19-8-73)

Tuần này chúng ta vẫn sinh hoạt tại Tao Đàn như thường lệ. Riêng các em có tham dự buổi trại BH ngày 5-8-73 vừa qua, hãy liên lạc với ban sinh hoạt để nhận một tấm hình kỷ niệm (về buổi trại đó).

Lưu ý: Các bạn trong TBSH nhớ tới đây đủ. Chúng ta sẽ bàn về cách cải tiến sinh hoạt ngoài trời.

TIN NHA TRANG

Kể từ nay, địa chỉ chi nhánh Nha Trang đổi lại như sau:

Hà Mạnh Tiến (HMT)

108 Ngô Tùng Châu Nha Trang

Chi nhánh Nha Trang xin cảm tạ quý vị ân nhân đã tận tình giúp đỡ trong thời gian qua.

DANH SÁCH ĐỘC GIA DÀI HẠN

Phạm ngọc Quang Hộp thư 16 Đơn Dương, Tuyên Đức từ 101 đến 115 — Bùi văn Quyền 272/4 Võ di Nguy, Phú Nhuận từ 102 đến 151 — Sơn, nhà ông Đoàn văn Út Anh 161/2 Nguyễn trường Tộ, An Giang từ 101 đến 150 — Lê quang Tâm Hộp thư 35 Vĩnh Long từ 101 đến 150 — Nguyễn văn Hào 55 Dạ phía Nam, Cầu chữ Y, Saigon 8 từ 103 đến 127.

TRẢ LỜI ĐÓ VUI KỲ 101

Câu 1:

«Tổng số 2 cạnh trong 1 tam giác luôn luôn lớn hơn cạnh thứ 3».

Cho nên, với điều kiện của ông nhà giàu, vị kiến trúc sư đành... lắc đầu.

Câu 2:

Các cua rơ sơ nhất là số 8, vì nếu vành bánh xe mà thành số 8 thì các thê tháo gia chỉ có nước cống xe cuốn bộ.

Sau đây là danh sách các em được tuyển chọn:

1) Trần văn Thịnh 431 Phan đình Phùng Saigon 3

2) Lê hữu Khánh 56 Nguyễn hữu Cảnh Saigon 1

3) Bùi kiệt Sĩ 257/4 Cư xá Lữ Gia Saigon 11

4) Nguyễn ngọc Vinh 182/5 Trương minh Ký Gia Định

5) Nguyễn lê Vinh Sơn 12/99 Dân An 1, An Nhơn, Gò Vấp.

6) Bùi văn Hải 47 Lý thường Kiệt Vĩnh Long

7) Trần Cát 71 Gia Long, Long Xuyên

8) Trần thị Trâm Oanh 4B Quang Trung Dalat

9) Nguyễn phước Thanh hộp thư 70 Hội An

10) Trần văn Lê 8 Phạm Phú Quốc Hội An.

HỘP THƯ

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em D.H.N.B., Nha Trang: Em tốt lành quá. Hoàn cảnh như K.O. nhiều lắm em ơi.

Em Thiên bất Hủ, Đà Nẵng: Khi các em hỏi, thì đã hết Bích Chương. Sau đó, Tòa soạn in thêm 500 tờ, gửi đi các nơi, hôm em Thiên tới chơi, còn lại 4 cuộn, mỗi cuộn khoảng 5, 6 chục tờ, em ạ.

Em... Gia Định: Em còn đủ cha mẹ, gia đình, hơn rất nhiều người, sao lại còn buồn vợ vãn, tối ngày đứng ở cửa sổ mà khóc! Đừng trách ba má không hiểu em. Hãy tự hỏi em đã đóng góp được gì với gia đình em chưa? Mỗi cá nhân phải nỗ lực trong cương vị của mình thì gia đình, xã hội mới thịnh vượng. Hãy sốt sắng làm việc nhà, giúp ba má, vui cười với mọi người, chị dám quả quyết ba má sẽ «hiều» em và thương yêu em liền. Vì lợi ích của chính em, chị nói thẳng, nghe có trái tai, xin em đừng giận, em nhé.

Em Hoài nhật Vũ, Ban mê Thuật: Em là cậu bé ôm ấp nhiều hoài bão, và có lý tưởng cao đẹp. Mọi người chung quanh em cũng tốt, tuy nhiên ở tuổi đó, đôi khi cũng buồn vui bất thường em ạ.

Em Sơn Ca, Ban mê Thuật: Chị không viết thư riêng được. Đừng buồn em nhé.

Em Trương thế Phước, Đà Nẵng: Báo cũ lẽ đã hết. Về chi tiết tiêu thụ từng tỉnh thì chị không biết, vì công việc đó của nhà phát hành em ạ.

Em Thy Linh, Chợ Lớn: Học ban nào thì khi thi môn chính sẽ được nhân với hệ số cao, vì trong niên học đã chuyên luyện môn đó. Vẫn thi đủ môn, nhưng các môn khác hệ số nhỏ nghe em.

Em Thu Hương, Đà Nẵng: Em gửi thư yêu cầu về nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon 1, sẽ được gửi tặng Thư Mục. Nhớ ghi rõ địa chỉ của em đấy nhé.

Em Huỳnh Hoa, Mỹ Tho: Bài của em trùng tên, chữ nội dung khác nhau mà. Gửi bài khác về đi em ạ.

Em Lê hồng Vũ Phương, Saigon: Tới tòa soạn em cứ vào chơi tự nhiên, không ai hỏi thẻ gì hết. Gặp nhau dù cũ, dù mới, các em đều quý mến nhau, vì cũng trong gia đình T.N cả mà em.

Em Hoàng hoài Nguyên, Tuy Hòa: Tất cả các tật của em chỉ cần đọc mấy cuốn Đắc nhân tâm, Xử thế của người này, Thăng tiến trên đường đời, và áp dụng tinh hoa của sách là trừ bỏ được hết. Bệnh lười thì phải nhờ ba cho uống thuốc «chối lông gà» là sẽ khỏi liền đó em.

Em Nguyễn văn Yên, Đà Nẵng: Nên ký rõ ràng xuống xẻ, các nhà ương số bảo thế đó em.

Em Hoài nhật Ánh, Nha Trang: Chị mừng thế em đã có việc làm, Trong hoàn cảnh bận rộn như vậy mà em còn say mê Thiếu Nhi, chị cảm động quá. Em gia nhập chi nhánh Nha Trang, khỏi đòi thẻ nghe em.

Em Lê quang Tâm, Vĩnh Long: Tòa soạn đã gửi báo dài hạn. Số tiền 2.600 em ra nhà bưu điện nhờ chuyển bằng bưu phiếu bỏ trong thư bảo đảm thì mới không thất lạc. Chú Bình đi công tác xa em ạ.

Em ở Nguyễn tri Phương, Ba Xuyên: Chị cảm thông với em và mừng rằng trong hoàn cảnh ấy mà em còn cố gắng dành tiền mua Thiếu Nhi. Chị hứa chắc rằng nội dung Thiếu Nhi sẽ mãi mãi xứng đáng. Về hình thức cái bìa, phải cần có hình ảnh đẹp và linh động, mới tạo được sự chú ý của các em. Có một số em biết tới Thiếu Nhi chính nhờ cái bìa đẹp, rồi khi đem về đọc mới thấy rằng nội dung T.N. hay, và tiếc rằng biết T.N. quá trễ. Và lại hình đó cũng chỉ nói lên một trong những hoạt động của các em, lúc thì học, lúc thì chơi, lúc thì làm việc nhà, việc xã hội, v.v... thế thôi. Viên thuốc đắng giáo dục Thiếu Nhi cần có cái bìa học đường thì nhiều em mới chịu nuốt. Cảm ơn nhã ý của em đã gửi thêm đề tài góp ý với chú Vi Vi em nhé.

Em Dương phước Hậu, Chương Thiện: Em chuyển lời chị kính thăm ba, và nhờ ba giảng cho em rõ về vụ tại sao báo lỗi mà vẫn làm. Chị tin tưởng với kiến thức và tâm hồn của ba, em sẽ được ba giải đáp những thắc mắc của em. Cuốn Vào Thiên hiện nay đã hết. Nhà sách cũng không nhận được 150đ. của em. Gửi tiền mặt trong thư để bị thất lạc lắm. Lần sau em gửi bưu phiếu bằng thư bảo đảm mới được nghe em.

Em D. P., Đà Nẵng: Phải có bằng Tú Tài 2 thì mới học về Báo Chí được. Cứ cố gắng lên. Có lẽ mẹ nói thế để em lo học đó thôi. Và lại, em còn có ba. Em hãy trình bày và ba sẽ thông cảm em ạ.

Em Thu Linh, Bình Đông: Em xem nơi mục lục sẽ rõ bài báo đó bác chủ nhiệm định viết về vấn đề gì, em nhé.

Em Hoài Linh, Biên Hòa: Nhờ U.T.P. làm thẻ dùm được lắm em ạ.

Em Đoàn kiều Hùng, Saigon: Một lần chị mua dùm Lê thế Minh cái vợt, gửi đi bị thất lạc vì chiến cuộc Kontum, sau này chị bị phiền mãi nên từ đó chị không bao giờ mua dùm tạp hóa nữa. Mong em cảm thông nhé.

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

thiếu nhi

Tòa Soạn : 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T. 42152

Cơ Sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn — Đ.T. 20.348.

Chủ Nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ Biên : NHẬT-TIẾN

Năm Thứ Ba — Số 103 — Ra ngày
17-8-73. Giá 70đ

MỤC LỤC

● Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn Hùng Trương 1 ● Thắc mắc của em Bách Khoa phụ trách 2 ● Truyện ngắn : Cái khạp tương của Ái Thơ 3 ● Không bao giờ có một lá thư cho Bob Nguyễn hiền Lê dịch 10 ● Chuyện cổ tích : Huyền thoại về chim họa mi Ngô bá Tùng dịch 3 ● Sáng tác của em : Vườn Xưa của Lê Minh Châu 14 — Má của Thương Trọng 22 — Đoàn khúc Vu Lan của Hoàng dũ Linh 18 — Thơ : Tiểu Trúc, Hùng Vỹ, Nguyễn Linh, Rong Xanh, Thập Cẩm, Vi Lam, Rong Tím, Áo Ảnh, Trang Tử, M. Hương — Sơu tầm : Kiến thức các quốc gia : Andorre của Bùi Khiêm — Bèo gấm thay chó săn của Đặng Hoàng 7 — Con thần lẩn của Văn Trung 15 — Sự cấu tạo của ngọc trai của Hà thị Tuyết Lan — Chuyện lạ nhất đời của Phan Bá ● Giải trí : Ô chữ Họ Hồng Bàng của Trần linh Nga 9 — Đố vui hàng tuần 9 — In giấy Vạn Hoa 9 — Cùng cười 17 ● Thủ công : Nghệ thuật gấp giấy Origami : Con Vịt Nhật Bản của Nguyễn Tùng 8 ● Vườn Hồng : Suối mát của Đỗ phương Khanh 12 — Bạ vàng : Giới thiệu cuốn Muốn nên người của Phạm cao Tùng 13 — Thẻ thảo — Mẫu thêu — Thực đơn kiệm ước 13 ● Tranh Phim : Bác Đô Nan chữa bệnh cho Voi của Walt Disney 11 — Cùng đi với Tử Thần của Nguyễn Tài ● Nhạc : Nào chúng mình ra 19 ● Truyện dài : Bức Thư mất trộm của Edgar-Poe, Thu An dịch 23 — Những dấu chân chim của Nhật Tiến 24.

TRANH BÌA CỦA VIVI
LÁ THU VÀNG

THƯ CHỦ NHIỆM Gửi các em Thiếu Nhi

Các em thân mến,

Gần đây, báo chí có loan tin một thiếu niên Việt Nam, em Lê văn Khiêm, 20 tuổi, sanh tại Sài Gòn vừa thi đỗ ba kỳ thi tuyển vào chín trường lớn của Pháp, kể cả những trường nổi tiếng nhất.

Các trường này đào tạo các kỹ sư giá trị thuộc các ngành cầu cống, hầm mỏ, luyện kim, giao thông, nghệ thuật sản xuất và bách khoa.

Em Lê văn Khiêm sang Pháp từ năm em lên 14 tuổi. Ngay năm sau, em thi đỗ Tú Tài toàn phần ưu hạng. Em đã quyết định theo học Trường Bách Khoa (Ecole Polytechnique) là trường danh tiếng vào bậc nhất của Pháp.

Trường hợp các em Việt Nam sang ngoại quốc du học nổi tiếng thông minh và giỏi xảy ra rất nhiều.

Nhiều sinh viên thành tài hiện nay giữ những vai trò quan trọng tại Âu Châu và tại Phi Châu.

Nếu hòa bình thật sự được văn hồi tại quê hương chúng ta, chắc chắn những đứa con này sẽ trở về quê hương kiến thiết lại xứ sở hết sức đặc lực.

Người ta thường nói: Thanh niên là rường cột nước nhà và tương lai một nước nằm trong tay học sinh tuổi trẻ hôm nay.

Đúng vậy, các em hôm nay được đào luyện chu đáo về mọi mặt sẽ giúp ích rất nhiều trong việc xây dựng quê hương ngày mai.

Hôm nay các em là những học sinh ngoan ngoãn, chăm chỉ học hành, ngày mai các em có thể dễ dàng trở nên người công dân tốt.

Các em thân mến,

Nhắc đến em Lê văn Khiêm ở trên, chúng tôi mong muốn các em tin tưởng ở tương lai đầy xán lạn của quê hương chúng ta với nhiều đứa con yêu thông minh và các em nên cố gắng học hành để sau này phục vụ xứ sở được nhiều hơn.

Thân mến chào các em
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

Thiếu nhi 1

THẮC MẮC CỦA EM

MÙA, NĂM ÂM LỊCH

HỎI: Một năm có 12 tháng, 4 mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông. Thế mùa là gì, mùa xuân ở vào tháng nào, mùa thu, hạ, đông ở vào tháng nào? Mỗi năm đều được gọi một tên, như năm nay là Quý Sửu, đến 12 năm lại trở về tên đầu. Vậy tên đầu của 12 tên này là gì?

MAI THỊ TUYẾT NGÀ
(Hiếu Thiện)

ĐÁP: 1) Trên địa cầu, nhìn lên ta có cảm giác mặt trời chuyển động từ đông sang tây (thật ra là địa cầu chuyển động). Ở một nơi, cứ vào lúc chính Ngọ ta lấy vị trí mặt trời một lần. Trong suốt một năm, những vị trí ấy sẽ vạch nên một quỹ đạo hình bầu dục, khoa thiên văn gọi là *Hoàng Đạo* (nói một cách khác, Hoàng Đạo là quỹ tích của mặt trời trong một năm lấy vào lúc chính Ngọ hay Hoàng Đạo là quỹ tích của mặt trời trong một năm lấy vào lúc chính Ngọ hay Hoàng Đạo là quỹ đạo biểu kiến của mặt trời). Hoàng Đạo cắt xích đạo địa cầu tại 2 điểm gọi là 2 *phân điểm*. Đường kính của địa cầu thẳng góc với đường nối 2 phân điểm cắt Hoàng Đạo tại 2 điểm khác gọi là *chí điểm*. Như thế trên Hoàng Đạo có 2 phân điểm (một gọi là *xuân phân*, một gọi là *thu phân*) và 2 chí điểm (một gọi là *Hạ chí*, một gọi là *Đông chí*). Vậy mùa là khoảng thời gian giữa 2 lúc liên tiếp mà mặt trời đi qua phân điểm và chí điểm.

Như thế ta có tất cả 4 mùa:

— Mùa Xuân bắt đầu từ ngày 21-3 lúc mặt trời đi qua điểm Xuân phân, và kéo dài 92 ngày 20 giờ.

— Mùa Hạ bắt đầu từ ngày 21-6 lúc mặt trời đi qua điểm Hạ chí, và kéo dài 93 ngày 15 giờ.

— Mùa Thu bắt đầu từ ngày 21-9 lúc mặt trời đi qua điểm Thu phân, và kéo dài 89 ngày 19 giờ.

— Mùa Đông bắt đầu từ ngày 22-12 lúc mặt trời đi qua điểm Đông chí và kéo dài 89 giờ.

Thiều nhi 2

Sở dĩ mùa dài ngắn không đều nhau vì địa cầu quay quanh mặt trời theo một quỹ đạo bầu dục.

2) Cách gọi tên năm theo âm lịch được ghép bởi Thập Can và Thập Nhị Chi. Thập Can lần lượt là: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý. Thập Nhị Chi lần lượt là Tí, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi. Như thế, năm khởi đầu tính đi là Giáp Tí rồi đến Ất Sửu, rồi đến Bính Dần... vân vân... Như năm nay là Quý Sửu thì đến năm tới sẽ là Giáp Dần, rồi đến Ất Mão v.v.. Theo cách ghép này cứ 60 năm các tên lại trở về y hệt như cũ.

TẠI SAO «BẮC» LẠI NỔI?

HỎI: Tại sao một chiếc bắc có thể chở 10 tấn, lớp bọc bắc lại bằng sắt thế mà nó vẫn nổi trên mặt nước.

TRẦN BỬU TÀI
(?)

ĐÁP: Theo nguyên lý của Archimède về sức đẩy của chất lỏng thì « Khi một vật nhúng vào một chất lỏng, sẽ bị chất lỏng đẩy từ dưới lên trên ». Sức đẩy này tính được bằng cách lấy trọng lượng riêng của chất lỏng nhân với thể tích của vật. Do đó vật càng lớn, sức đẩy của chất lỏng vào vật càng gia tăng. Chiếc bắc sở dĩ nổi được trên mặt nước vì nó có thể tích lớn (sức đẩy tăng) mà lại rỗng ở dưới đáy (đề trọng lượng nó nhỏ). Người ta đã tính toán trước để sao cho sức đẩy của nước lớn hơn trọng lượng chuyên chở của chiếc bắc, do đó nó vẫn nổi được trên mặt nước.

KÍNH LÃO

HỎI: Trong T.N. số 57 anh Phạm Hữu Chí có dạy cách làm ống nhòm. Em không hiểu kính lão số 1 là kính gì? Có dễ tìm không?

TRẦN-QUỐC-BẢO
(Nhà Trang)

ĐÁP: Kính lão khác với kính cận thị. Trong quang học, kính cận thị gọi là kính phân kỳ, còn kính lão gọi là kính hội tụ. Về phương diện hình dáng, thì kính lão là một miếng thủy tinh trong suốt có 2 mặt cong, ở giữa dày, bên rìa của nó mỏng lại.

Số độ của mỗi kính tùy theo độ cong của kính. Nói một cách chuyên môn thì tùy theo độ dài của *tiêu cự* (tiêu cự là khoảng cách từ tiêu điểm đến quang tâm của mỗi Thấu Kính). Kính có tiêu cự càng ngắn thì số độ của kính càng cao. Kính số 1 tức là loại kính có tiêu cự dài 1 mét, các kính lão có thể mua rất dễ dàng ở các tiệm bán kính (trong tiệm

hay các xe rong). Có đủ loại số, tùy ý lựa chọn.

DIỆN GIẬT

HỎI: Khi trời nóng, mọi vật đều khô, tay ướt rờ vào vòng sắt bao chung quanh cái quạt thì không giật. Nhưng khi trời mưa nên đất ướt át bàn tay ướt chạm vào vòng sắt đó lại bị giật. Tại sao?

LÊ ĐỨC TUẤN
(Pleiku)

ĐÁP: Đó là tại các dây quấn trong cái quạt của em bị hở. Khi trời mưa, không khí ẩm có đầy hơi nước, biến các sợi dây quấn thành vật dẫn điện và truyền điện ra ngoài vỏ quạt. Em phải đem đi cho thợ người ta xem lại ngay.

PHÓNG TÁC, DỊCH THUẬT, VIỆT NAM HÓA

HỎI: Truyện phóng tác, dịch thuật, Việt Nam Hóa khác nhau thế nào?

BƯỞM VÀNG
(Đà Lạt)

ĐÁP: — Phóng tác là dựa vào một nguyên bản để viết lại thành một tác phẩm khác. Lời văn trong truyện phóng tác không cần theo sát nguyên bản, có khi hoàn toàn là một bản văn mới, nhưng ý chính và các nhân vật chính vẫn giữ gần như nguyên bản.

— Dịch thuật là một bản văn chuyển ngữ theo sát từng dòng, từng ý của nguyên bản. Tuy nhiên khi gặp những thành ngữ riêng biệt của mỗi quốc gia, có người chủ trương phải dịch đúng nguyên văn, có người lại chủ trương dịch thoát, miễn là chuyển được đúng ý của tác giả. Cả hai quan niệm này vẫn còn tồn tại, có dịch giả theo cách này, có dịch giả theo cách kia.

— Việt Nam Hóa một tác phẩm là biến đổi hoàn toàn một tác phẩm ngoại quốc thành một tác phẩm có tính cách Việt Nam như tên các nhân vật đều lấy tên Việt, các địa danh cũng lấy theo địa danh VN, để cho người đọc không cảm thấy là đang đọc một truyện ngoại quốc. Hiện nay phần lớn các tác phẩm của nhà văn Hoàng Hải Thủy là các tác phẩm đã Việt Nam hóa thí dụ như *Kiên Giang* (VN hóa tác phẩm *Jane Eyre*).

B.K.

— Đọc các sách hay là nói chuyện với thiện nhân của các thế kỷ đã qua.

DESCARTES

Huyền thoại về chim họa mi

NGÔ BÁ TÙNG phỏng dịch

Vào những đêm Xuân khi các loài chim khác đang ngủ ngon trong tổ ấm, thì chim Họa Mi bắt đầu cất tiếng hót làm ấm lòng người. Nhưng xưa kia không vậy, chim Họa Mi thường hót vào ban ngày chung với tiếng hót của những chú chào mào, vành khuyên, hồng tước, sơn ca...

Câu chuyện kể lại rằng hồi xưa, vào một đêm cuối Xuân, thay vì ngủ yên trong tổ ấm, chú Họa Mi lại đậu trên một cành nho dại thật cao để quan sát cảnh vật và trông nom cho gia đình chú đang ngủ trong tổ.

— «Ở trên cao này sẽ ít nguy hiểm hơn», Chú thầm nghĩ: «dù chỉ là một làn gió nhẹ hay một con vật lạ nào bò đến gần, cành nho sẽ lay động, và ta biết liền. Tiếng đập cánh của một con cú đi ăn đêm từ xa cũng vang đến tai ta rõ mồn một.»

Nhưng đêm đó thật là yên tĩnh và chú Họa Mi ngủ thiếp đi. Trong lúc ngủ say, hai sợi tay nho vươn lên móc quần quanh lấy đôi chân bé nhỏ của chú. Đến sáng, khi tỉnh dậy, chú thấy mình đang bị cầm tù. Chú cố gắng vùng vẫy một cách tuyệt vọng để thoát thân, nhưng những tay nho vẫn cứ quấn chặt lấy chân chú. Chú bắt đầu lo sợ sẽ là mối nguy cho những con quạ hoặc diều hâu, hay nếu không chú cũng sẽ bị chết đói. Chú Họa Mi bèn nghĩ đến những bác nông phu mà họ là những người bạn tốt của chú. Họ rất yêu các chú chim nhỏ vì đã đuổi bắt các sâu bọ côn trùng giúp họ.

— «Hỡi bác nông phu!» Chú cất tiếng kêu sầm sầm: «hỡi bác nông phu! Hãy đến cứu tôi... Hãy đến cắt cành nho đi để giải cứu tôi!»

Một nông phu ở gần cây nho dại nghe thấy tiếng kêu bèn bảo vợ: «Một con chim nhỏ đang kêu cầu cứu, ta phải mau tới giúp. Những

con chim nhỏ là những đồng minh của chúng ta.»

Lần theo tiếng chim kêu, bác nông phu tiến đến một gốc nho.

— «Hãy cắt cành nho!», con chim nhỏ van xin: «Bác nông phu ơi, hãy cắt cành nho để giải cứu tôi.»

Bác nông phu ngần ngừ trong giây lát. Chặt cây nho là cả một điều thiệt hại. Hàng năm nó cho rất nhiều trái nho khô nhỏ và cứng mà gà vịt của bác rất ưa thích. Nhưng dù sao cũng không thể để chú Họa Mi chết được. Chú lại đậu trên một nhánh nho thật cao khiến bác không thể nào với lên gỡ tay nho để giải cứu chú, ngoài cách chặt đứt cành nho. Bác nông phu ngần ngừ rồi quyết định đi lấy cái liềm... Và khi những chiếc lá nho xanh lá tả rơi trên mặt đất, chú Họa Mi rút được đôi chân bay lên cao với tiếng kêu sung sướng.

Rồi mùa thu năm sau tại nơi này có một hiện tượng rất lạ lùng: Trong khi tất cả những cây nho dại trong vùng của bác nông phu chỉ có những trái nho nhỏ, khô và cứng để cho gà vịt ăn thì chính cây nho của bác nông phu đầy lòng bác ái sai đầy những chùm nho thật đẹp. Mỗi trái nho to như một trái mận, thơm ngon đầy nước và thật ngọt... Từ trước đến nay bác chưa hề bao giờ thấy những trái nho ngon và đẹp đến như thế.

Bạn bè và hàng xóm xa gần đều đến chia vui và hỏi thăm bác nông phu:

— «Bí quyết của bác như thế nào? Làm sao bác có thể biến đổi một cây nho dại thành một cây nho tốt và quý báu như vậy?»

— «Ồ! Giản dị lắm». Bác nông phu vui vẻ trả lời, «mùa xuân năm ngoái tôi đã giải cứu một con Họa Mi...», rồi bác kể tiếp bác đã cắt cành nho như thế nào.

Từ đó, tất cả những cây nho dại đều được xén tỉa và đã cho những trái nho thật ngon ngọt. Riêng chú Họa Mi thì dù những cây nho có được xén tỉa hay không, chú cũng không còn bao giờ dám đậu trên những cành nho nữa.

... Và vào những đêm Xuân ử mình trong những tàu lá tươi xanh, chú Họa Mi cất tiếng hót thật hay để cảm ơn bác nông phu đã cứu sống chú, đồng thời có ý nhắc nhở:

«Hỡi bác nông phu! Hãy nhớ xén cành nho,

Đề có được những chùm nho thật ngon, thật đẹp.»

H. ROBITAILLIE

GIỌT SƯƠNG LONG LẠNH

(Cho Ngọc Thúy và Kỷ Niệm)

Từ trên khung cửa sổ,
Nhìn nắng vàng mong manh
Rơi trên khuôn viên nhỏ
Xanh xanh màu cỏ xanh

Lá bướm bay trong gió
Hòa với cảnh phượng non
Tia nhìn chợt bỏ ngỡ
Ô kìa! Viên kim cương!

Lấp lánh và rực rỡ
Thúy này, Thúy thấy chẳng?
Ở cạnh chiếc lá úa
Viên kim cương màu vàng

Không nghe chuông vào học
Hai đứa kéo nhau đi
Trong bước chân hấp lấp
Được, mình chia hai nghe!

Chân dẫm lên cỏ mượt
Đâu rồi viên kim cương?
Đâu ngọn cỏ giọt nước
Chỉ là một hạt sương!

Thẹn thẹn nhìn nhau cười
Mình «con nít» ghê nơi
Thúy ơi, đừng cười nữa
Ta vào lớp đi thôi! ...

T.D. TIỂU TRÚC

TUỔI LÊN NĂM

Cho các bé lên năm

Tuổi em là tuổi lên năm
Vui đùa thỏa thích nhưng chăm học hành
Toán trừ, toán cộng làm nhanh
Những bài khó quá em đành chịu thua
Tuổi em là tuổi vui đùa
Vừa chơi vừa học vừa mua bánh quả
Khác gì cái tuổi lên ba
Lên năm vừa học cùng là vừa chơi.

HÙNG VỸ
(Lương văn Bình)

CHUYỆN CHÚ CHÁU

Cháu: — Chè chín chưa chú?

Chú: — Chè chưa chín cháu!

Cháu: — Chờng chè chín chú cho cháu chén.

Chú: — Chờ chút! Chờng chè chín chú cho cháu.

Cháu: — Chặc! chặc! chờ chút chắc cháu chết!

Chú: — Cháu chết, chú chẳng cho cháu chè.

Cháu: — «chời!»! Chú chẳng chiều cháu chút!

MỘNG-LONG
(Kiều Giang)

ĐÌNH GÔ

ĐÌNH GÔ ĐÃ BẠC

Cựu quản lý Siêu Thị Hoa Hồng, Ôi chào! Nghe tin ông «tái xuất giang hồ» Mê Hoặc ta vui mừng đến muốn xỉu, nhưng ngó lại thư phúc đáp của ông gửi cho... tiểu hữu chủ biên ta vãi mồ hôi hột và... Xui thật sự! Ôi! Đình Gô ơi! Nỗi vui mừng gặp lại cố nhân chưa đầy tràn, thì nỗi rầu rĩ người xưa đổi thay xưa đuổi niềm vui ra khỏi... ruột gan ta!

Phải, Đình Gô đã thay đổi, người xưa đã đổi thay. Trong thời gian «đóng cửa sổ» ông nằm nhà... ép rệp, thì ta chạy đôn, chạy đáo, nặn óc moi tìm tìm phương kế dựng lại «nhà xưa» nhưng bị thất bại, buồn tình đời «đen bạc» ta lủi thủi vào hang sâu rừng thẳm sống ẩn nhẫn chờ đợi ngày mai, ngày ông bạn «tái xuất làng cười». Nay, cái ngày mai ấy đã tới bên hông, ôi! Bao mơ mộng, hy vọng tốt đẹp cho cái ngày mai đã đổ vỡ tan tành tơi bời hoa lá cành. Đình Gô ơi! Ta thử hỏi ông nhờ nơi đâu mà ông đã được «phây phây» thu lời? Nhờ nơi ai mà ông đã được làm «Thánh tổ làng cười»... ý quên «làng cười»? Hỏi tức là trả lời, nhờ nơi STHH và khách hàng chứ còn kí rì nữa! Thế mà nay «Quân tử Đình Gô» đã là «Đình Gô phụ tình» vừa «lố mặt» ông đã lên giọng chê bai STHH ọp ẹp tồi tàn, rồi xua đuổi nó, ông lang bang làm mưa gió suốt 32 «mẫu» đất TN. Đình Gô bạn «bạc» ơi, ông đã quên lời cổ nhân dạy «uống nước nhớ nguồn» rồi ư? Buồn thay!

Riêng ta, ta thấy tiếc thấy thương STHH vô vàn, vì nơi đó «chôn dấu» biết bao kỷ niệm «êm đềm». Ôi! Nhưng không nói nữa, nói chi thêm đau xót lòng ta! (hic).

Trước khi gác bút, ta xin đưa câu đối này:

ĐÃI BẠC BẠN ĐÌNH GÔ BẠN BẠC

Nếu ông đổi lại được, ta hứa sẽ không oán trách than phiền gì ông nữa, sẽ ngậm ngùi chịu nhường ông chức «Thánh tổ làng cười». Còn không, ta thề sẽ muôn đời lai rai xỉ đế, nhấm nháp thịt cây làm vui, cho cuộc sống «thảnh thơi bầu rượu mâm... cây».

MÊ-HOẶC

ĐÌNH GÔ TRẢ LỜI

Đọc xong thư của tiểu hữu, bản đạo cảm động quá. Hic. Nếu sau này bản đạo có chết đi, bản đạo sẽ làm chức thư truyền ngôi Thánh tổ làng Cười cho tiểu hữu. Hic. Hic.

Tiểu hữu ơi, các cụ ta ngày xưa có câu «gặp sóng cả mới biết tay chèo giỏi» ý nói chỉ khi vào việc mới biết kẻ hay, người dở. Nay Làng Cười vừa trải qua một cơn sóng gió. Trong nhiều tay chèo, bản đạo thấy Tiểu Hữu là tay chèo số rách năm bờ oăn. Nào tiểu hữu hò hét mở lại STHH. Nào tiểu hữu vận động tòa soạn xin xe bắt chó của Sở Vệ Sinh Đ.T. đi lùng bản đạo đang tuyệt tích giang hồ. Đến khi bản đạo trở về, bản đạo choang một phát té sụm cái STHH thì tiểu hữu khóc rống, cảm động thay!

Nhưng tiểu hữu ơi, tiểu hữu mới chỉ biết một, mà không rõ mười. Khi bản đạo tung ra cái lập trường chê bai Siêu Thị ọp ẹp, tồi tàn, ấy là bản đạo có dụng ý. Bản đạo muốn trắc nghiệm bản dân thiên hạ xem mức độ trung thành của con dân làng cười đối với thánh địa đến như thế nào. Hic. Nói một cách văn hoa, ấy là bản đạo đã dùng đá để thử vàng. Nay kết quả, bản đạo xin tuyên bố tiểu hữu Mê Hoặc đúng là thử vàng 24 ca-ra chính hiệu của làng Cười vậy.

Tiểu hữu lại còn đòi thử tài văn chương súng lục ý... phú lục chớ... của bản đạo nữa. Câu đối đưa ra của Tiểu hữu độc địa, mỉa mai vô vàn. Tiểu hữu chê bản đạo đãi bạc những người bạn bạc, cỡ Mê Hoặc, cỡ Lão Bà Bà, cỡ Lê thị Ông Ba Mười v.v... Nay lập trường xài đá thử vàng đã làm nổi oan của bản đạo sáng tỏ. Vậy bản đạo xin đổi lại trong câu đối mang niềm tâm sự như sau:

ĐÃI BẠC, BẠN ĐÌNH GÔ BẠN
BẠC

THỬ VÀNG, BỒ Mê HOẶC BỒ
VÀNG.

Nếu tiểu hữu hài lòng, xin sịt tộp trò nhậu thịt chó dã man, tàn bạo lại. Mong lắm thay!

ĐÌNH-GÔ

QUÁ DỠ

Trận banh vừa chấm dứt, anh trung phong hôm nay chơi tệ hơn bao giờ hết. Kết quả là 5-0, thua không gỡ được quả nào.

Anh ta găm gừ nói với thủ quân của mình:

— Tại lỗi của trọng tài. Tôi phải sút cho ông ta 1 trái vào mặt mới được.

Anh thủ quân ngăn lại:

— Đừng, vô ích. Hấn núp sau cột gôn bên kia kìa.

✱

Đề qua thì giờ, hai anh bàn ngồi đồ nhau chơi. Một người hỏi:

— Anh biết nhật báo phát thanh không?

— Biết chứ, nhật báo in và nhật báo phát thanh.

— Thế anh thấy khác biệt gì nhau không?

— Thì tin tức cũng như nhau, một đăng in, một đăng đọc... Không có gì khác cả...

— Trời ơi, có một điểm khác xa lắm chứ: ông bạn thử lấy một tờ báo phát thanh gói đồ xem!

◆

Quan tòa hỏi hai người móc túi:

— Hai anh hành nghề chung với nhau từ lúc nào?

Một người trả lời:

— Thừa quan tòa... từ ngày chúng tôi gặp nhau trên xe buýt khi nó móc ví tôi và tôi móc ví nó.

✱

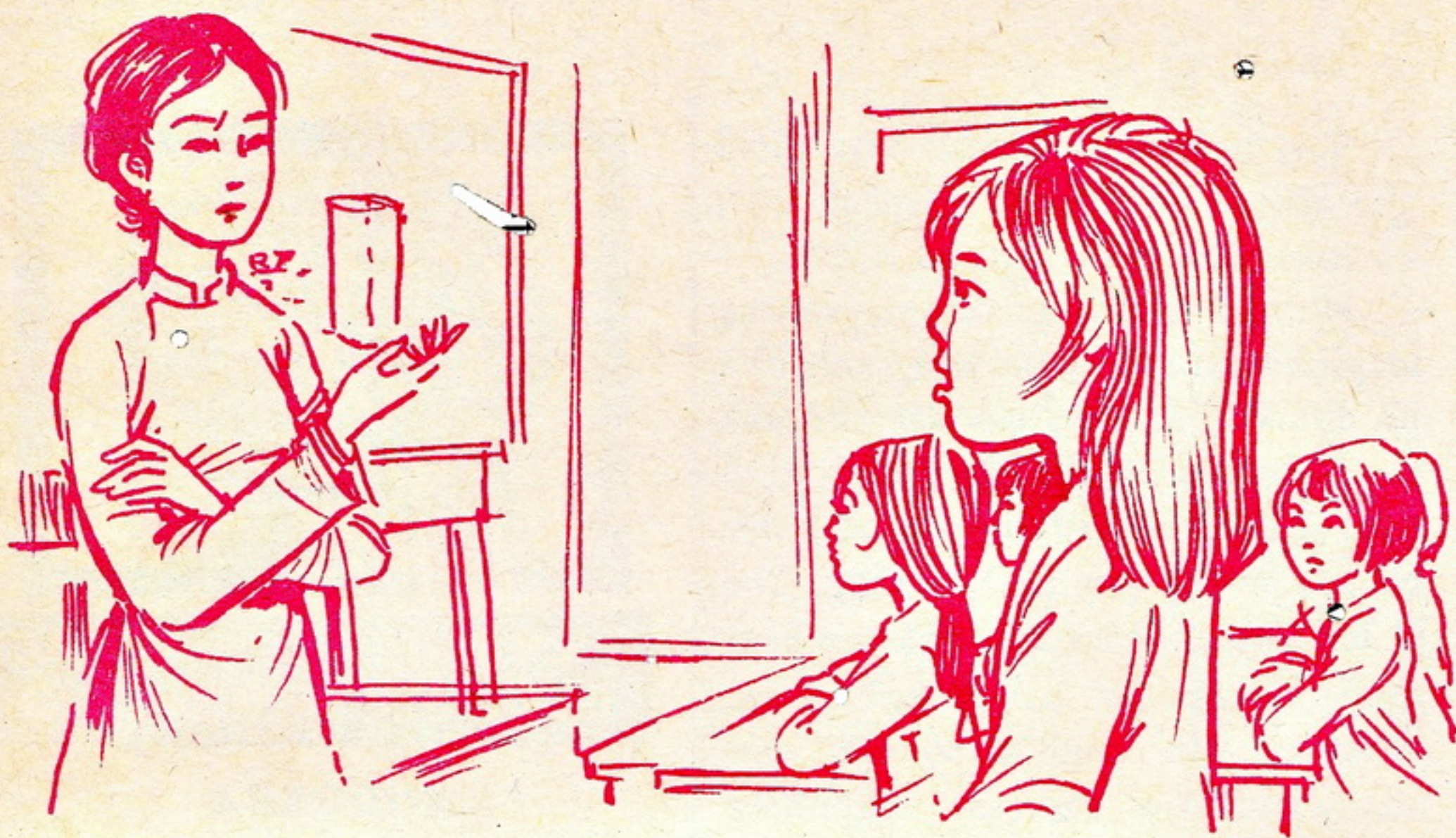
Hai cậu nhỏ đi câu cá. Cậu bé thứ nhất nhìn lon mõi của bạn hỏi: «Mày làm cách nào mà khiến được con em mày bắt nhiều sâu như vậy?».

Cậu thứ nhì: «Để ợt, chỉ cần hời lộ nó chút đỉnh. Cứ mười con sâu nó bắt được, thì tao lại cho nó ăn một con».

✱

Thiên tài điện ảnh Orson Wells vừa định nghĩa Hollywood như sau:

— Đó là nơi một diễn viên phải làm việc «chết bỏ» trong mấy năm trường để cho người ta biết đến mình rồi nổi tiếng đến nỗi phải mang kính đen khi ra ngoài để không ai nhận ra!

Cái khạp tương

ÁI-THƠ

MỘT làn gió nhẹ thoảng qua, Thành thấy dễ chịu lạ. Lớp học thật im lặng, chỉ nghe tiếng cô giảng bài và tiếng phấn vạch mạnh trên mặt bảng. Nó đưa mắt nhìn quanh bạn bè nó, đứa nào cũng ngồi im, chăm chú theo lời cô giảng. Từ một ngôi nhà nào xa xa, có tiếng ru em văng lại:

*Gió đưa cây cải về trời,
Rau răm ở lại, chịu lời đắng cay
ơ... ơ...*

Tiếng ru ngân nga kéo dài. Nó tự hỏi, tại sao cây cải về trời được? Mà bữa nay trời sao xanh thế! Nắng chói chang làm nó nhức mắt, nó nhìn lên bảng. Mỗi một lúc nó mới nhìn thấy hàng chữ to rõ nét trên chiếc bảng rộng «khối viên trụ thẳng». Cô giáo nó vừa giảng vừa vẽ hình. Một vài đứa bạn nó đứng lên lập lại lời cô. Rồi cả lớp: Nó cũng máy máy môi nhưng đầu óc trống rỗng. Cô vẽ hình gì trông ngồ ngộ. À! Sao giống mấy khạp tương ở nhà nó thế!

Ở nhà, má Thành buồn bán tương. Cha nó đạp xích lô vất vả thế mà cũng không đủ cho gia đình gồm một bầy con dại mà nó là chị cả. Má nó sáng sáng phải khuôn mấy khạp tương ra chợ bán, kiếm thêm tiền. Mấy tháng nay, má nó than phiền hàng quá ế, bà lại dọn thêm một sạp nhỏ ở góc chợ để nó ngồi bán riêng, gọi là phụ giúp gia đình. Sáng sớm, hai chị em nó khệ nệ

khênh khạp tương ra sạp, soạn sẵn bao ni lông, giấy thung để chờ phiên chợ. Ngày nào khá, nó cũng kiếm cho má nó hơn trăm bạc. Khạp tương da bò ro lít của nó giống y như cái khối viên trụ cô nó vừa vẽ trên bảng. Nó gật gù, thú vị khi khám phá ra điều đó.

Cô giáo vẫn vừa giảng bài, vừa hỏi kiểm soát. Thành khoanh tay thật tròn, mắt nhìn lên bảng ra vẻ chăm chú. Lời cô, lời bạn, sao nó nghe êm tai thế. Gió mơn man trên tóc. Nó nghe mi mắt cay cay, nặng nặng. Nó cố nhướn mắt lên, cố hết sức...

Cô giáo buông phấn xuống mặt bàn, xoa tay:

— Nào! Bây giờ tôi kiểm soát lại lần chót, trước khi các em chép bài nhé. Các em đã hiểu và nhớ chứ?

Cả lớp hăng hái:

— Dạ.

Cô giáo đảo mắt nhìn cả lớp, vẻ hài lòng. Bỗng tia mắt ngừng lại nơi Thành. Con bé lại ngủ gật! Sắp thi lớp 6 đến nơi rồi, mà học hành như thế đấy! Cô nghiêm giọng:

— Thành!

Đang mơ mơ, màng màng, bỗng nghe tiếng gọi, Thành giật bắn người, đứng bật lên. Thôi, cô giáo đã bắt gặp mình ngủ gật nữa rồi! Bao nhiêu lần cô giảng cho chúng nó nghe về ích lợi của sự học. Bao

phải học thế nào để đạt được kết quả tốt. Học để cho mình, để đáp đền «cơm cha áo mẹ, công thầy». Đã bao lần cô khuyên nó phải ngủ trưa chút xíu, để vào lớp được khỏe khoắn, tỉnh táo học hành. Ánh mắt nghiêm khắc của cô làm nó thấy sợ hãi, cơn buồn ngủ tan biến thật nhanh chóng. Nó bối rối đưa mắt nhìn các bạn, cầu cứu.

— Thành, nhắc lại cho cô, định nghĩa của khối viên trụ thẳng xem?

Bạn bè quanh nó tranh nhau giơ thẳng tay chờ cô gọi; thế mà chẳng đứa nào hé môi nhắc cho một tí! À! Nó sợ nhỡ và biết chắc chắn chẳng đứa nào dám hở môi đâu. Cô nó đã từng phạt những ai làm xáo trộn trật tự trong lớp. Cô từng dặn là mỗi đứa đều phải chăm chỉ để hiểu bài, như thế về nhà học mới mau thuộc. Đứa nào không tuân kỷ luật, sẽ bị cô cho quả trứng ngay! Nó moi óc, suy nghĩ.

Tiếng cô thúc giục:

— Sao? Nhanh lên chứ? Ngủ gục, không chịu nghe tôi giảng bài, phải không chị Thành?

Tiếng cô nó đồng đặc. Nó bỗng thấy lo sợ. Nó biết ngay là cô đã bắt đầu bức mình đây? Tiếng «cô», tiếng «em» ngọt ngào bình thường đã được thay bằng tiếng «tôi», tiếng «chị», nghe khô khan và lạnh lùng.

Thành cố gắng một lần chót. Một ý nghĩ, một hình ảnh lóe nhanh trong đầu. Nó mừng rỡ như người đâm thuyền vô được chiếc phao. Nó sẽ chứng tỏ cho cô thấy rằng nó cũng có nghe bài giảng, cũng nhớ bài và nhất là... không ngủ gục.

Không đo dự, nó đáp nhanh:

— Thưa cô, khối viên trụ thẳng là cái khạp tương.

Cả lớp nó cười như vỡ chợ.

Cô giáo cảm thót kè, gõ mạnh lên mặt bàn viết, mày hơi cau lại:

— Im ngay! Các chị không được đùa.

Quay về hướng Thành, cô giáo tròn mắt:

— Em nói gì? Tôi bảo lập lại định nghĩa khối viên trụ thẳng cơ mà! Tôi đâu có bảo tìm thí dụ!

Thành bối rối! Vậy là vậy rồi! Chắc là vậy rồi! Bạn bè quanh nó hãy còn cười khúc khích. Có đứa ôm bụng, dần cơn cười, mặt đỏ rần.

Thành bỗng đứng thấy xấu hổ, cúi gằm mặt, tay mân mê tờ giấy chằm nằm lẩn lóc trên mặt bàn. Tự nhiên, nó ứa nước mắt.

Tia mắt cô giáo nó bỗng dịu dần:

— Em lắng nghe cho kỹ và lặp lại cho tôi, nghe không?

Ba bốn đứa bạn nó được lần lượt gọi, nhắc lại câu định nghĩa. Rồi cả lớp.

Thành ghi nhớ vội vàng. Nó bị phạt phải nhắc lại đến 5 lần đọc trơn.

Giờ chơi, cô giáo gọi nó đến bên bàn viết, dịu dàng:

— Tại sao dạo trước em học cũng tạm được, mà mấy tháng nay em lại như thế? Cứ ngủ gật luôn trong lớp thôi? Tại sao? Nói cho cô nghe xem.

Nó ngần ngại. Mỗi một lúc sau, nó mới ấp úng thuật lại công việc ở nhà cho cô giáo của nó nghe.

Cô xoa tóc nó:

— Em biết phụ giúp gia đình đó là điều tốt. Nhưng mấy giờ em mới dọn hàng về?

— Dạ, cỡ 11 giờ.

— Vậy từ nay, em cố gắng cơm nước sớm sớm hơn, rồi ngủ một tí trước khi vào lớp nhé. À! Mà tối cũng đừng thức khuya nữa đấy.

Nó cúi đầu nghe lời cô dặn.

Giọng cô nó vẫn êm ái:

— Tuy em phải phụ mẹ buôn bán, thì giờ không được rộng rãi như các bạn em; nhưng em phải tự nhủ: em vẫn còn may mắn hơn biết bao nhiêu đứa trẻ nhác. Biết bao nhiêu trẻ con khác phải chịu bơ vơ vì mất cha, mất mẹ. Chúng muốn cắp sách đến trường cũng không được. Cô nghĩ rằng, nếu em muốn, em vẫn có thể thu xếp công việc để học hành đàng hoàng như các bạn em. Thí dụ, tối đến, em cố học bài cho xong, đừng xem ti vi, trừ những chương trình dành cho thiếu nhi các em...

Tan buổi học, Thành vừa đi về vừa nhớ lại lời cô dặn dò. Quả thật, nó ham xem ti vi hết chỗ nói!

Nhà nó chẳng có ti vi, nhưng mấy nhà đối diện hoặc bên cạnh nhà nó đều có cả. Nhà này sát với nhà kia. Tối tối, nó chỉ cần đứng ngay cửa sổ nhà nó nhìn sang nhà đối diện là có thể xem thật rõ ràng. Chẳng vì hai nhà chỉ cách nhau có con hẻm rộng không đầy hai thước. Đêm đêm, nó vẫn xem ti vi mãi đến khuya; vì dạo này, sao có nhiều tuồng cải lương đến thế! Nhà bên kia, cửa cũng rộng mở mãi đến hết tuồng. Âm thanh được mở thật to, từ trong nhà nó hãy còn nghe rõ mồn một. Nó cũng lấy làm lạ, đêm nào cô xướng ngôn viên cũng đều lễ phép yêu cầu: «xin quý vị vui lòng vặn âm thanh vừa đủ nghe, kẻo làm phiền...». Nhà hàng xóm nó cũng vẫn để âm thanh tự nhiên!!

Tối hôm đó, lại có cải lương hồ quảng, Thành mấy lần muốn bước ra cửa sổ, nhưng cuối cùng vẫn nhớ đến lời cô giáo. Má nó từ cửa sổ nói vọng vào:

— Thành, mày làm gì đấy? Cải lương hồ quảng nè mày! Hay gần chết! Cô đào ngộ ghê! Ra coi! Mày!

Nó lắc đầu, chúi mũi vào cuốn vở, vừa vẽ vừa nói to:

— Thôi, con hông coi đâu. Lát con đi ngủ sớm.

Mẹ nó về ngạc nhiên. Hai đứa em nhỏ tò mò chạy đến nhìn vào tờ giấy của chị. Một đứa reo to:

— A! Chị Thành vẽ cái khạp tương, tui bây ời!

AI-THƠ

S.G. 19-07-73

CHUYỆN Ở PHÁP

Một người vào quán café; khi uống được một ngụm thì có vẻ giận dữ lắm, ông ta liền gọi người bồi bàn lại:

— Như vậy mà anh kêu là café đậm đó hả?

— Dạ đúng vậy, bằng chứng là mới hớp một ngụm là ông đã nổi nóng lên rồi.

KIẾN THỨC BỔ TÚI VỀ CÁC QUỐC GIA TRÊN THẾ GIỚI

ANDORRA

Thủ đô: Andorra Lavella

Diện tích: 468 cây số vuông

Dân số: 14.408 người

Quốc kỳ: 3 sọc thẳng đứng màu xanh, vàng, đỏ, ở giữa có dấu riêng của vương quốc.

Đơn vị tiền tệ: Đồng Franc, Peseta.

1 Mỹ kim = 4,9 Francs

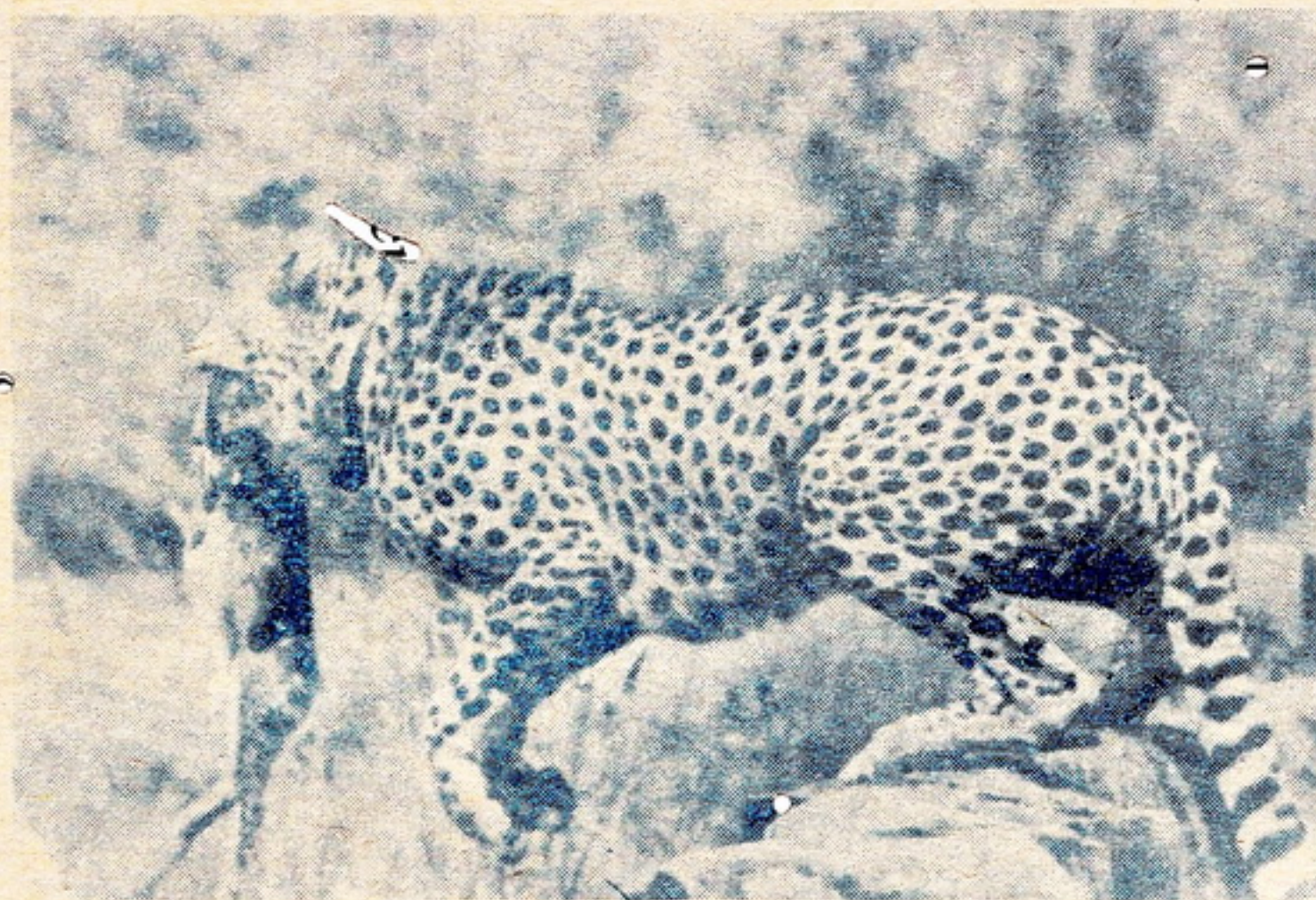
1 Mỹ kim = 60,05 Pesetas.

Andorra là một tiểu vương quốc gồm toàn thung lũng và núi thuộc dãy Pyrénées ngay ranh giới Pháp và Tây ban Nha. Vương quốc Andorra có hai vị vương tử đó là Tổng Thống nước Pháp và vị Giám mục Công giáo Tây ban Nha là D'urgel. Hai vị vương tử này cử đại diện thay mình lo về thực thi nền công lý tại Andorra. Nhưng kể từ năm 1278 vương quốc này có thể được coi là tự trị. Hàng năm Andorra nộp cho Pháp quốc 960 Francs và 460 pesetas cho vị Giám mục D'urgel. Chính quyền nằm trong tay một tổng hội đồng gồm 24 hội viên được bầu ra (chỉ có công dân nam mới được đi bầu mà thôi). Hội đồng đó ban hành luật pháp và bầu vị Tổng Đại Diện giữ quyền hành tối cao nhất.

Kỹ nghệ chính trong nước là kỹ nghệ du lịch, có tất cả 150 khách sạn. Kế tiếp là chăn nuôi cừu. Andorra còn có mỏ sắt, chì, nhôm và vài loại gỗ, đá quý. Môn giải trí hấp dẫn nhất là trượt tuyết, câu cá, và săn thú rừng.

Ngôn ngữ chính là tiếng Catalan. Tôn giáo chính ở đó là Công giáo.

BÙI-KHIÊM

beo gấm thay chó săn

Thận trọng thò đầu ra khỏi bụi rậm, chú thỏ rừng mập mạp quan sát kỹ càng cảnh vật chung quanh. Chà! Rừng núi sao đầy vẻ hiền hòa đến thế nhỉ. Tất cả đều im lặng như tờ ngoại trừ đám lá cành cây rung rung theo gió. Yên chí chả có gì đáng ngại, anh chàng chạy thẳng đến đồng cỏ xanh tươi mát dịu trước mặt, cách cỡ vào khoảng trăm thước, rồi thong thả len lỏi qua mọi chướng ngại vật kiếm ăn. Đôi tai nhỏ dựng đứng đang đảo đi đảo lại phát lên cụp xuống nghe ngóng động tĩnh chợt ngừng vì chú ta vừa nhận ra dấu hiệu khác thường. Liếc mắt nhìn ngang, ngó dọc, trước, sau chú chợt thấy bóng dáng kẻ thù lợi hại nên vội búng mình lên không lẹ như mũi tên để tìm đường thoát thân. Nhưng muộn mất rồi! Ngay đằng sau lưng chú là một con ác thú thuộc loại chuyên săn mồi rất nổi tiếng về khả năng nhanh nhẹn, leo trèo và được xếp hạng vô địch trong các loài động vật có lông mao, có vú chạy bằng bốn chân: beo gấm!

Trước đó mấy phút, beo gấm đã nhận ra chú thỏ nhưng vẫn kiên nhẫn im hơi lặng tiếng chờ đợi cho tới khi con mồi vô tình lại gần hơn nữa, nghĩa là cách nó chừng ba trăm thước mới ra tay. Thụp xuống để lấy đà, beo gấm nhún mình một cái là đã lao tới vun vút như vị sao sa rơi vào mục tiêu.

Biết gặp nguy hiểm, chú thỏ lo sợ khôn cùng. Chú hốt hoảng bỏ chạy trốn chết bằng cách lượn vòng veo chữ chi vòng lẩn tránh và tri hoãn đối phương để tìm hang hốc nào quanh quất đâu đó mà chui tọt vào lẩn trốn cho lẹ, vì nếu chậm trễ một chút là bỏ mạng ngay. Nhưng beo gấm đâu phải tay mơ. Nó bám sát bóng đen đang chạy «vắt giò lên cò» trước mặt tới cùng nên trong nháy mắt đã bắt kịp, và chỉ cần một cái tát với cẳng đủ làm chú thỏ ngã lăn chiêng chúi đầu vào bụi rậm dây đành dạch. Lỡ trốn, beo gấm quay ngoắt trở lại, nó chồm mình vươn tới tấp chặt cò chú thỏ giữa hai hàm răng cứng sắc bén. Mừng rỡ, beo gấm ngoạm chặt con mồi thong dong trở lại chỗ cũ. Nó ngoan ngoãn trao «chiến lợi phẩm» còn nóng hổi cho chủ đang đứng chờ đợi từ nãy tới giờ.

Thông thường các tay săn bắt tài tử thường dùng loại chó đặc biệt có tài đánh hơi và báo hiệu địa điểm khả nghi để dễ dàng theo dõi con mồi. Ngoài ra, những chú chó này còn có nhiệm vụ xông xáo vào bụi rậm gai góc hay bơi ra giòng nước khe suối để thám lượm kết quả sau những phát súng nổ trúng đích. Đôi khi chúng lặn xả vào thú dữ để ngăn chặn hoặc xua đuổi thú dữ hầu bảo vệ chủ khỏi cơn hiểm nghèo. Đẳng này nhà động vật học Tô cách Lan,

Tom Spencer (Tôm Sít-pen-sơ) lại dùng beo gấm vào các cuộc săn thú rừng tại Phi Châu như ở đoạn trên vừa tả.

Là chủ nhân một trang trại rộng ba trăm mẫu gồm Cupar Fife (Tô Cách Lan), và là nhà động vật học kiêm thú y, Tom Spencer nổi tiếng về «bộ» sưu tầm rất nhiều động vật sống thật quý vì hiếm hoi, trong đó có hai chú beo gấm.

Một trong hai chú beo gấm này được ông đặt tên là Pusspuss (Put-put) là quà tặng của một người bạn ở tận Nam Phi gửi về từ khi nó còn nhỏ. Spencer rất thích và đặc biệt chú ý tới chú beo đó.

Thời gian đầu, Tom Spencer nhốt Pusspuss trong chuồng huấn luyện. Hàng ngày ông đích thân tới cho nó ăn uống thật đều đặn với những cử chỉ âu yếm thân mật mãi cho đến ngày beo gấm trở nên thuần thục. Ông dạy Pusspuss như những gì ông đã dành cho đàn chó săn của mình. Thỉnh thoảng, Spencer dẫn beo gấm đi chơi đó đây trong trại. Nếu Pusspuss ngoan ngoãn, ông vỗ về và thưởng thường xứng đáng, ngược lại khi nó có điều gì làm lỗi, bảo không được, Spencer rầy la hoặc «phết» cho vài roi.

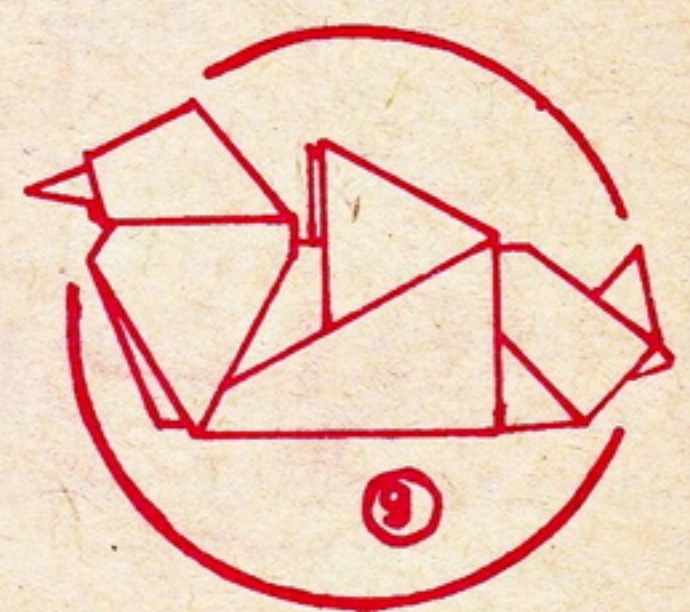
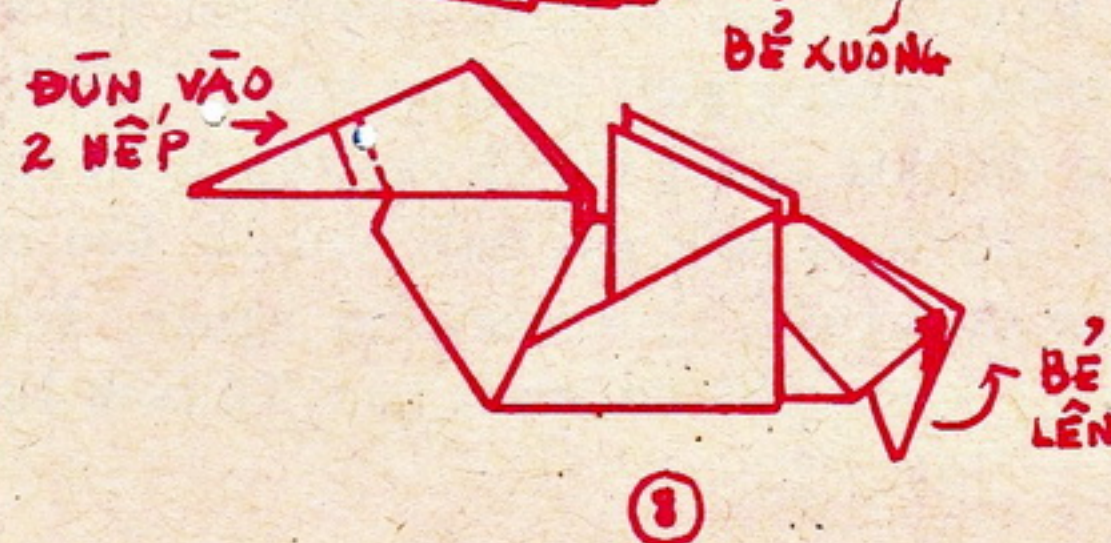
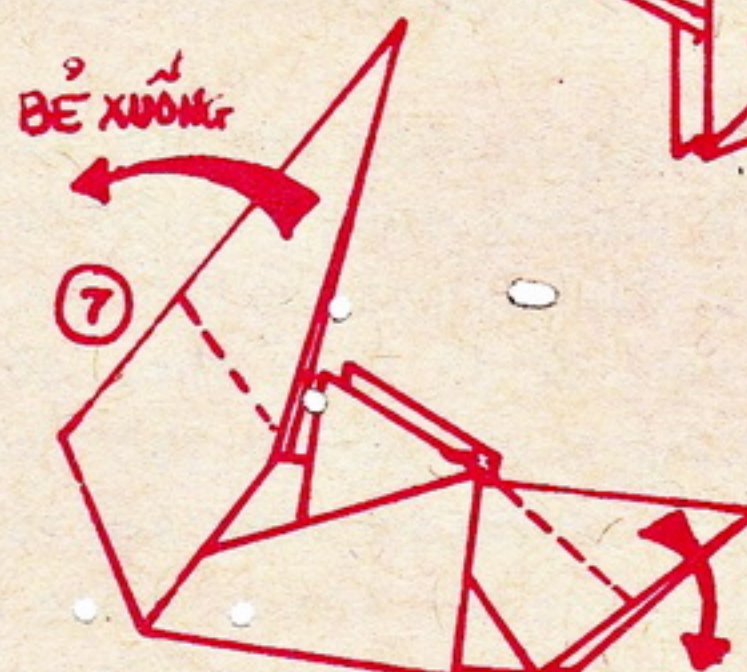
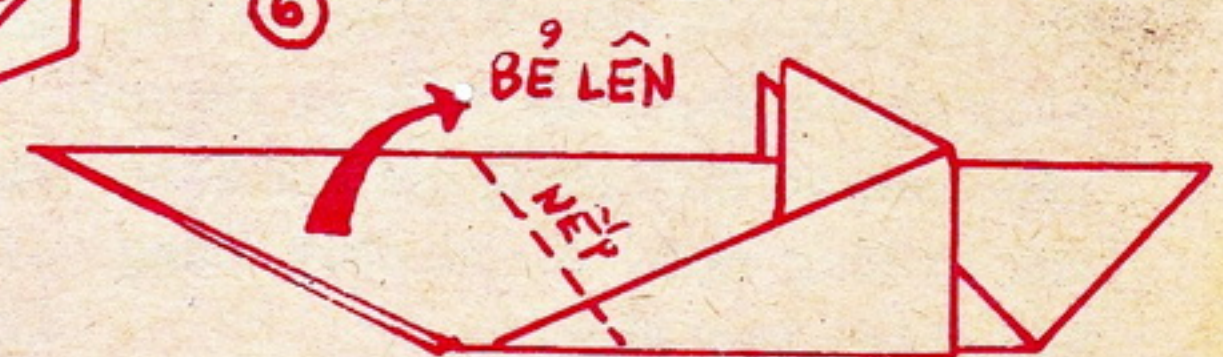
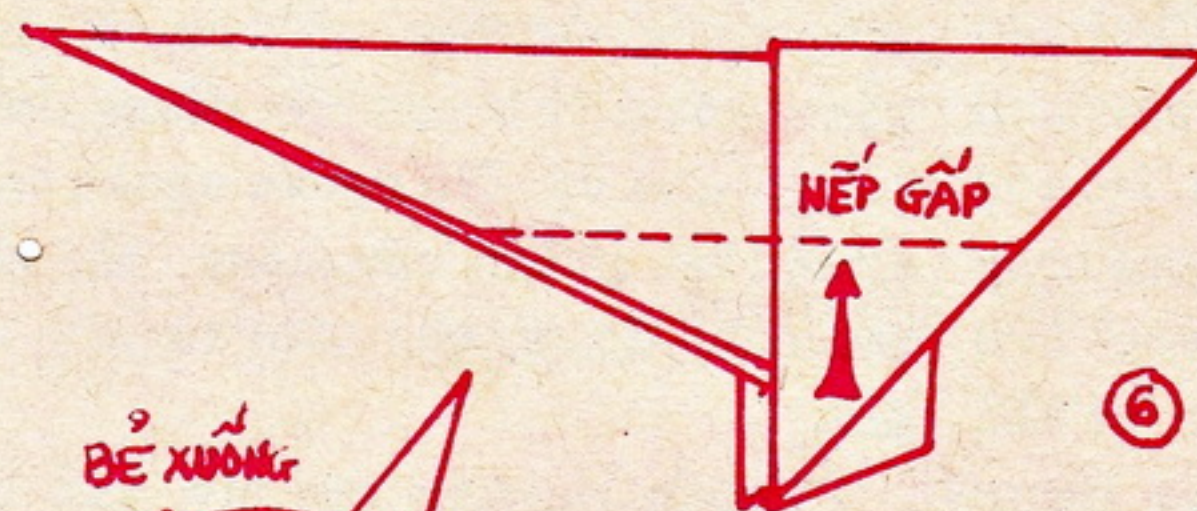
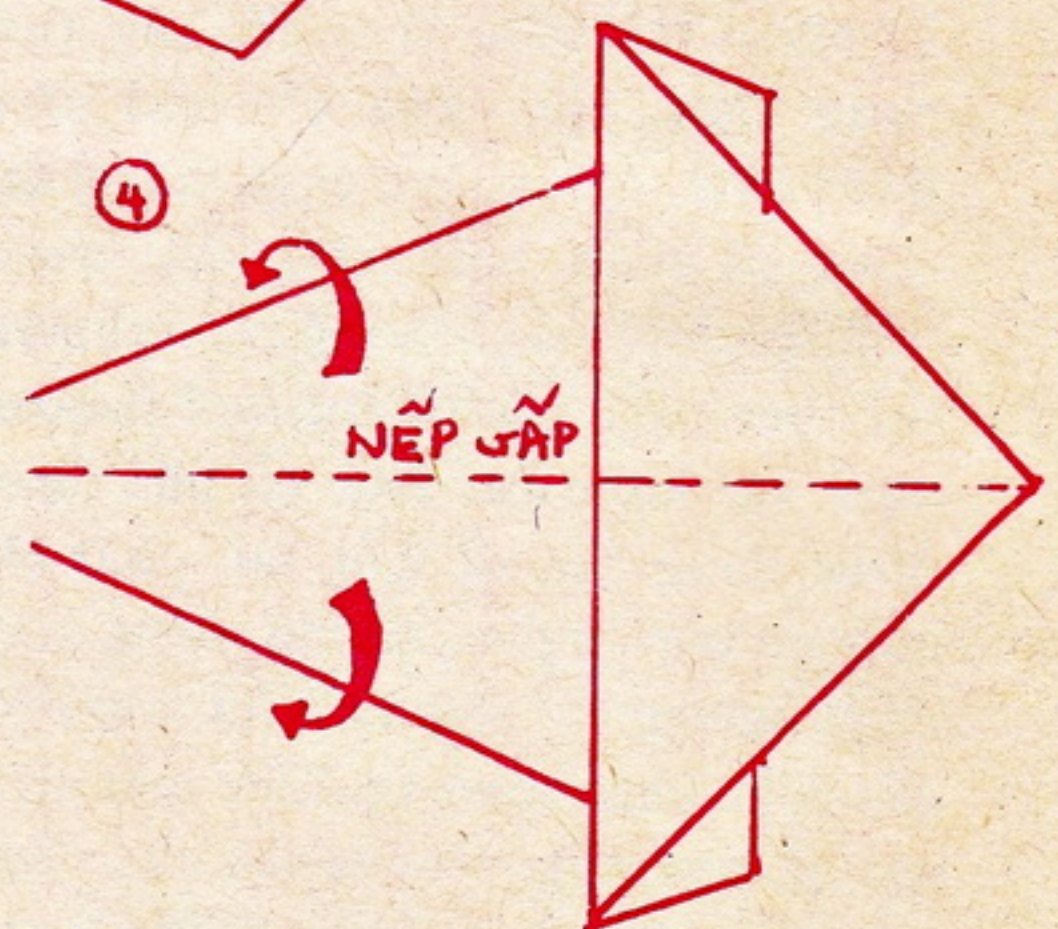
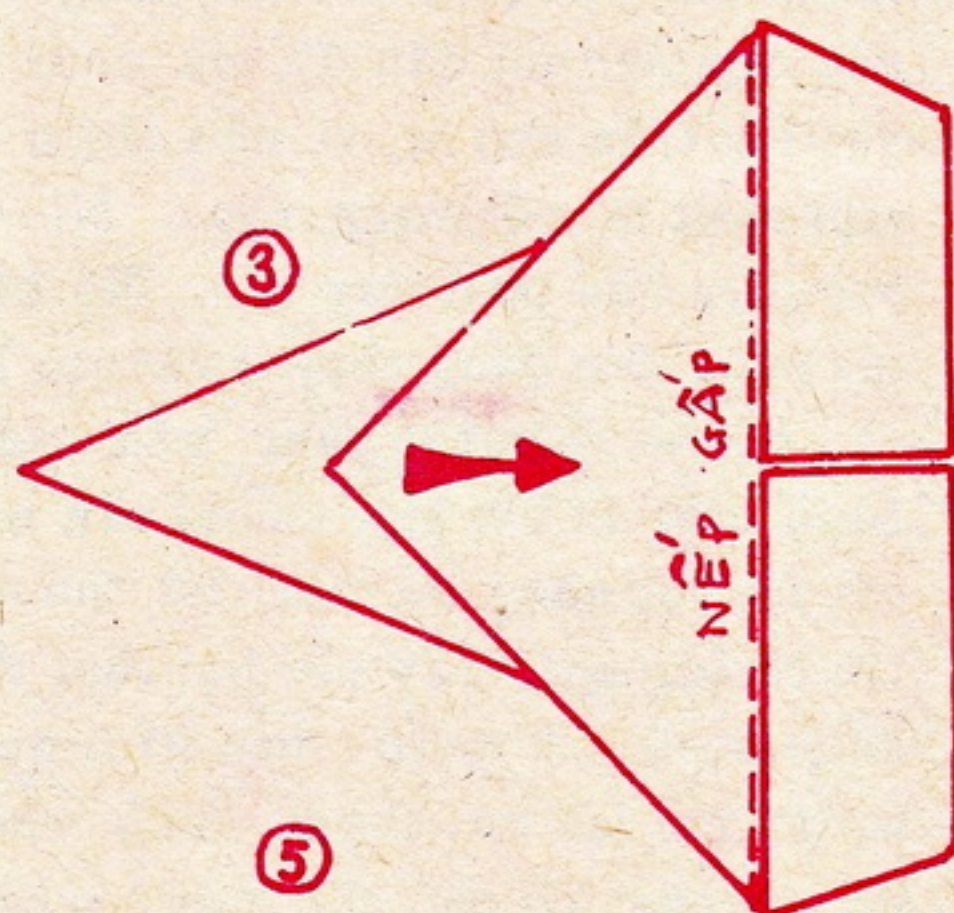
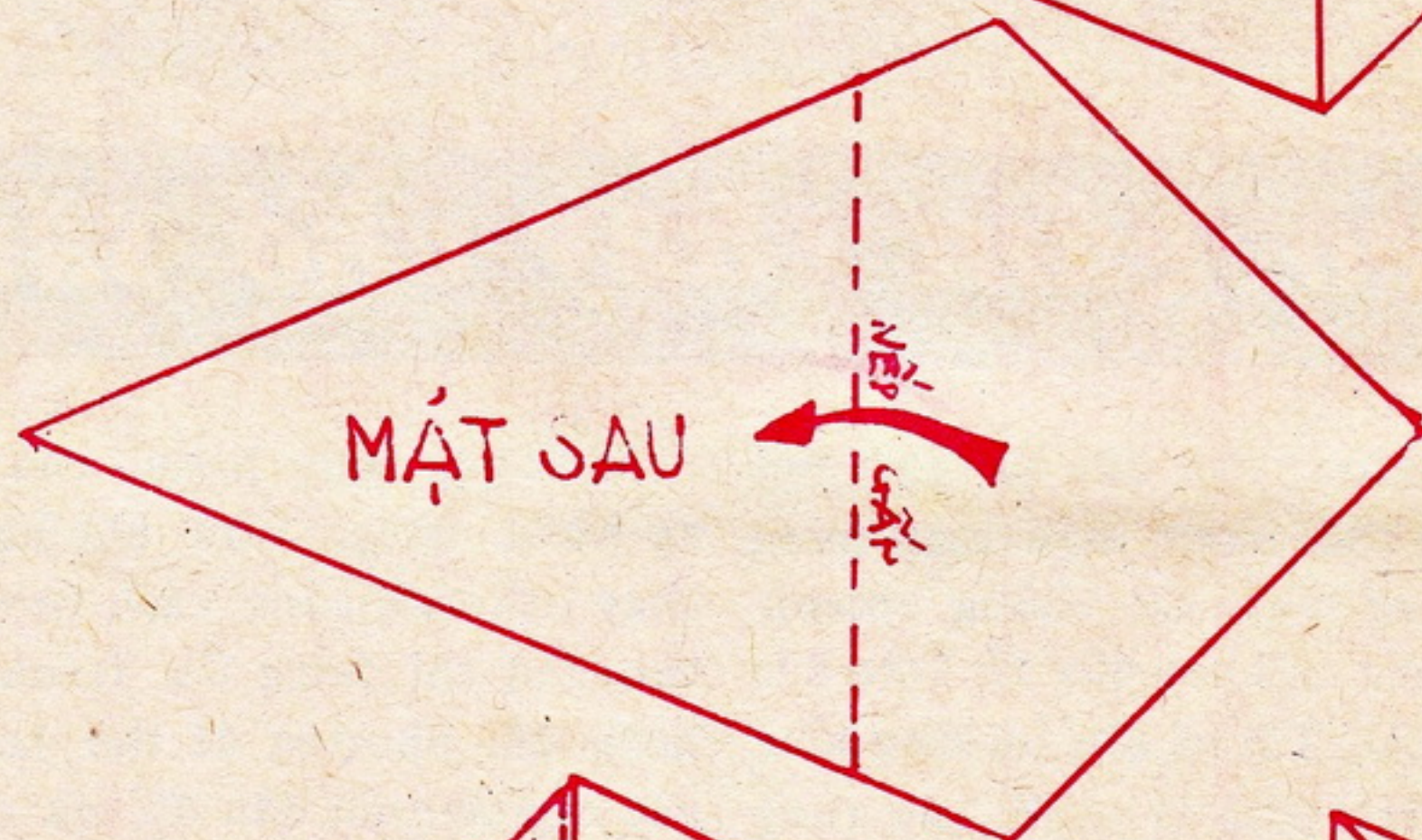
Dần dần nhận thấy Pusspuss đã khá, Spencer cho nó tham dự vào các cuộc săn bắn với đàn chó săn để thực tập các cách đánh hơi, chỉ điểm, ăn núp, rình mò hoặc phóng tới tha mồi về cho chủ. Vẫn theo Spencer, nếu không đưa Pusspuss đi như vậy, chắc chắn nó chỉ chịu kiếm ăn khi nào đói quá mà thôi, vì dù sao thì nó vẫn là thú rừng kia mà.

Sau ba mươi tháng sống chung với con người, Pusspuss không còn mang tính chất hoang dã nữa. Chắc chắn là chưa thể biết rõ được cảm nghĩ của nó, nhưng nhìn dáng vẻ bề ngoài cùng cử chỉ người ta tạm coi như Pusspuss đã thuần thục, chẳng hạn như nó có thói quen cọ cọ thân mình vào đùi các nhân viên trong trang trại, hoặc méo đầu vào người Spencer y hệt các chú chó, mèo vẫn thường tỏ vẻ quyến luyến chủ

NGHỆ THUẬT GẤP GIẤY ORIGAMI

CON VỊT NHẬT BẢN

GIẤY VUÔNG

Phi Châu, Ấn Độ, người ta thấy rằng có những chú beo hoang đã chạy nhanh kinh khủng. Một chiếc xe «jeep» mở hết tốc lực — nghĩa là cây kim đồng hồ trong bảng kiểm soát chỉ một trăm cây số/giờ là tốc độ tối đa mà vẫn còn bị beo bám cho de như thường. Loài này chạy nhanh một trăm hai chục cây số (nè có khi hơn nữa) mỗi giờ, đến nỗi người ta có cảm tưởng nó bay chứ không phải chạy.

Đối với Spencer, khả năng mà Pusspuss như vậy cũng đã khá lắm rồi, phải không bạn ?

ĐẶNG HOÀNG

TÓC BẠC

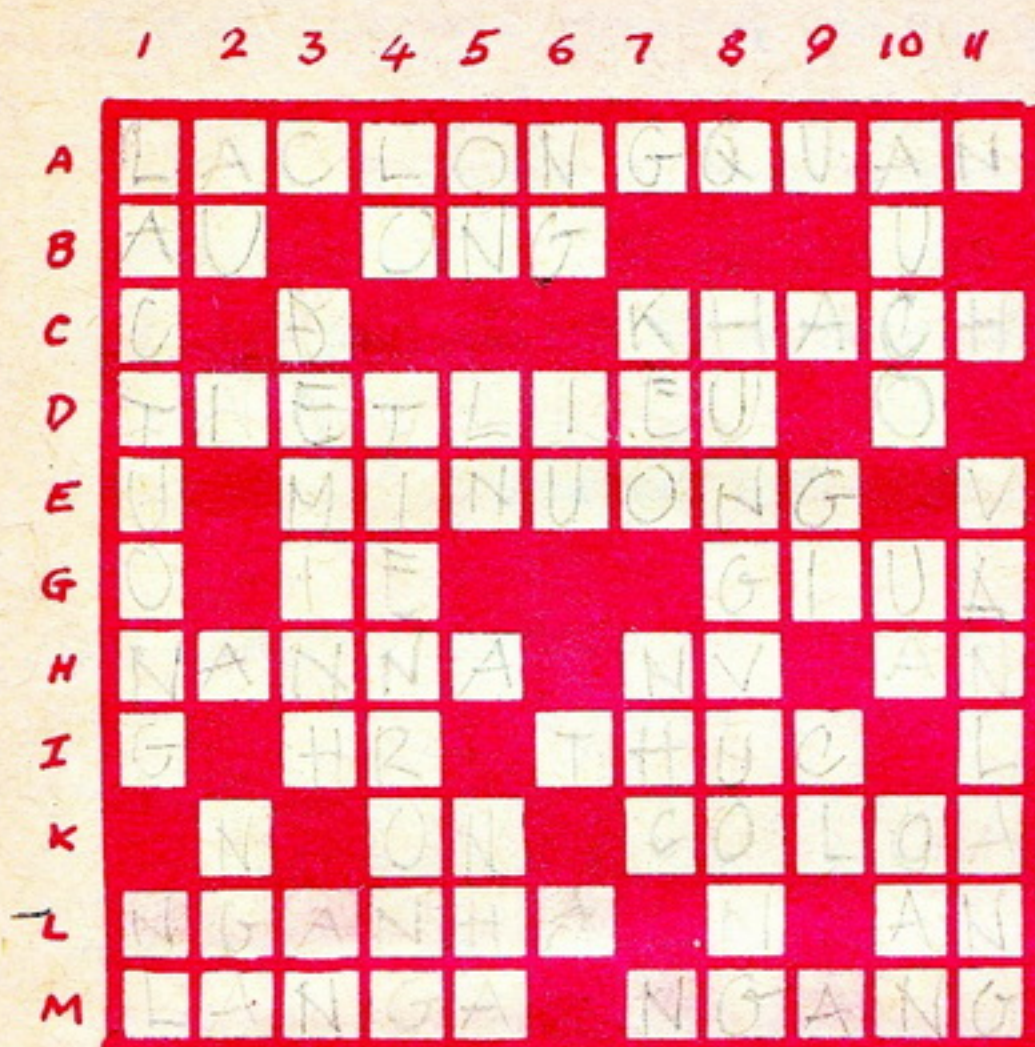
MẸ : Con có biết rằng mỗi lần con hư là một lần con làm cho 1 sợi tóc của mẹ bạc thêm ra không ?

CON : A ! Thì ra con đã hiểu tóc bà ngoại vì sao bạc trắng ra rồi !

GIẢI TRÍ

Ô CHỮ HỌ HỒNG BANG

NGANG:

- A — Hiệu của vua Sùng Lãm
B — Chân có người da trắng — Loài cho ta mật Sừng
C — Xe — Đê — Người đèn v ếng thăm ta
D — Con trai Vua Hùng Vương thứ 12, làm bánh dày bánh chưng Đường cong khép kín
E — Loại bánh để cúng Tết đoàn ngộ — Đời Hùng Vương, con gái vua gọi là .. — Năm la mã
G — Trứng vịt — IE — Đồ dùng bằng thép có khóa, để mài cho nhẵn.
H — Dùng dăng, chần chừ — NV — Quốc gia có thủ đô Tân Đề Li
I — Rê — HR — Họ cướp ngôi Hùng Vương — Lờ
K — Anh — Học lại — Nơi xây Loa Thành
L — Vệt trắng chạy dài ở trên trời như hình con sông bạc — N — Quốc gia có ngọn núi cao nhất thế giới
M — Phụ lưu tả ngạn sông Đồng Nai — Chỉ bề ngấn của hình chữ nhật.

ĐỌC:

- 1 — Tương võ đời Hùng Vương gọi là... — NL
2 — Cầu thả — Một la mã — A — Quốc gia có diện tích lớn nhất thế giới, gấp 2 lần Âu Châu
3 — Xe — Châu ba đời của Thần Nông có con là Kinh Dương Vương —

Quốc gia cổ đạo thờ bô

- 4 — Sự chuyện gì không hay xảy ra — Chúng ta là dòng dõi...
5 — Không yên lặng — LN — Đầu vắn — Dùng để ở
6 — Ngờ — IU — Tê — Màu tự đầu
7 — Rê — Dùng để cắt vải — NHC — Anh
8 — Q — Vị vua thứ nhất của nước Văn Lang
9 — Bọc lại cho kín để giữ sức nóng — A — Nhấn xuống — CL — A
10 — Người sinh ra một trăm người con — UA — Không làm mà bị tội
11 — Anh — Hát — Quốc hiệu nước ta đời Hùng Vương.

TRẦN-LINH-NGA

THỬ TÀI BẠN

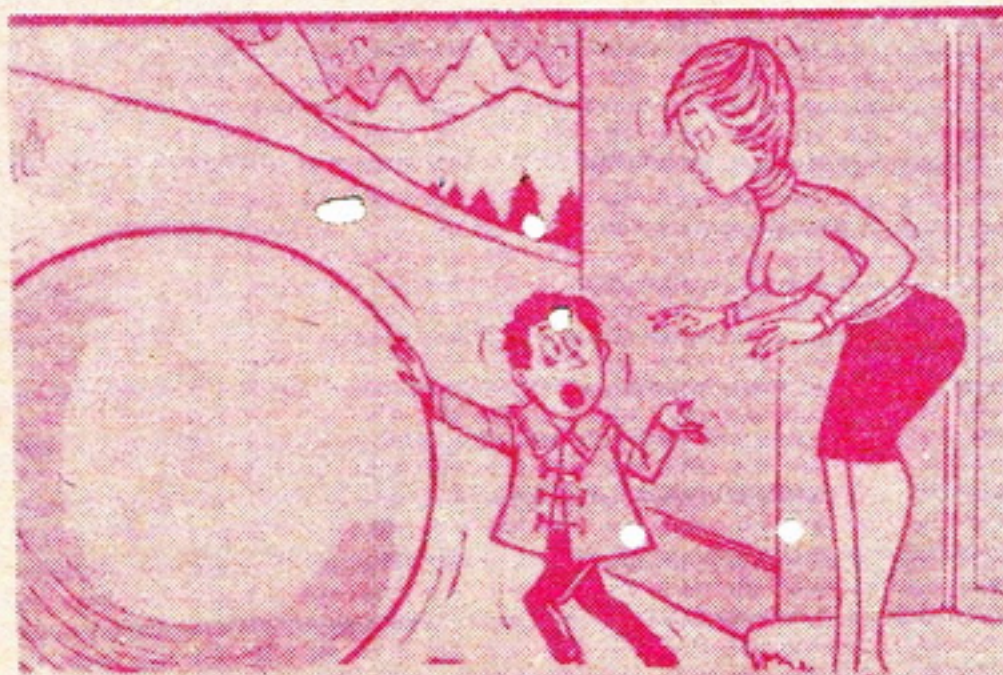
Nào, đề trắc nghiệm tài năng của bạn, xin hãy xấn tay vô trả lời:

- 1) Nước có thể sôi được ở 50 độ bách phân?
2) Tiền giấy ở V.N bắt đầu được được dùng từ cuối thời nhà Trần, do sáng kiến của Lê quý Ly.
3) Bình Ngô Đại Cáo của Nguyễn Trãi viết ra đề kêu gọi dân chúng dốc lòng trong cuộc kháng chiến chống nhà Minh?
4) Ô chuột là tác phẩm nổi tiếng của Tô Hoài?
5) Thủ đô nước Thái Lan là P nom-Pênh? (xem trả lời trang 17)

CHUYỆN Ở SCOTLAND

Một ông hà tiện vào Tòa Đô Chính làm giấy khai sanh cho con ông ta:

- Thưa ông như vậy tốn hết bao nhiêu?
— Thưa, để làm hộ ông thôi.
— Vậy ông đợi tôi làm cho một đứa nữa vì vợ tôi sanh đôi.

— Rất tiếc là Ba không giúp con đầy được khối tuyết này. Vì Ba ở trống mà má.

ĐỐ VUI KỲ NÀY

1) Tại sao khi ngủ, con vịt có 1 cẳng lên?

2) Một hồ sen có khả năng cứ mỗi ngày thì tăng gấp đôi số sen trong hồ. Tỉ dụ: Ngày đầu tiên có 2 bông sen thì ngày thứ 2 có 4 bông. Biết rằng trong 30 ngày thì sen nở đầy hồ. Hỏi trong bao lâu thì sen đầy nửa hồ.

Nhắn tin:

Đề cuộc đố vui được thêm phần phong phú, các bạn có thể gửi những câu đố về đề mọi người cùng tham dự. Câu đố cần kèm theo lời giải rõ ràng tránh dùng hình vẽ trong lời giải vì lý do kỹ thuật. Những câu đố được chọn, tác giả sẽ được tặng 1 kỳ báo tượng trưng. Thư từ về mục ĐVCT xin đề: NGUYỄN TÙNG tuần báo Thiếu Nhi 159 Thiệu Trị - Phú Nhuận — Sài Gòn.

IN GIẤY VÂN HOA

Các em muốn có 1 tờ giấy hoa vân thật đẹp với màu sắc long lẫy? Điều đó rất dễ dàng nếu các em thực hiện theo cách sau đây:

Các em lấy một chậu bằng nhựa đồ đầy nước lên, rồi nhúng đầu đũa vào 1 hộp sơn dầu (mua ở tiệm sơn) Thả đầu đũa vào chậu nước. Sơn có dầu sẽ đóng trên mặt một lớp váng mỏng. Khuấy đũa cho lớp váng trải đều lên mặt nước, sau đó thả 1 tờ giấy lên mặt nước. Váng có sơn sẽ in vào mặt giấy. Vớt giấy ra đem phơi khô. Em đã có một tờ giấy vân hoa có màu tuyệt đẹp. Muốn có nhiều màu, em chỉ việc dùng nhiều hộp sơn khác nhau. Nhớ xài chậu bằng nhựa để sơn khỏi dính khó rửa sạch.

KHÔNG BAO GIỜ CÓ MỘT BỨC THƯ CHO BOB.

Hồi đó tôi làm giáo sư một trường Trung học con trai. Một học sinh tên là Bob, trái hẳn với các bạn, không bao giờ nhận được một bức thư nào cả. Vậy mà buổi chiều nào em cũng mau chân nhất, chạy lại chỗ đặt các học riêng chăm chú ngó vào học của em cho tới khi thư phát hết rồi mới quay ra.

Không phải là gia đình em quên em đâu. Tiền ăn ở trường, tiền tiêu vặt của em vẫn gửi tới đều đều đúng hạn. Tháng sáu, ông Hiệu trưởng nhận được thư xin cho em đi nghỉ ở một trại hè. Thì ra viên thư ký của thân phụ em lãnh nhiệm vụ lo cho em tất cả những chi tiết đó. Nhưng song thân em không ai viết cho em một bức thư nào cả. Khi em kể lể với tôi rằng ba má em đã li thân nhau, tôi mới hiểu tất cả nguyên do.

Và tôi nghiệp em, em vẫn tiếp tục trông thư một cách tuyệt vọng.

Tôi thường đem tình cảm sâu thẳm của em ra nói với một ông bạn đồng nghiệp, ông Joe Hargrove. Ông ấy bảo :

— Nếu em đó ít lâu nữa mà không nhận được bức thư nào cả thì đáng ngại cho em lắm, có thể tai hại.

Thế rồi một bạn học thân nhất của em, tên là Laurent nảy ra một sáng kiến. Laurent ở trong một gia đình hòa thuận, có hạnh phúc, tuần nào cũng nhận được nhiều bức thư của cha mẹ, cả của anh chị em nữa. Một hôm Bob rầu rĩ ngó xấp thư Laurent cầm trong tay. Laurent thấy vậy, bảo ngay :

— Bob, vô trong phòng tôi đi, tôi đọc thư của má cho Bob nghe.

Một lát sau tôi thấy hai em ngồi sát nhau cùng bàn tán về bức thư đó.

Chiều hôm sau tôi nhận thấy khi phát thư, Bob chẳng những ngó học của em mà còn ngó học của Laurent nữa :

Bob hỏi bạn :

— Lại có thư của má anh nữa hả ?

— Không, hôm nay là thư của chị tôi.

Rồi Bob hỏi một bạn khác :

— Anh có thư của má anh không ?

— Có.

— Anh cho tôi đọc chung với nhé ?

— Ừ ! Để tôi đọc lớn tiếng lên nhé ?

Từ hôm đó, Bob tha hồ đọc thư của bạn.

Khắp tứ phía, nhao nhao lên :

— Ê, Bob, hôm nay muốn đọc thư của má không ?

Tụi con trai đôi khi có vẻ tàn nhẫn, không giữ ý gì cả. Nhưng tuyệt nhiên tôi không thấy một em nào thốt một lời mỉa mai bóng gió hay chế giễu gì em Bob cả. Một hôm tôi kinh ngạc nghe em Bob tự do hỏi ngay Laurent :

— Hôm nay chúng mình có thư không ?

Như vậy có dễ thương không chứ ! Nên thưởng cho các em nhiều kẹo, nhiều bi mới phải ! Laurent mỉm cười

đáp liền, không hề do dự :

— Có, hôm nay chúng mình có một bức.

Chuyện đó làm cho ông Joe Hargrove quyết tâm hành động. Tôi thì tôi cho má em Bob là hạng người ra sao rồi. Nhưng ông Joe đã gặp bà ta nhiều lần, định làm liều xem sao. Một hôm ông ta lại kiếm tôi, tay cầm sáu bức thư đánh máy và sáu bao thư để địa chỉ của Bob, dán cò sẵn sàng. Ông ta bảo :

— Coi này, tôi gửi cho bà Lennoux đây. Bà ta chỉ cần ký tên : « Má của con » rồi mỗi tuần bỏ một bức vào thùng thư.

Tôi đọc những bức thư đó. Viết được lắm.

Ít bữa sau, Bob cũng lại ngong ngóng đợi ở chỗ đặt các học riêng, nhưng chú hết ý vào cái học của Laurent. Bỗng học sinh lãnh việc phát thư, la lên :

— Ê, Bob, mày có thư này ! có thư này !

Bob nhẹ nhàng đưa hai tay lên, cử chỉ y hệt một thiên thần đương cầu nguyện, đề đỡ lấy bức thư. Em nói, như thề vẫn chưa tin :

— Ờ, có tên tôi ngoài bao thư nè !

Rồi em la lên :

— A ! Tôi cũng có thư ! Tôi cũng có thư ! Anh em ơi, có ai muốn đọc thư của tôi không ?

Những đứa khác cũng vui mừng, đồng thanh la lớn :

— Có ! Có ! Bob, đọc thư của bồ lên, đọc lên !

Cuộc phát thư tức thì tạm ngưng lại. Chúng đùn Bob lên cho đứng trên một cái bàn rồi cả bọn vây chung quanh.

Bob ngập ngừng đọc :

— Con cưng của má !

rồi ngừng lên nói :

— Tôi không đọc nhanh được ! Laurent bảo :

— Không sao, Bob ! Cứ đọc chậm chậm, càng tốt. Đọc chậm mới hiểu rõ từng chữ chứ.

Và Bob chậm chạp đọc bức thư đó, lời lẽ âu yếm như bức thư của bất kỳ bà mẹ nào gửi cho con,

Tháng sáu, buổi phát phần thưởng, tôi thấy má em Bob lại dự. Tôi không ngạc nhiên về điều đó vì, sau khi gửi hết mấy bức thư ông Joe viết sẵn cho rồi, bà ta đích thân viết cho con ; quả là một phép màu ! Bob đã cho tôi coi bức thư bà báo trước sẽ tới dự buổi lễ. Phát phần thưởng xong, bà ta kéo tôi ra một chỗ, hỏi tôi :

— Bà thấy thư tôi viết cho cháu được không ?

— Được lắm !

Bà ta nói tiếp giọng hơi ngập ngừng :

— Tôi nghĩ bà nói về tôi cho cháu Bob nghe... Vợ chồng tôi đã hòa thuận với nhau hơn trước, và chúng tôi tính với nhau nghỉ hè này cho cháu về nhà, và... chúng tôi sẽ tìm cách hiểu cháu hơn.

— Xin bà yên tâm, tôi sẽ hết sức giúp bà.

Tôi cố cần gì nói thêm rằng không có công việc nào làm cho tôi vui bằng công việc đó không ?

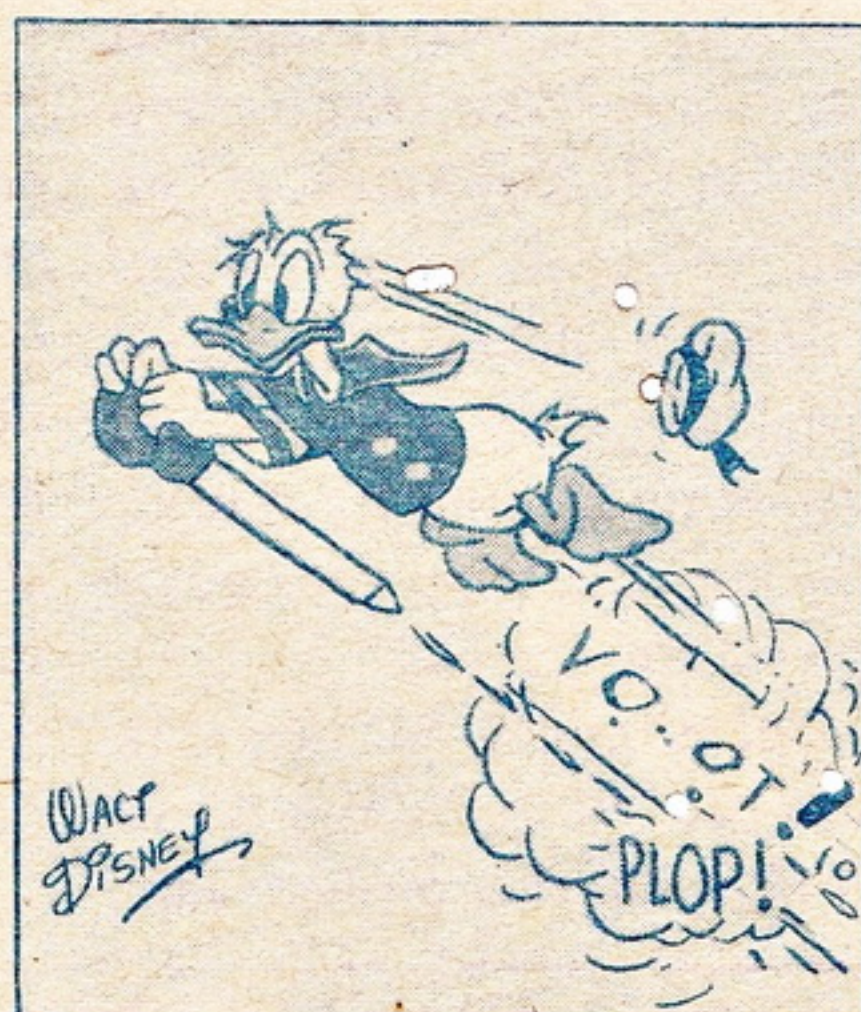
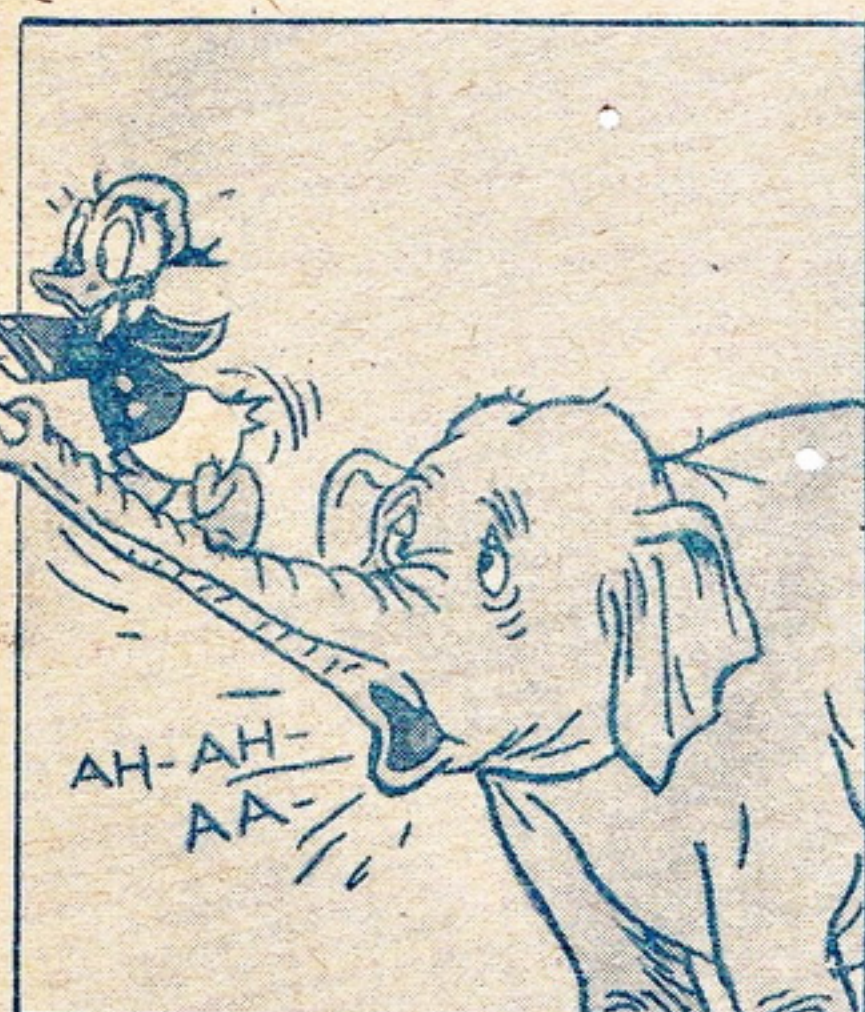
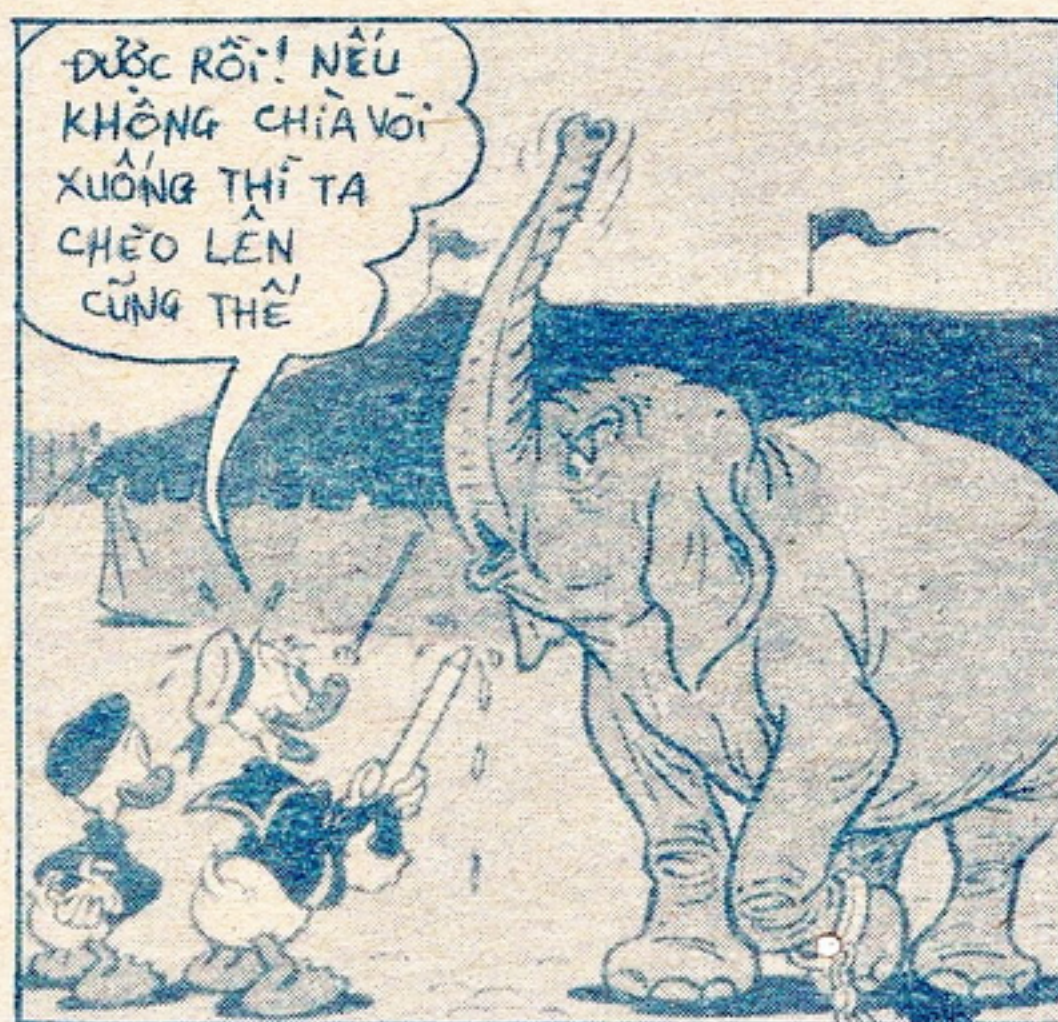
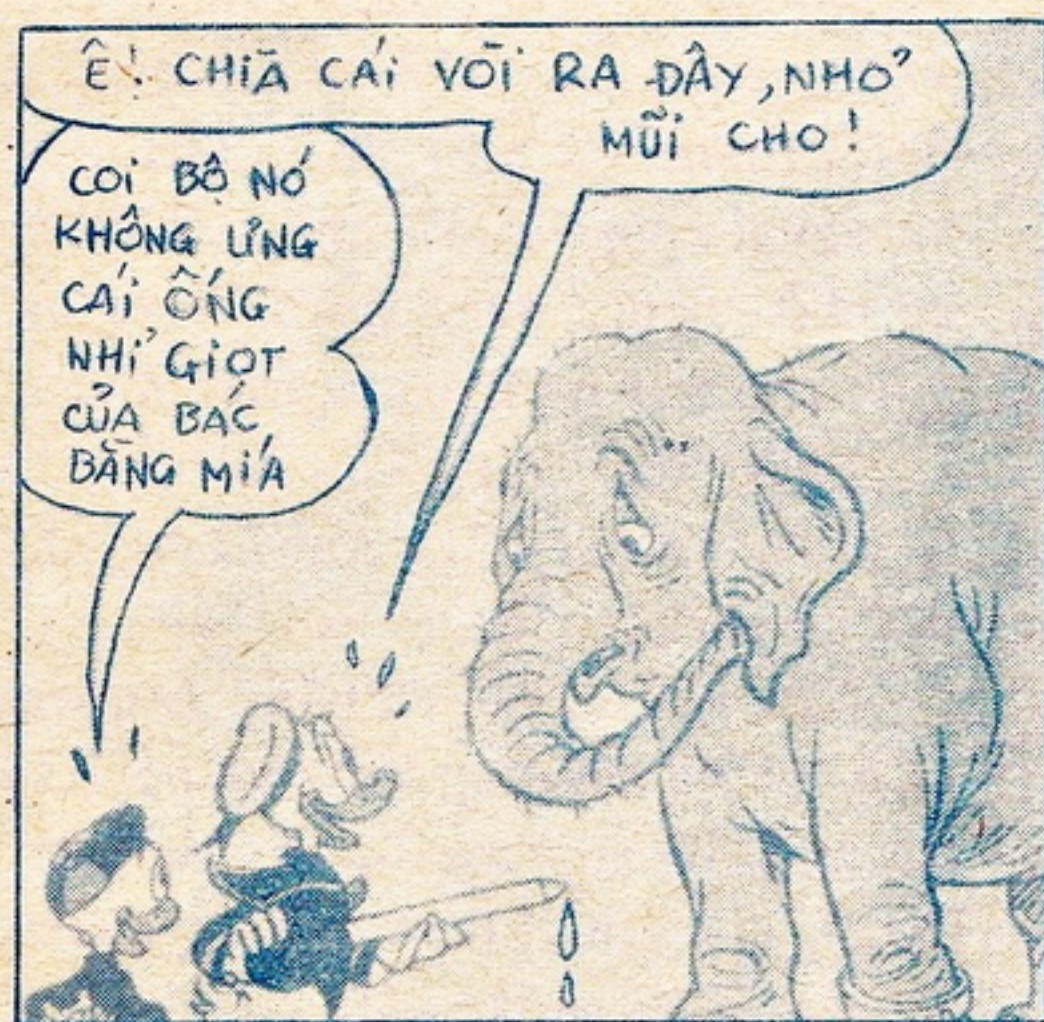
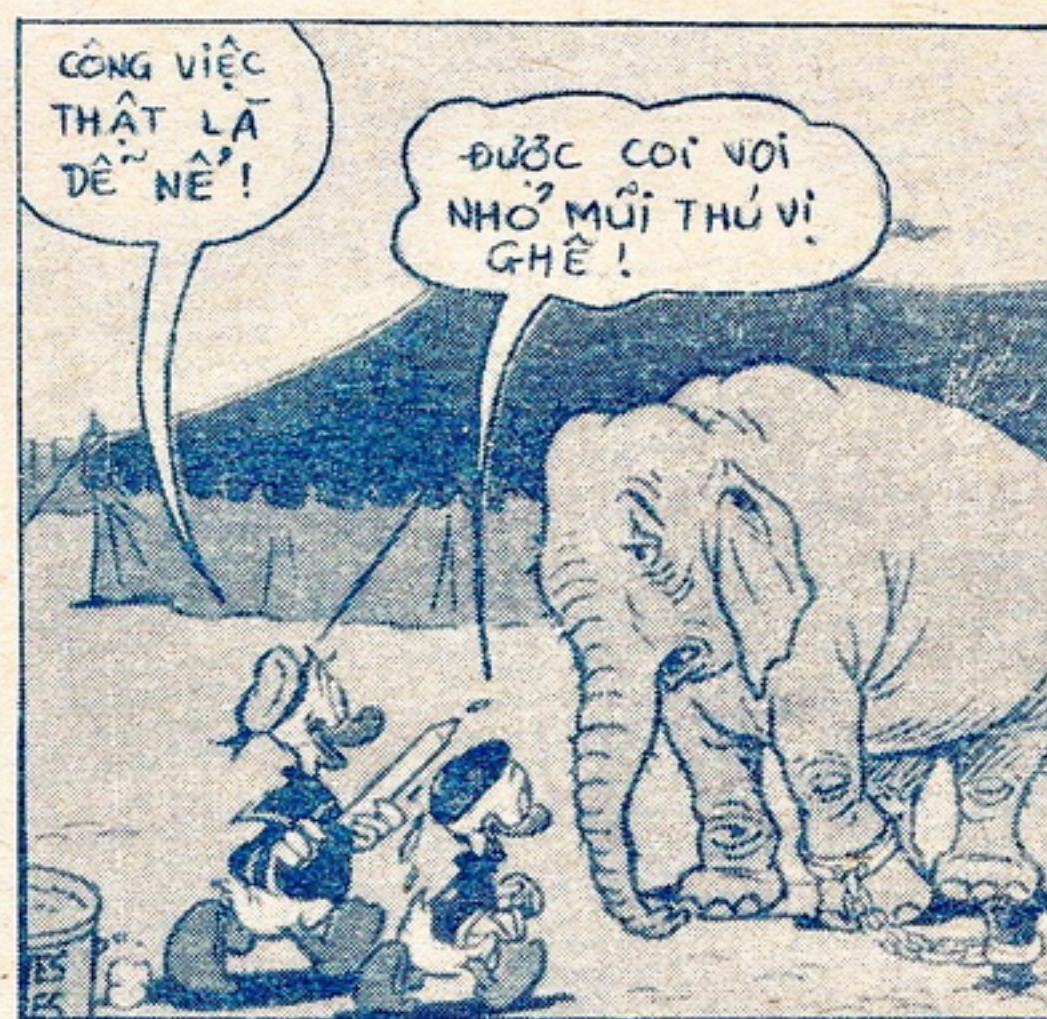
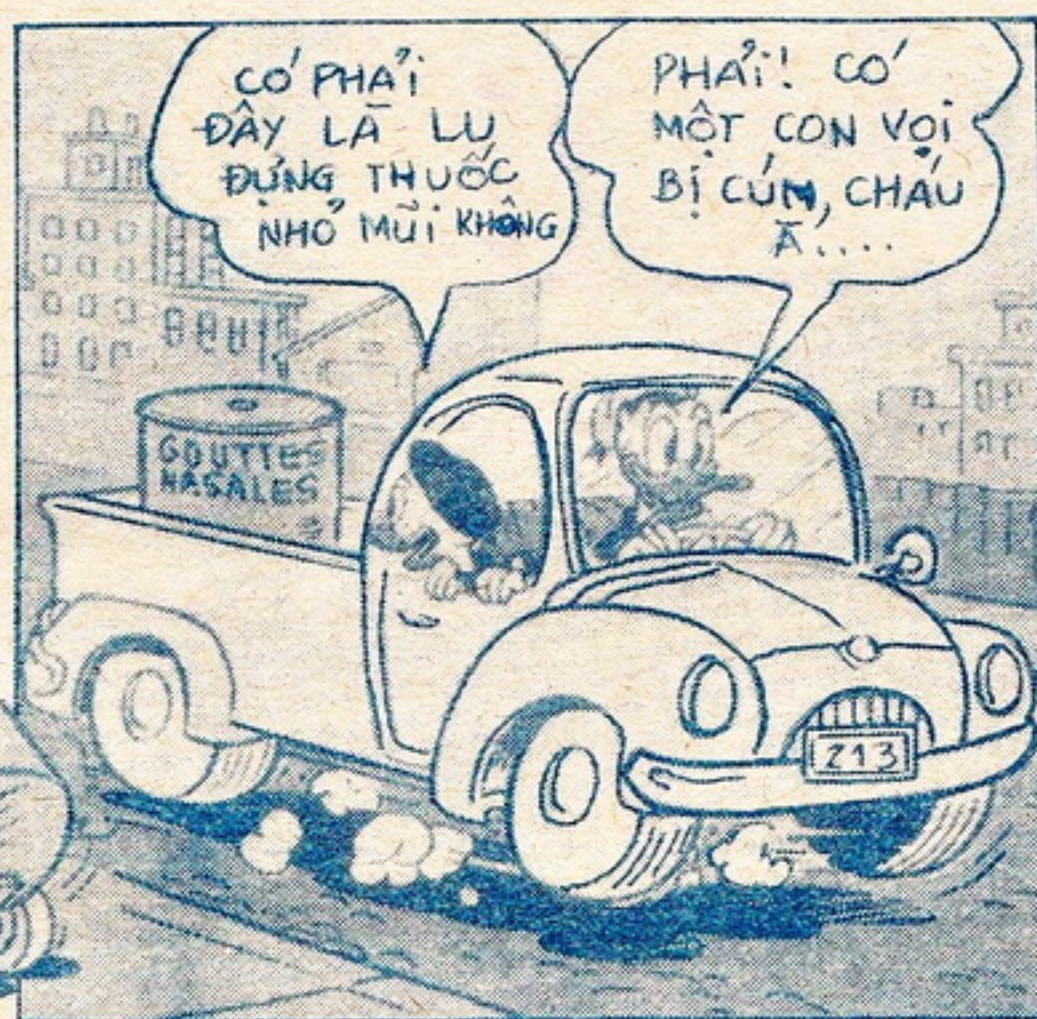
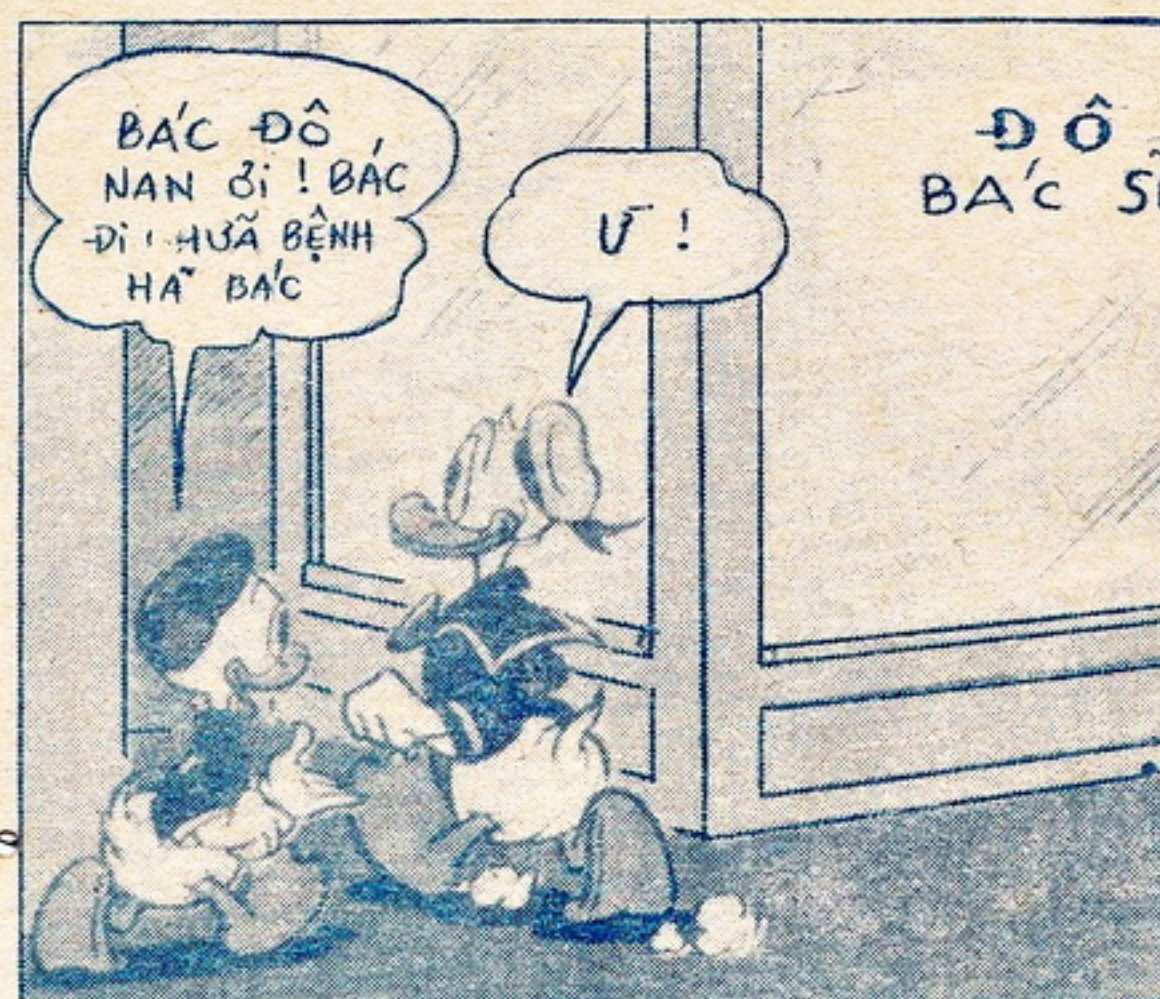
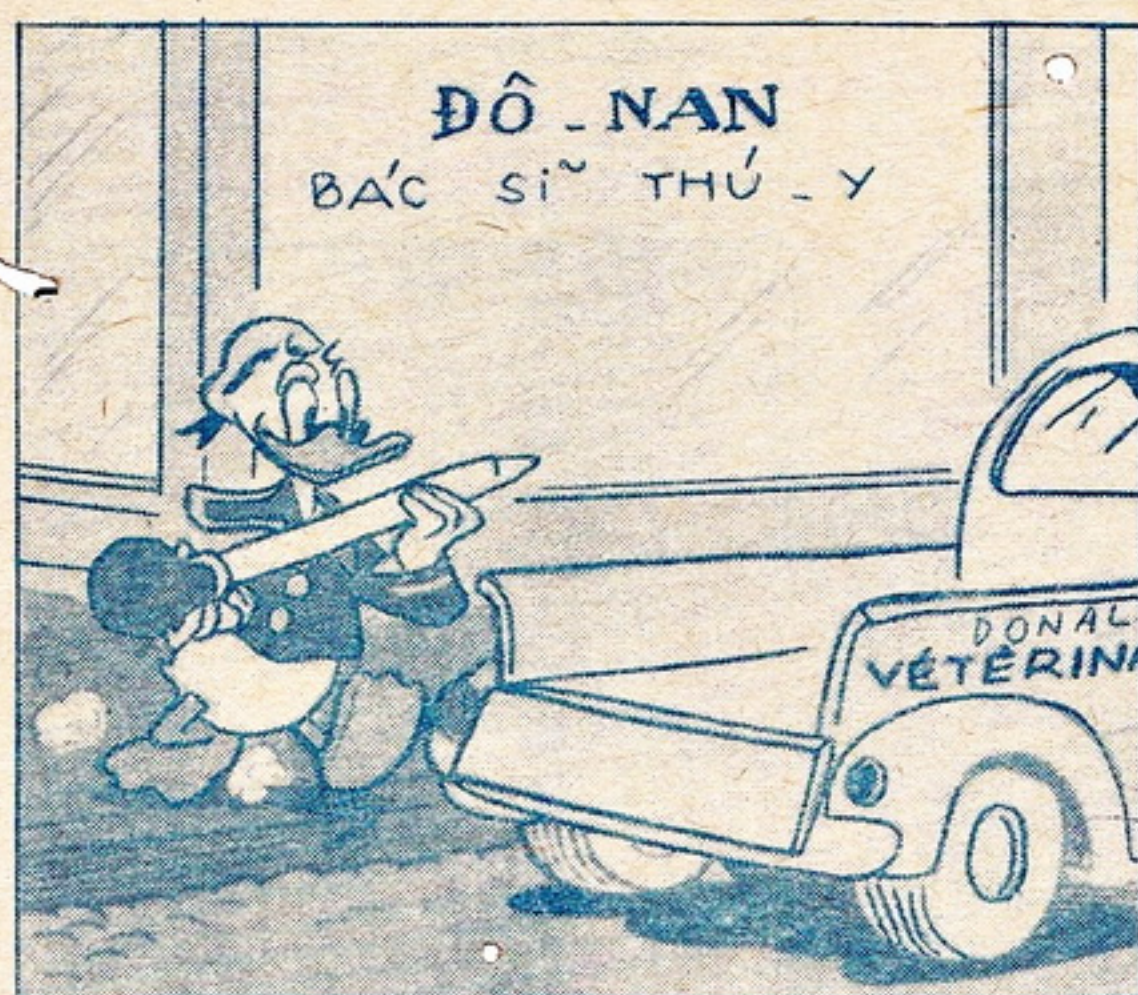
NGUYỄN HIẾN LÊ *tuyên dịch*

Louise Baker

trong Ý CAO TÌNH ĐẸP)

BÁC ĐÔ NẠN

CHỮA BỆNH CHO VÔI

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

Vườn hồng

Ngậm miệng ăn tiền

Thư của em L.T, Gia Định:

... Ba má em đã mất, em ở với cô chú. Cô chú cũng thương yêu em, duy chỉ có mỗi một điều này làm em thắc mắc quá chị ơi. Là ở nhà em, không ai được tranh luận hay phát biểu ý kiến gì hết chị ạ. Không có chuyện phản đối hay đề nghị gì hết. Cô chú em bảo rằng nên trừ cái thói xấu phát biểu ý kiến, phản đối, phê bình này nọ đi. Ở đời cứ «ngậm miệng ăn tiền» là chắc nhất, ai cũng thương mà cũng chẳng mất phần, ai sao mình vậy. Đừng nên có ý kiến là hơn nhất. Cô em lấy thí dụ thế này: «Giả tí có ai phàn nàn khổ sở, nếu mình tỏ lòng thương, thì mình phải cho họ tiền bạc gì đó. Còn mình cứ im lặng coi như không nghe thấy gì là ổn nhất, chẳng ai trách vào đâu được, mà chẳng mất gì». Có lần nhân viên trong sở chú em muốn xin ông chủ cho tăng lương. Họ cứ chú em làm đại diện, vì chú lớn tuổi, là nhân viên kỳ cựu rồi. Nhưng chú em không nhận. Rồi mọi người cũng xin được tăng lương. Chú em bảo thành ra ông chủ khen chú em là biết điều, mà lương chú em vẫn được tăng, chẳng kém ai. Đó là cái thí dụ cụ thể. Còn nhiều thí dụ khác cho thấy cứ im lặng, ai chửi cũng

thấy kệ, cho họ chửi chán mỗi miệng, không có ý kiến gì hết, thì bao giờ cũng lợi á chị. Thế sao trong Thiếu Nhi số 90, em lại thấy có ghi câu danh ngôn của Tổng Thống Abraham Lincoln, nước Hoa Kỳ, là: «Chỉ vì cứ nín lặng khi phải phản đối mà ta trở thành những kẻ hèn nhất». Thế hành động của chú em có hèn nhất không hả chị?...

Trả lời:

Chị nghĩ rằng chú và cô em đã ở trong một hoàn cảnh đặc biệt, thí dụ gánh gia đình quá nặng, chú cô em sợ phát biểu ý kiến, rủi mất việc, các em lâm vào cảnh đói khổ, nên chú em đành phải hy sinh tự ái, chỉ biết nhẫn nhịn sống qua ngày để mong không làm bề nôi cơm của con cháu. Nếu sự thật như vậy, thì quả là một sự hy sinh lớn lao, hy sinh cả nhân phẩm, mặc cho người chê bai khinh ghét, hy sinh để đổi lấy cơm áo. Trường hợp đó, em đừng nên phán đoán, hãy coi như trường hợp đặc biệt vì sinh kế. Tuy nhiên, chúng ta nên bàn về quan niệm «ngậm miệng ăn tiền» ở những hoàn cảnh bình thường, và nhân đây, có thể giúp em tự mình rút tỉa lấy những điều hay để làm căn bản cho quan niệm sống của em sau này.

Câu «Ngậm miệng ăn tiền» là một câu của các cụ xưa dùng để tỏ lòng khinh ghét cái thái độ hèn nhất

của một số người. Ngậm miệng, không bao giờ phản đối, dù phạm vào danh dự của mình cũng thấy kệ thì chỉ hai hạng người có thể dùng thái độ đó. Hạng thứ nhất là những nhà hiền triết, đức sáng như gương, muốn rũ bỏ hết mọi phiền toái trong đời, mũ ni che tai. Các vị này không cần danh lợi nữa, cho nên các vị ấy chỉ ngậm miệng mà thôi. Không bao giờ tính lợi hại trong sự ngậm miệng cho nên vấn đề «tiền» không đặt ra nữa vì các vị này coi như thoát tục rồi. Còn hạng thứ hai là hạng người hèn nhát, ngậm miệng để cầu lợi, không có ý kiến gì thì không ai trách được mình, để được thương hại, may ra kiếm chác chút gì. Hạng người này là phường giá áo túi cơm, không biết giữ liêm sỉ, không thể coi như gương mẫu để theo. Nếu một dân tộc chỉ gồm toàn hạng này thì tất nhiên là bị nô lệ cả ngàn đời, vì không có ý chí phấn đấu mà xây dựng quốc gia, không có ngọn lửa nhiệt thành để biết phản kháng khi có ngoại xâm, và tất nhiên là không có chỗ xứng đáng dưới bóng mặt trời cho những hạng người này.

Phải biết chấp nhận và tuân theo lẽ phải, nhưng đồng thời biết phản đối sự sai lầm, đó là can đảm.

Câu của Tổng Thống Lincoln: «Chỉ vì cứ nín lặng khi phải phản đối, mà ta trở thành những kẻ hèn nhất» là một câu đáng khắc bằng vàng trong sự rèn luyện nhân cách.

Riêng trường hợp gia đình em, mong em hãy cảm thông với chú cô em. «Có thực mới vực được đạo», khi mà người ta đói, thì cũng khó giữ được sĩ khí, phải biết khoan hồng với những hoàn cảnh khó khăn, đặc biệt, nhưng đồng thời vẫn sáng suốt nhận định phải trái, để mà đào luyện nhân cách, ngõ hầu khi vào đời, biết sống cho xứng đáng là người, em ạ.

Chị Đỗ Phương Khanh

VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG

Giới thiệu cuốn

MUỐN NÊN NGƯỜI

Tuần này, chị giới thiệu với các em một Bạn Vàng: « MUỐN NÊN NGƯỜI » của tác giả Phạm Cao Tùng.

Người đây là người theo nghĩa tinh thần, chứ không phải chỉ là người với nghĩa « không phải vật », « không đi 4 chân » v.v...

Một Người, không đơn thuần như vậy, Một Người phải gồm cả phần đời sống tinh thần và phần đời sống thể xác. Một người xứng đáng, sẽ còn sống mãi dù thể xác đã chết. Cho nên ngay chương nhất, tác giả đã trích dẫn câu: *không ai tự nhiên nên người, song người ta trở nên người*. Và tác giả cũng phân biệt rõ sự khác biệt của hai từ ngữ: « nên người » và « làm nên ». Nhạc sĩ Beethoven đã nói: « Tôi thích làm một người xứng đáng, hơn làm một nhạc sĩ trứ danh (Muốn nên người, trang 12).

Màu Chén

Vậy MỘT NGƯỜI là gì?

Câu trả lời có thể ngắn, gọn, nhưng muốn trở nên người thì phải được rèn luyện lâu lắm. Các cụ xưa rèn một người từ trong bào thai. Và suốt đời, một người còn phải giữ mình hoài, giữ mãi trong cái đạo làm người. Đọc sách xưa, các em sẽ gặp những trường hợp thà chết để được trọn đạo làm người nhiều vô cùng.

Ngày nay, quan niệm mới có khoáng đạt hơn. Đạo làm người được nói rộng thêm ra nhiều khía cạnh, và đồng thời cũng bớt khắt khe hơn. Con người trong thời đại mới được sống cởi mở hơn, nhưng đồng thời vẫn giữ đủ những tinh hoa của đạo làm người. Tiêu tiết được thay đổi phần nào cho thích hợp với đời sống mới, đồng thời vẫn giữ đủ tác phong của Một Người.

Chị rất hân hạnh giới thiệu với các em cuốn Muốn Nên Người, cuốn sách sẽ giúp các em xây dựng một con người lý tưởng, để các em đào tạo lấy hành trang tinh thần mà vào đời, mà biết sống sao cho ra một người.

Ở trang 161, có trích lời than của bác sĩ A. Carrel: « Điều lạ! Nhà trường không dạy cách rèn tập đức hạnh. Mặc dầu nó rất cần thiết cho sự thành công ở ngoài đời, cũng như sự thành công cá nhân. » Nếu có nhà trường xứ nào đã hành động đúng như lời phê bình trên thì đáng tiếc quá. Lời than thở đó không dùng cho nhà trường Việt Nam thời xưa các em ạ. Các cụ đồ xưa đào luyện phần đạo đức kỹ lắm. Cho nên chúng ta đã thấy cả ngàn người bất tử, tên tuổi ghi trong lịch sử, cả một di sản những người sống xứng đáng tạo nên một truyền thống hào hùng. Dân tộc chúng ta ngày xưa có rất ít người kém đạo đức. Và đó là niềm hãnh diện vô bờ của một quốc gia dù rằng nhược tiểu. Trong niềm

hãnh diện đó, đồng thời chúng ta cũng phải rèn luyện để được trở thành những NGƯỜI xứng đáng với tiền nhân.

Sách dày 240 trang, giá 250 đồng.

Để cho thon bụng

Động tác 1

Động tác 2

Động tác 3

Thực đơn kiêng ước

SÁNG:

- Măng tươi kho với thịt heo
- Đậu hủ chiên sơ xắt mỏng xào với giá
- Canh cải tần ô nấu tôm khô.

CHIỀU:

- Cà chua nhồi thịt băm
- Rau dền luộc
- Nước rau cho cà chua làm canh
- Muối mè bằng đậu phộng giã.

VƯỜN XƯA

Lam đứng dậy khoác chiếc áo len nhẹ vào rồi đi ra vườn. Trời hãy còn mù sương nên cảnh vật lờ mờ qua mắt Lam. Khu vườn sáng sớm cây lá dường như chưa thức dậy với những giọt sương gậm lóng lánh. Lam bước đi rất nhẹ, cậu bé muốn mình lang thang trong vườn để nghe lòng lâng lâng chút hương xưa sau ba năm trở lại, để rồi khi mặt trời lên cao, lúc cây lá xào xạc sau giấc ngủ dài lười biếng, chắc chúng sẽ ngạc nhiên ghê gớm khi nhận ra sự hiện diện của Lam trong khu vườn. Thích thú với ý nghĩ đó, Lam bước nhanh hơn... Vòng qua những gốc cây già cỗi, Lam tìm đến thảm cỏ xanh quen thuộc và ngồi xuống.

Lúc này trời hãy còn tối nhưng Lam vẫn có thể nhận ra được cảnh vật ngày xưa. Sau ba năm xa nhà lên tỉnh học, khu vườn cũng chẳng đổi thay: Đây là gốc Phượng già nằm im lìm nơi góc vườn, những cụm hoa Dã Tường Vi, Dạ Thảo mà hương thơm bay ngào ngạt gọi lại cho Lam những chuyện thần tiên xa xôi, những chuyện về loài Hoa với linh hồn và tri giác như người và giờ đây, ngồi im trong khu vườn cũ, trong hơi Thu bảng lảng, Lam bỗng thấy như những chuyện ấy có thật và qua tiếng gió rì rào; Cậu bé tưởng đó là tiếng thở than kiếp sớm nở tối tàn của những cụm hoa.

Đưa mắt nhìn qua bên chiếc bể cạn, lòng nao nao Lam nhớ lại ngày xưa, Ngoại đã bỏ thì giờ với những viên đá nhặt được sau chuyến hành quân của Cha Lam, để dựng lên một

khu giả sơn, nằm trơ vơ giữa chiếc bể con đầy nước. Khu hòn non này ngày xưa là cả một thế giới kỳ ảo đối với Lam. Những đêm trăng sáng, bông Lam trong tay, Ngoại vừa nhấp chén trà Tàu vừa kể cho Lam nghe những chuyện cổ tích đẹp tự ngàn xưa. Trong truyện có những hải đảo mù sương xa tít, những vùng biển im lặng với các ngư nhân mà tiếng hát có ma lực thu hút kỳ bí. Lúc ấy nhìn ánh trăng soi trên mặt nước, rồi nhìn lên mặt Ngoại mờ ảo sau làn khói nghi ngút của chung trà nóng, Lam bỗng có cảm tưởng như Ngoại là một ông Tiên và khu vườn Lam đang đứng đã tách rời khỏi thế giới loài người bay đi thật xa thẳm...

Những cảnh vật ấy ngày nay vẫn còn đây, vẫn giữ vẻ thân mật như độ nào sau những ngày sống trong bầu không khí rộn rịp nơi thành thị. Lam trở về đây để nhận thấy sự rung động khi nhìn lại khu vườn xưa và thoáng ngạc nhiên khi nhận thấy mình lớn hơn chút chút so với ngày cũ.

Ba năm ở tỉnh, Lam quên khu vườn xưa, quên những câu chuyện thần tiên... quên hết... Đến khi trở về thì Ngoại đã mất. Khu vườn thiếu bóng Ngoại chiều chiều ra ngọn kiềng thiếu tiếng nói sang sảng và hương trà tàn thơm ngát, Lam cảm thấy buồn. Ngôi nhà nhỏ chỉ còn mỗi mẹ Lam sống trong sự chờ mong. Còn Lam vẫn chiến đấu tự phương xa, ít khi về...

Lam hơi ngạc nhiên, dường như có một mùi hương quen thuộc vừa thoảng qua trong gió thật xa vắng... Lam đứng dậy và bước về hướng phát xuất mùi hương... Suýt nữa Lam đã reo lên như khi đón gói kẹo từ trong tay mẹ về chợ. Nhưng ở đây không phải kẹo mà là một đóa Ngọc Lan trắng muốt vừa nở ở góc vườn. Lặng người đi vì xúc động Lam đưa tay nhẹ vuốt lấy cánh hoa còn ướt sương đêm. Cây Ngọc Lan do chính tay cha Lam đã tìm ra trong rừng sau cuộc chiến ác liệt. Và để làm quà cho Lam, ông đã tự tay mang về và vun trồng sau gốc Phượng. Hình ảnh

cha Lam với nét mặt cương nghị và mái tóc bông bênh mỗi sáng cùng Lam xách gáo nước tưới gốc Ngọc Lan chợt hiện về trong trí tưởng. Cha Lam đấy, ông vẫn còn chiến đấu tận phương xa không biết giờ này đang làm gì nhỉ? Lam tự hỏi và thấy thương Cha vô cùng...

— Làm gì ra vườn sớm thế con?

Lam quay lại. Mẹ Lam với nụ cười hiền hòa nở trên môi đang đứng trên bậc thềm. Có lẽ bà vừa đọc xong hồi kinh buổi sáng nên trên tay hãy còn râu chuối hạt.

— Con định ra vườn hái ít đóa hoa cúng Phật và xem lại khu vườn...

— Từ khi con lên tỉnh học, mẹ vẫn chăm sóc các gốc hoa, nhất là gốc Ngọc Lan, con thấy chứ?

— Vâng, con cũng vừa xem xong.

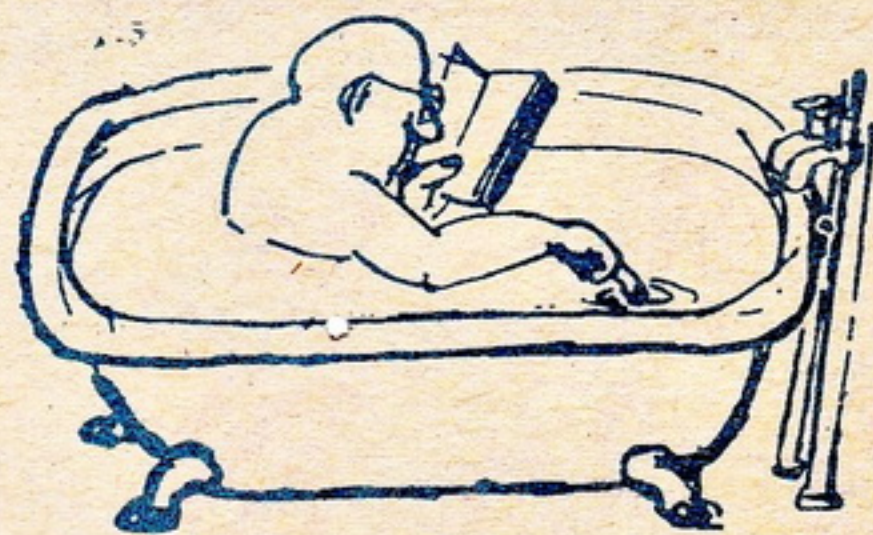
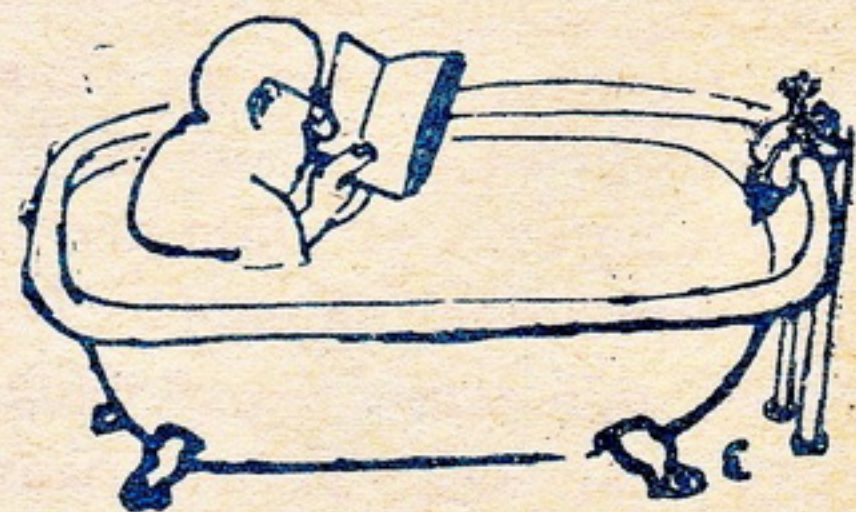
Mẹ Lam mỉm cười:

— Thôi vào nhà đi con kéo trứng sương bệnh.

Lam ngoan ngoãn bước theo mẹ vào nhà. Trong gió thoảng thoảng hương Ngọc Lan thơm ngát...

LÊ MINH CHÂU

(Sadec)

CON THẦN LẦN

VĂN-TRUNG

những khoang xanh dương.

Ngoài ra, những cử chỉ mềm mại và đáng đáp nhanh nhẹn cũng là những yếu tố làm tăng vẻ đẹp của chú.

THẦN LẦN DI CHUYỂN RA SAO?

Căn cứ vào bốn cái chân trông thấy rõ ràng, người ta cho rằng loài thần lần của chú đi bằng chân, nghĩa là cũng ắc ê một, hai y như mấy chú khuyển của chúng ta ở nhà. Thật ra thần lần không có lối đi như vậy. Lối đi đó có lẽ tầm thường quá chăng, nên thần lần Vách mới có một lối đi độc đáo hơn: đi bằng lối vịn mình.

Theo lời của những nhà sinh vật học thì sở dĩ chú đi như vậy là vì chân của chú mọc rất ư là vô duyên. Thay vì phải mọc thẳng xuống phía dưới để đỡ lấy thân mình thì chúng lại mọc chình ình ra hai bên hông như bốn cái bơi chèo. Thành thử mang tiếng là có chân mà rồi lúc nào thần lần ta cũng phải nằm ẹp xuống mặt đất như bị bán thân bất toại vậy.

Mỗi lần muốn đổi chỗ, chú đành phải kéo lê cái bụng đầy vầy trên mặt đất: hai chân trước lấy tấn, bám chặt vào mặt đất, rồi vịn mình mạnh một phát để đưa tấm thân chéo lên phía trên. Sau đó đến lượt hai chân sau gồng lên, ấn mạnh xuống đất, rồi lại vịn mình ngược lại một phát nữa, hai chân sau đã đẩy cả người chú lên phía trước. Cứ thế, tùy theo đường đi dài hay ngắn mà chú uốn éo, ông ẹo bằng thích. Có một điều bạn nên lưu ý là «trăm hay không bằng tay quen»; nếu ta mà phải đi theo kiểu này thì ba bảy hai mươi một phát vịn vẹo là ta đã cảm thấy xương sườn xương sống muốn long ra từng chiếc, nếu không thì cũng phải há mồm, trợn mắt, thở không ra hơi nữa. Nhưng đối với mấy chú thần lần thì khác, vì đó là nghề của mấy chú; nên các chú uốn bên nọ, ẹo bên kia một cách rất mềm mại và nhanh nhẹn: nhiều khi ta khó lòng thấy rõ và đã tưởng

Với dáng điệu ngái ngủ và đôi mắt lơ đãng như người say rượu, chú chậm chạp thò ra cửa hang. Chú nghech cái đầu nhỏ bé lên, giương to đôi mắt, quay bên nọ, ngó bên kia đúng điệu... con nai vàng ngơ ngác, trong khi cái lưỡi xẻ đôi của chú thò ra thụt vô y như một cái máy.

Chú là con cháu của một chị họ thần lần rất quen thuộc với thân hình be bé xinh xinh: «Thần lần Vách». Sở dĩ chú có cái điệu bộ e dè, ngái thơ như vậy là vì chú muốn biết chắc trời hôm nay đã thật ấm áp chưa? Vốn sợ lạnh, chú rất kỵ mùa đông và muốn lúc nào cũng được đắm mình trong ánh sáng rực rỡ của mặt trời. Chú đã nhận ra cảnh vật quen thuộc ở chung quanh. Tất cả đang chan hòa ánh nắng. Chú cất bước, nhẹ nhàng lách qua các viên đá, cụm cỏ, rồi leo tót lên đỉnh tường: «Ồi! Trời trong sáng và ấm áp làm sao!»

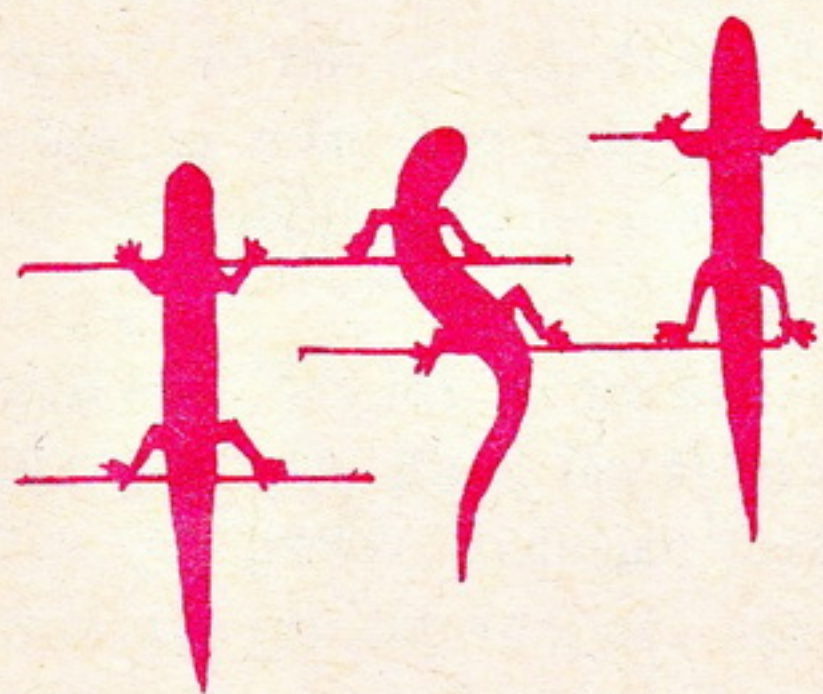
Chú đưa qua đưa lại cái đuôi dài mềm mại ra chiều thích chí lắm. Ánh sáng như từng tiu, vuốt ve chú. Đối với chú, không còn giây phút nào khoan khoái, thú vị cho bằng lúc này! Vốn thuộc dòng máu lạnh, chú rất cần sức nóng để sưởi ấm thân hình đã bị rét cứng trong suốt mùa đông. Chú đang thở và thở như điên. Minh chú phồng lên, xẹp xuống, theo một nhịp khá nhanh. Người ta bảo chú thở như thế là vì chú hồi hộp hay lo sợ một điều gì. Nhưng sự thật không phải vậy.

Trong những lúc phơi mình dưới ánh sáng mặt trời, vẻ đẹp toàn diện của chú mới thật sự hiện ra. Tuy chú không có màu sắc long lẫy của loài thần lần Xanh, nhưng những màu sắc dịu dàng của chú cũng đủ sức hấp dẫn và tạo nên một sự hòa hợp đáng yêu. Màu da của chú thay đổi luôn. Thường thì xám xám, đôi khi vàng xăm hay xanh lá cây đậm

mấy chú đi theo lối thông thường.

ẢO THUẬT

Vào những ngày ẩm áp, thần lằn ta hoạt động rất hăng hái. Chú săn mồi cả ở trên tường lẫn dưới đất. Nhện, sâu bọ, côn trùng, kiến... là những món nhậu ngon tuyệt cú mèo đối với chú. Mỗi khi tóm được con mồi nào, chú không cần dùng chân để ghì, chỉ một cái lưỡi phóng mạnh ra phía trước độ mấy xăng-ti-mét, rồi lại thụt vào. Thế là con mồi đã nằm gọn trong cái mồm khá lớn của chú rồi! Chỉ trong chốc lát, nạn nhân đã bị nghiền nát giữa hai hàm răng nhỏ li ti thường mọc ngược vào phía trong và chú chỉ việc nuốt chửng một cái là xong. Cứ thế, một, hai, ba lần... trong nháy mắt, không biết bao nhiêu con vật nhỏ bé đã lần lượt chui vào nằm gọn trong bao tử của chú.

Nhưng chú cũng phải coi chừng. Nếu không mắt trước mắt sau để phòng bất trắc, có thể đến lượt chú là nạn nhân đáng thương hại: mấy anh rắn lục, chim và chuột xạ lúc nào cũng sẵn sàng ăn sống, nuốt tươi chú. Trong trường hợp nguy hiểm, chú thường vắt đuôi lên cõ chạy như ma đuôi, chứ không dám làm gì cả.

SINH SẢN

Tới mùa hôn nhân, thần lằn cái cũng như thần lằn đực đều không thích sống trong cảnh đơn độc. Bởi vậy, người ta thấy anh chị tùm năm tùm ba thành từng đàn trên các bức tường đầy ánh nắng.

Rồi thần lằn mái đẻ trứng vào

một cái hố đào sẵn ở dưới đất, hoặc trong một hang hốc tự nhiên nào đó. Đẻ xong, cô nàng đông tuốt, không thèm ngo ngoàng tới lũ con nũa (thường từ 3 đến 9 trứng). Trong một thời gian ngắn, những trứng này phồng lớn lên để đạt tới chiều cao độ 15 mm.

Sau 6 tuần, thần lằn con ở trong trứng sẽ dùng một chiếc răng mọc sẵn ở đầu mồm, đục thủng trứng mà chui ra. Sau 6, 7 ngày sống lẫn lóc trên mặt đất, thần lằn con sẽ dài ra, nhưng không quá 6 cm và trở nên nhanh nhẹn. Bấy giờ là lúc chúng có thể bắt đầu mở các cuộc săn mồi y như cha mẹ chúng.

Thần lằn con tăng trưởng rất nhanh. Chỉ một năm sau, chúng đã dài 15 cm. Sau 4 hay 5 năm, chúng sẽ đạt được độ dài lớn nhất là 20 cm. Chúng làm quen với cảnh vật rất mau.

Có một điều ta không thể ngờ được là thần lằn cũng rất khôn. Chúng có thể nhận được ra ai là người thường mang thức ăn đến cho chúng. Trong trường hợp này, chúng thường a la xô nhảy vào lòng bàn tay chủ để giành giật mồi. Nếu không thấy thức ăn, chúng liền ngược đầu lên nhìn chủ bằng đôi mắt long lanh rất dễ thương.

Nếu được nuôi nấng đầy đủ, một chú thần lằn Vách có thể sống tới 10 năm.

Khi được một tuổi, chú bắt đầu thay «áo» vào mỗi mùa hè. Da chú được tạo nên bằng những chiếc vảy cứng kết hợp thành những mảng nhỏ khác nhau. Nhưng vảy của chú khác với vảy cá ở chỗ vảy cá thì chiếc nọ xếp chồng lên chiếc kia như ta lợp ngói; đằng này vảy của chú chỉ mọc sát bên nhau mà thôi. Khi thay «áo», từng tảng da sẽ tách ra theo những đường ngoằn ngoèo rồi rơi xuống, trong khi lớp da mới từ từ xuất hiện để thay vào.

PHÂN LOẠI

Dưới đây là bốn loại thần lằn chính: (xin xem hình)

1— Thần lằn Khoan: đây là giống

thần lằn to nhất bên Âu Châu, đôi khi chiều dài đo được 60 cm; nguyên cái đuôi cũng tới 40 cm. Giống này khá dữ và sẵn sàng tấn công bất cứ con mồi nào còn sống.

2— Thần lằn Xanh: Người ta nhận ra giống thần lằn này rất dễ nhờ ở thân hình thon thon và màu da sáng bóng. Chiều dài dài nhất là 40 cm, riêng cái đuôi đo được 25 cm. Dưới ánh nắng thích hợp, thần lằn Xanh trở nên nhanh nhẹn và dữ tợn. Mỗi khi đụng độ với đối phương, giống thần lằn này thường quyết chiến đến một mất một còn mới thôi.

3— Thần lằn nhanh nhẹn: Tên này có lẽ không thích hợp, vì mang tiếng là nhanh nhẹn, nhưng chúng lại không nhanh nhẹn bằng hai giống trên. Người ta thấy giống thần lằn này ở bên Âu Châu và hay làm tò giữa các rễ cây.

4— Thần lằn đẻ con: Tên thì gọi vậy, chứ giống thần lằn này cũng đẻ ra trứng. Có điều khi vừa lọt lòng mẹ, trứng nở ngang ra con, đôi khi cũng phải chờ một thời gian sau mới nở. Đây là giống thần lằn có thể sống ở độ cao rất lớn (3.000 m tại núi An-pơ). Mỗi con đo được 17 tới 18 cm.

VĂN TRUNG

(Viết theo Tout Univers)

SINH VIÊN CUỐI CÙNG

Một vị giáo sư Triết lý rất đáng tri lại dậy buồn ngủ đến nỗi một hôm trong giảng đường chỉ còn có mỗi một người ngồi ở cuối lớp. Mặc nhiên, ông vẫn thao thao giảng bài cho đến hết giờ. Sau cùng ông hỏi:

— Anh kia, có hiểu bài không?

— Thưa ông tôi hoàn toàn không hiểu gì hết.

Vị giáo sư giận dữ:

— Không hiểu thì anh ngồi đây làm gì?

— Thưa ông, tôi là tài xế của ông, ngồi chờ đưa ông về.

CÙNG CƯỜI!

NÔ LỆ

Nhà văn Anh Bernard Shaw đang mặc áo thun lá cuốc vườn trồng bông thì 1 bà đi qua ghé lại hỏi:

- Bác làm việc cho cái gia đình ông nhà văn này lâu chưa?
- Cũng lâu, hai mươi lăm năm.
- Họ trả lương bác khá không?
- Tệ lắm bà ơi. Cơm 2 bữa, lâu lâu mới may một bộ đồ thôi à.
- Chèn đét ơi. Lại làm công cho tôi đi. Tôi trả công đảng hoàng.
- Không được đâu. Tôi phải làm việc ở đây mãi đời. Tôi mắc kẹt rồi.
- Tội nghiệp. Thế thì là nô lệ rồi còn gì.
- Hồng phải nô lệ đâu. Hôn nhân đó. Tôi là chồng bà Shaw mà.

GIỚI THIỆU

Một bác nhà quê lên chơi Saigon lần đầu tiên. Ở bến xe đồ ra đứng trước 1 dục xe taxi đợi khách, bác để ý thấy người khách nào lên xe cũng nói với tài xế:

- Trần Hưng Đạo...
- Bùi Thị Xuân...
- Lê Lợi...

Bác nhà quê cũng leo lên 1 xe giới thiệu:

- Nguyễn văn Xôi...

KHÔNG PHẢN ĐỐI

Một ông chồng có bà vợ rất thích nuôi súc vật. Ngày sinh nhật vợ, ông mua 1 con chim biết nói 11 thứ tiếng với giá rất đắt để tặng vợ. Hôm sau ông hỏi:

- Sao, em thích con chim đó không?
- Tuyệt, em đang bỏ lò đấy.
- Sao lại bỏ lò? Nó biết 11 thứ

tiếng mà.

— Ủa, sao khi bỏ vào lò em không nghe nó phản đối gì cả.

TIỆN LỢI

Thầy giáo cho học trò làm bài tính cộng, đến khi chấm bài, thầy phải đến từng bàn để chấm, chợt thầy giáo ngạc nhiên hỏi một học trò:

— Ơ hay! 2 cộng với 4 sao lại thành 9.

— Thừa thầy đề khi thầy quay xuống bàn em để chấm số 9 nó sẽ lộn ngược thành số 6 ạ!

DẦU ĐẦU LỜI ĐUÔI

Trong lớp thầy đang giảng bài, bỗng thầy nghe ở dưới đám đông chỗ ngồi của Tý ồn ào. Thầy bèn xuống hỏi Tý:

— Tý trò nói chuyện gì đó.

Tý chối phăng:

— Thừa thầy không ạ.

Thầy: Vậy trò có biết trò nào vừa nói chuyện không.

Tý: Thừa thầy từ nãy giờ em mắc nói chuyện với anh Tèo nên em không biết ạ.

Thầy: !!!

CÙNG MỘT CÁCH

Hòa hỏi Bình:

— Bình! thuốc tê để làm gì?

— Thì để làm chỗ tiêm không đau.

— Còn thuốc mê để làm gì?

— Thì để mê đi.

— Chớ còn thuốc cảm.

— Thì để người ta cảm chứ để làm gì? Để ợt vầy mà cũng hỏi.

THIÊN NHIÊN

Rung rinh chiếc lá
Nắng nhạt sương mờ
Thấp thoáng ngàn ngơ
Cỏ chim lạc lòng

Đôi xanh cỏ mượt
Nắng rọi thênh thang
Vang khúc nhạc rừng
Thiên nhiên bừng sống

Gió chiều mờ trời
Vàng bóng mây trôi
Nắng ngủ đi thôi
Hoàng hôn sắc tím

PHẠM HOÀI NHÂN
(bút nhóm ABC)

TRẢ LỜI THỦ TÀI BẠN

1) Đúng. Nước có thể sôi được ở 40 độ nếu ta giảm áp suất trên mặt nước. Áp suất càng giảm thì độ sôi càng xuống thấp. Vì thế ở trên núi cao (áp suất giảm) nước chóng sôi hơn là dưới đồng bằng.

2) Đúng. Lê quý Ly nghĩ ra và cho áp dụng tiền giấy khi còn làm Phụ Chính Thái Sư sau khi vua Trần Nghệ Tông mất (1934)

3) Sai. Bình Ngô Đại Cáo của Nguyễn Trãi viết ra sau khi đã dẹp xong giặc Minh rồi.

4) Sai. Tác phẩm của Tô Hoài là O Chuột (có nghĩa là Thím Chuột hay à chuột) chứ không phải ồ chuột.

5) Sai. Thủ đô Thái Lan là Bangkok. P nom-Penh là thủ đô Kampuchea.

BÁCH KHOA phụ trách.

— Chúng con chơi trò xe chữa lửa phun vòi rồng!

ĐOÀN KHÚC «VU LAN»

(Viết tặng ai diễm phúc còn Mẹ!)

Hồn nắng đã vươn lên trong mắt, nhịp tim đập từng hồi, lòng băng khuâng chi lạ, từng cơn gió mát hắt vào mặt. Vu Lan mùa báo hiếu của con đã đến, con bơ ngỡ trước ánh mắt của mẹ. Ánh mắt của mẹ sao mà huyền diệu thế, sao mà thần tiên thế, sao mà tình mẫu tử thiêng liêng thế. Con đã lội biển trong lòng mẹ, con thấy dài vô tận. Con mơ màng nhớ lại câu ca dao Mẹ đã dạy cho con:

Mẹ già như chuối ba hương,
Như xôi nếp một như đường mía lau.

Chuối ba hương ôi! thơm như lòng biển Mẹ, xôi nếp ngon ngọt, còn đường mía lau, tuyệt thật con đã nếm các thứ đó qua lòng mẹ, qua tình thương của mẹ. Có sách viết nào ca tụng hết tình thương của mẹ, mẹ là cái gì đó mà ta không có thể tìm lại hai lần, mẹ là một thần tượng thiêng liêng cao cả an ủi cho ta ôi tình thương của mẹ như sợi tóc nàng tiên, như mặt nước mơ màng trôi chảy, tiếng hát ru con của mẹ đã gọi lên hình ảnh bao la mênh mông không kể xiết. Mùa Vu Lan đã tới, là mùa để con có dịp báo hiếu mẹ, ca tụng mẹ, tôn thờ mẹ. Con chỉ có phút giây này thôi, chỉ có phút giây này thôi để con đền đáp ơn của mẹ, con xin dâng lên Mẹ một đóa hoa hồng thơm ngát nhe Mẹ! Mẹ hãy nâng cánh hoa hồng tuyệt vời đó mà chiêm ngưỡng tình thương của con đối với Mẹ. Mẹ ơi! Mẹ ơi! hãy cho con nằm trong lòng mẹ, để con tìm giấc ngủ đầy tình thương của mẹ, con xin mẹ hãy nở nụ cười tươi như đóa hoa hồng đó đi. nụ cười triền miên của người mẹ....

HOÀNG-DŨ-LINH
(I II.)

SỰ CẦU TẠO NGỌC TRAI HÀ-THỊ-TUYẾT-NGA

Ngọc trai, những viên ngọc trong suốt, nhỏ nhắn đã từ lâu được dùng vào việc làm đồ trang sức cho phụ nữ, hẳn các bạn đã biết ngọc do những con trai tạo ra, nhưng tạo như thế nào? Các bạn cùng Nga xem:

Khi một vật lạ, chẳng hạn như hạt cát rơi vào cơ thể tức phần ruột trong vỏ của trai, vào ngay giữa lớp nhuyễn mạc của phần vỏ ngoài con trai, sau đó nhuyễn mạc sẽ cong lên và tạo thành một cái túi, hạt cái lọt trong túi ấy, việc nhuyễn mạc cong lên này cốt chỉ để ngăn chặn sự cọ sát làm trai có thể đau đớn, dần dần nhuyễn mạc nhả vào trong túi càng ngày càng nhiều để tránh sự đau đớn, nhuyễn mạc bao quanh hạt cát và vô tình tạo thành ngọc cho loài người. Việc cầu tạo thành ngọc trai có thể xảy ra từ ba đến bốn năm là viên ngọc đã tròn và sáng, ngọc để lâu trong con trai càng lâu càng chắc và đẹp. Tuy nhiên trong khoảng thời gian đó, một dòng nước có mang những vi sinh vật làm hại trai, có thể đến với những con trai có mang ngọc, lúc ấy viên ngọc sẽ chết và không còn giá trị.

Nắng chiều quê ngoại

Nắng chiều rơi rắc trên đường cái
Trên ngọn cau dài trổ nụ thơm
Thương nhớ chiều tan đôi quê ngoại
Bước ngập ngừng áo trắng mù sương

Đây những hàng cau nắng chiều tan.
Nắng sắp tàn lưng núi mênh mang
Chiều bay mây trắng vườn bông búp
Vạt áo hồng bay bay nhớ thương

Con nhớ năm xưa rộn thái bình
Ngoại ru con ngủ dưới trăng thanh
Giấc nồng thăm đượm tình quê ngoại
Câu hát à ơi ấp ủ tình

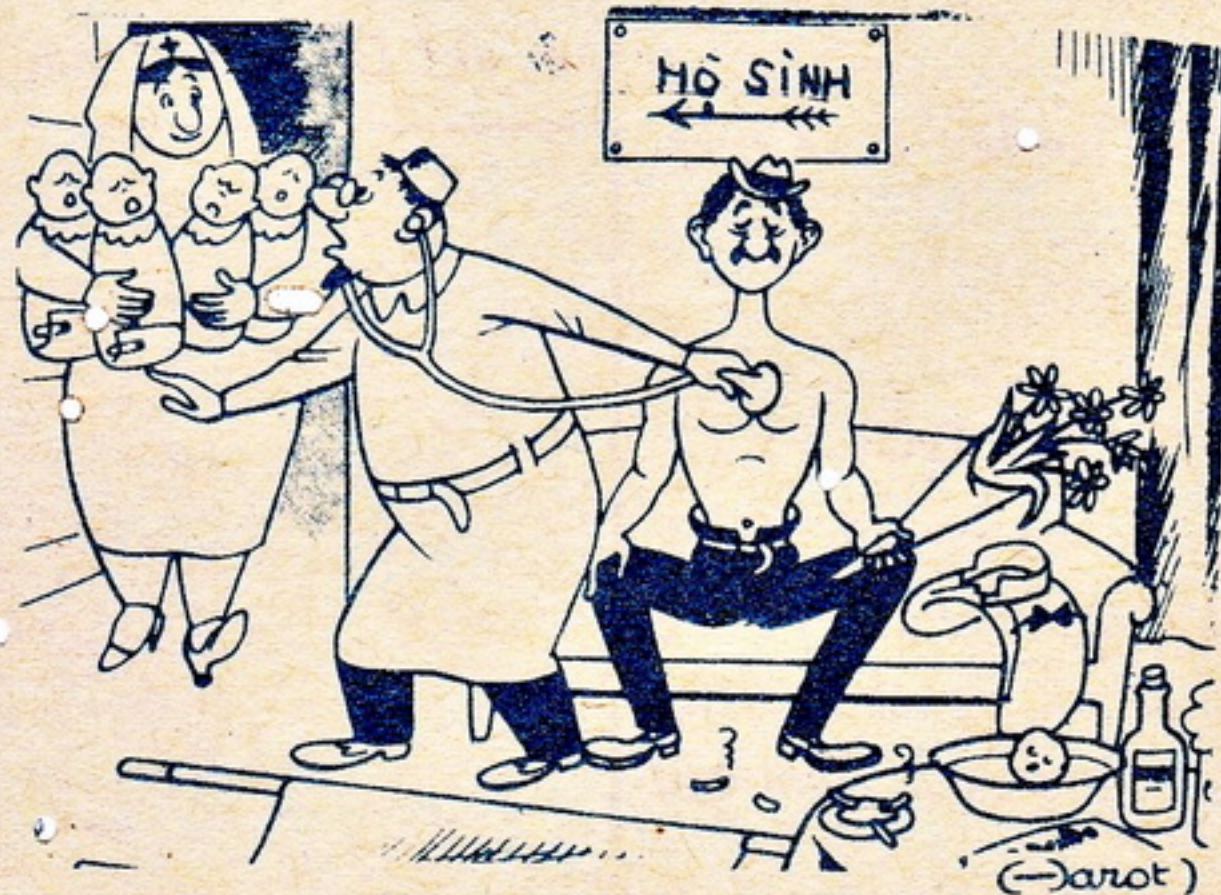
Năm xưa con đã ngồi bên ngoại
Trăm lạng nghe câu chuyện thuở nào
Gió thổi bay qua làn hoa trắng
Ngoại nhìn con âu yếm làm sao!

Những lúc con về thăm viếng ngoại
Ngoại già sức yếu lại già thêm
Khay trầu xanh lá cau đỏ chói
Mòn mỏi từng đêm qua những đêm

Chiều nay nắng đỏ trên quê ngoại
Những giọt mồ hôi tưới luống cày
Chén gạo thơm lừng mùa lúa mới
Trọn bàn tay lấm gót chân chai

Rồi tháng giêng về ánh mắt nâu
Dừa xanh ngã bóng dưới chân cầu
Con nhìn quê ngoại tình chan chứa
Uống nước ngọt bùi hương mía lau

NGUYỄN TRƯỜNG ANH

— Đừng đưa cả 4 một lúc ra
lúc này. Nguy!

Nào chúng mình ra...

Nào chúng mình ra quây một vòng hát mà chơi. Hoa cao tiếng

lên đưa nhịp nhàng vang khắp nơi. Dối co đoan ta sao bỏ hoài những ngày

vui. Vui cùng nhau hát, bao tình thân ái, bao lòng hăng hái.

CHUYỆN LẠ NHẤT ĐỜI...!!

PHAN-BÁ sưu tầm

Quyển sách lớn nhất thế giới

Quyển sách lớn nhất thế giới là «Chú bé đỏ tinh nghịch» (The Little Red Elf), một tiểu thuyết gồm 64 đoạn thơ của William P. Wood. Ông cũng vẽ mẫu, thực hiện và in quyển sách này. Quyển sách đo được 2m,18 chiều dài và 3m bề rộng khi mở ra. Quyển sách được trưng bày trong một hang dưới chân núi Beinn Ruadh (Núi Đỏ) gần hồ Eck, Argyllshire, Tô Cách Lan, Anh Quốc.

Quyển sách về nghệ thuật lớn nhất được phát hành đo được 2,1m dài và 0,8m rộng, được trưng bày lần đầu tại Amsterdam, Hòa Lan, tháng 5 - 1963. Quyển sách chỉ có 5 «trang», 3 trang tác phẩm của họa sĩ trừu tượng Karel Appel (sinh năm 1921) và 2 trang thơ của Hugo Claus. Quyển sách giá gần 2 triệu 500 ngàn đồng VN.

Quyển sách nhỏ nhất thế giới

Quyển sách nhỏ nhất thế giới là

một bản viết tay — «Những bài thơ của Edgar Guest» (Poems by Edgar Guest). Tác phẩm được viết bởi Burt Randle, năm 1942. Diện tích của bề mặt quyển sách chỉ có 0,8cm² và phải dùng một kẹp kim loại để cầm quyển sách.

Một kỳ xuất bản 150 bản của tác phẩm «Những bài tứ tuyệt của Omar Khayyam» (The Ruba'iyot of Omar Khayyam) của Edward Fitz Gerald (1809—1883) được phát hành năm 1956 tại Massachusetts (Mỹ) và toàn thể chỉ nặng có 8,6 grams. Quyển sách là một sưu tập những bài thơ tứ tuyệt của Ghiyas-ud-din Abu'l-Fath, Omar ibn Ibrahim al Khayyami, một nhà toán học, thiên văn học và thi sĩ Ba Tư thế kỷ 12.

Quyển sách nhỏ nhất được in bằng máy di chuyển là «những truyện ngắn» của Robert G. Oliphant người Victoria (Gia Nã Đại) gồm có 28 trang khổ 1,76 cm X 0,96 cm (diện tích là 1,6cm²).

LÀM LUẬN

Thầy cho một bài luận tả con vịt nhưng bắt buộc phải tả dài 200 chữ, một học sinh viết:

«Chiều qua, mẹ em có mua về một con vịt để làm thịt, lúc cắt cổ nó kêu đúng 169 tiếng mà em chắc rằng thầy sẽ không thích nghe những tiếng ấy».

TRẢ LỜI Ô CHỮ SỐ 102

- A— PHƯƠNG KHANH
- B— HOÀNG — HUNG
- C— ỪA — GO — IN — ỦI
- D— ÔNG BÀ — H — T
- E— NGOAN NGOÃN
- F— G — NGHÌN — S
- G— KHỈ — GHI — HỨA
- H— HUN — ỒI — ĐÔI
- I— AN — HÀNH ĐỘNG
- K— NGỦ — N — UỐNG — O
- L— H — ÍT — SAIGÒN.

VĂN-BÁ

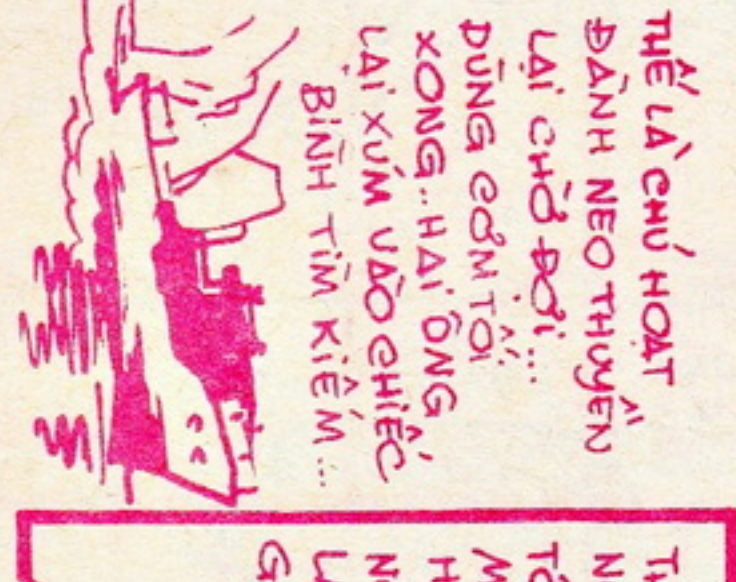
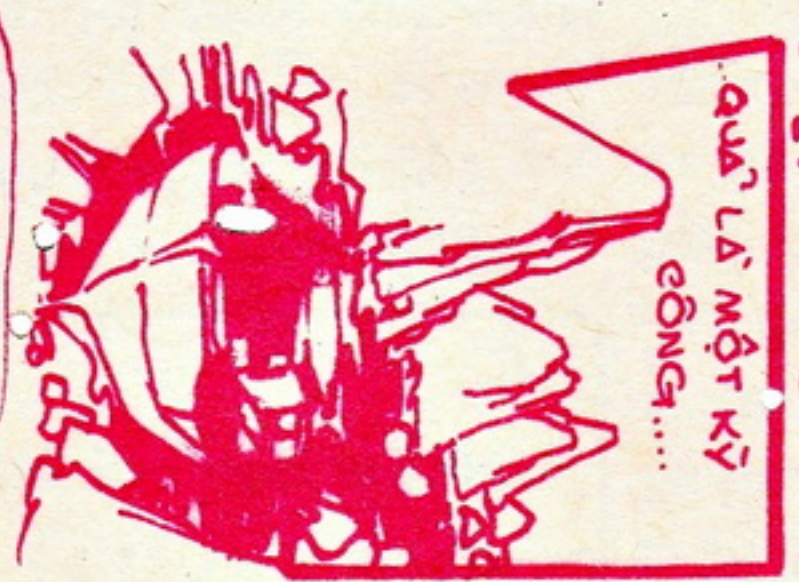
— Nhập bọn với chúng tôi đi.

— Rất tiếc! Chính tôi là Léon

CÙNG ĐI VỚI TỰ' THÂN

Tranh và lời của NGUYỄN TÀI

thơ

TÌNH CAO CẢ

Con lớn lên bằng dòng sữa ngọt
Được dỗ dành bằng tiếng à ơi
Được dạy khuyên bằng biết bao lời
Lời tha thiết và lời thương yêu quý giá
Tình thương ấy thật là cao cả
Sánh làm sao với Thái Bình Dương
So làm sao với nước trong nguồn
Núi Thái Sơn ấy vẫn chưa xứng được

Trong biết bao năm dài xuôi ngược
Cha mẹ tảo tần gầy dựng cho con
Đâu quản chi thân xác mỗi mòn
Hy sinh tất cả để con nên hình vóc
Sợ thua người mẹ cho con đi học
Con đến trường bằng chiếc áo trắng
tinh

Áo mới may mẹ ấp ủ thâm tình
Mỉm cười khi nhìn con sung sướng

Từng đêm dài con hằng mơ tưởng
Tự bảo lòng hãy gắng học chăm
Hãy dệt tương lai tươi sáng như trăng
rằm

Đề đem nguồn vui về cho cha mẹ
Đề tuổi già mẹ cha mạnh khoẻ
Sung sướng nhiều, mãn nguyện vì con.

NGUYỄN LINH
(bn. Chim Xanh Chợ Lách)

THÁNG SÁU NGANG QUA

TRƯỜNG

Mùa hạ đi ngang qua cổng trường
Cổng vàng khép kín nhất tình thương
Có chút vấn vương dang dấy mắt
Ôi tìm đâu nữa chuỗi mùa sương
Trên nóc trường, một bầy chim nhỏ
Đang lặng nghe tiếng nhạc bầy ve?
Hay nhìn mây trời ngang vuông cổ?
Biết chưa hạ đến với mưa se?

RONG XANH
(Bút nhóm Mây Tím)

GIỜ TAN HỌC

Cổng trường hé mở ngập ngừng
Đợi giờ tan học tung bồng em ra
Rải trên đường những bóng hoa
Muôn loài hoa trắng thướt tha trong
chiều

Trời se sợi nắng tiêu điều
Em ôm cặp nhỏ yêu kiều lối xinh

THẬP CẨM

CHIỀU TRỞ VỀ

Tơ vàng vương nhẹ viền mi
Cây thông theo gió thầm thì êm tai
Cảnh chiều như chốn bồng lai
Tiếng tiêu mục tử thiên thai dập dìu
Chiều buông khóm trúc quanh hiu
Dòng sông lặng lẽ tiêu điều nhẹ trôi
Gió về nắng ngủ sau đồi
Mây hồng lơ lửng khung trời chiều quê
Chim trời gió nước sơn khê
Có con sáo nhỏ bay về quê xưa

Thương thương, thương mấy cho
vừa

Thương từng khóm chuối còn thừa trong
vườn

Thương cây ngô nhỏ đang vươn
Thương từ ruộng lúa đến nương khoai
hiền

Thương sông nước chảy triền miên
Sao thương tất cả khắp miền quê hương

VI LAM
(GBTN — Đà Nẵng)

THƠ HOÀNG HÔN

Từng phiến mây chợt kéo về
Ươm lam trời rộng dề mê nắng chiều
Mây hồng vài dải dễ yêu
Tỏ thêm nét vẽ hoang liêu gọi mời
Hồn thơ vẫn nhạc mây trời
Suối thơ êm ả tuyệt vời từng câu.

RONG-TÍM

TIẾNG THU

(Tặng chị Nguyệt)

Lối đi giờ đây im dẫu cát
Bước chân mềm nhịp lối miên man
Ánh trời chiều mềm một màu xanh
ngát

Nhẹ nhàng từng bước gọi thu sang.
Có ai hay giờ đây lá rụng
Lác đác từng đàn chim bay nhanh
Em xé tan từng chiếc lá vụng
Sân trường vắng tiếng gọi trong lành.

Ngoài kia lá vàng rơi, từng lá
Ánh nắng vàng rơi rớt xuống hiên
Những giọt nước đọng trên sỏi đá
Tiếng thu về mưa gọi triền miên.

ẢO-ẢNH
(Gia Định)

CON CHIM NHỎ

Hè xưa nắng rọi thênh thang,
Con chim nhỏ nhỏ lạc đàn kêu vang.
Tiếng kêu rời rã không gian,
Mẹ ơi con bị lạc đàn! mẹ ơi!
Con chim im lặng nín hơi,
Nghiêng đầu nghe ngóng từng lời mẹ
kêu.

TVH (TRỌNG-TỬ)

VẠN NINH

✱ Cho Nguyễn trường Thy và
Đình Trung

Vạn Ninh có cảnh Hiền-Lương,
Có chùa Giác Hải, có đường ra truông
Có suối nước nóng luôn luôn,
Có đèo Đại-Lãnh: có buồn dập dìu
Vạn Ninh vào những buổi chiều,
Trâu bò ghé ngo, tiếng diều vi vu
Vạn Ninh có núi Thanh Tu,
Có sông Trung Đông, Vọng Phu, Thanh
Hà

Có Hộ, hay có Tháp Bà.
Có thôn Vạn Đức, Long Hòa, Tiên Ninh
Vạn Ninh từ lúc bình minh,
Đến khi đêm tối vẫn xinh cảnh trời

NHẬT NAM
(ĐBĐN - Nha Trang)

ĐI BIỂN

Nắng hạ vàng
Trái mênh mang
Em lang thang
Bắt dãi tràng
Biển xanh xanh
Trời trong thanh
Dãi tràng nhanh
Em bắt lạnh
Nhưng ôi thôi
Hạt mắt rồi
Em tiếc nuôi
Buồn lên môi

M. HƯƠNG

QUÊ HƯƠNG TÔI MÙA HẠ

Gió lộng từ biển khơi laôn gợn sóng
Len lối vào miền cát trắng thông reo
Hè về đây, di dưới ánh quang thiêu
Chân nóng bỏng của miền quê cát trắng
Quê hương tôi đi vào trong cơn nắng
Nắng hè về nắng đốt cháy ngàn thông
Thông Vi Vu qua nhạc sóng bành bồng
Dư âm đó ru tôi vào ảo mộng
Bước chân đi trong chiều vàng gió lộng
Thả hồn vào trong hoang vắng biển
khơi

Ta lắng nghe bao tiếng gió xa vơi
Đang nhẹ thổi về miền quê mùa hạ.

HÙNG VỸ
(Lương văn Bình)

MẠ...!

— Kinh tặc Mạ
THƯƠNG-TRANG

Mạ ngồi trên chiếc ghế mây, đôi tay thoăn thoắt đan từng mũi len.

Cu Út bò dưới đất, thúc chiếc xe lửa nhỏ chạy, miệng hét lớn:

— Bí bo, xe lửa đây. Bí bo.

Em bực mình, gắt:

— Có im cái họng đi không Út!

Ồn quá, để cho tôi học với chứ.

Mạ cười hiền từ:

— Chi mà la em rủa con. Cho em chơi chút nờ.— Rồi mạ quay qua Út — Con chơi nhỏ nhỏ cho chị học nghe.

Cu út giảm «tốc độ» ngay. Em trở lại với bài toán thật khó. Chắc có lẽ em không có «duyên» với cái môn học khô khan này. Vừa ngồi cắn bút, em thầm nghĩ: «Cái anh Hùng ni thiệt là ác, cho toán chi mà bắt nát óc, rồi bỏ đi chơi mát, không giảng cho người ta với». Rồi lại phải làm tiếp, trong những tiếng tích tắc thật buồn. Mạ chợt hỏi em:

— Máy giờ rồi con? Em đáp:

— Dạ chín giờ ba mươi phút.

Mạ nói:

— A, rửa mà khuya rồi tề. Thôi Út nghỉ chơi đi con, đi rửa tay mà đi ngủ..

Rồi mạ nói em:

— Làm chưa xong toán hả con? Em «dạ» một tiếng nhỏ. Mạ kêu lớn:

— Hùng ơi! Hùng.

Anh Hùng từ ngoài sân chạy vô, thở hồng hộc, dạ lên một tiếng. Mạ nói:

— Chứ đi chơi chi mà lâu rửa? Giảng toán cho em làm rồi mà lo đi ngủ.

Anh Hùng bị bỏ dở cuộc chơi. Mặt bí xị. Anh giảng toán cho em với một cách cau có.

Làm xong bài toán, em sửa soạn xếp sách vở, thì mạ kêu:

— Trâm, lại mặc thử cái áo len ni coi vừa không nà.

Mạ đan áo để chuẩn bị mùa Đông tới. Tuy trời Saigon không lạnh mấy, nhưng mạ vẫn đan đầy đủ mỗi người một cái. Chiếc áo len năm ni của em, vì cái áo năm kia mạ đan đã cũ. Chiếc áo này màu cà phê sữa hơi

đậm, mạ đan rất khéo, nhưng... thật thì em chẳng thích tí nào, em không thích cái màu của áo. Hôm mạ mua len về, mạ định đan cho chị Hồng — vì chị thích màu ấy. Nhưng khi lục lại, áo chị còn mới, mà áo em thì cũ và bị một ăn rách nhiều chỗ, mạ bèn đan cho em. Em đến mặc thử áo mà lòng không vui, em chẳng dám nói thẳng ra, em sợ mạ buồn... Mạ nói:

— Chà, cái áo ni con mặc vừa vặn, đẹp ghê a tề! Cái màu ni dịu, hi con?

Mạ nói thật êm. Em lặng lẽ bước vô phòng, em chỉ thích cái áo màu tím, có đan nổi lên bằng cái hoa màu trắng. Cái áo len mà em thích mãi. Em nằm xuống giường mà cứ tưởng tượng cái áo len màu tím...

Sáng hôm nay, vừa thức dậy, em thấy mạ ngồi sau bếp nói chuyện gì với chị Hồng thật nhỏ.

Hôm nay, mạ đã đan xong cái áo. Mạ bảo em còn một tháng nữa mới tựu trường, mạ cho em với chị Hồng lên Đà Lạt chơi vài tuần rồi về. Em quyết định thực nhanh, em không đi. Đi Đà Lạt mà áo len màu quê quá — em cho là như vậy — Buổi tối, khi mạ hỏi:

— Răng, Trâm! Con không đi hả con. Đi chơi đi con, đi lấy sức trước khi mà đi học. Con học quá mà ốm đó.

Em lắc đầu:

— Con không đi mô mạ.

Mạ cười buồn:

— Răng rửa? Áo len thì có sẵn, cái chi cũng có cả, răng không đi?

Chị Hồng nói:

— Đừng chề nữa em ơi! Đi Đà Lạt sướng thấy mồ, còn chề nữa.

Em yên lặng, bước vô phòng.

Vào phòng, em thấy một nỗi buồn thật lớn, len trong hồn. Chị Hồng vô tư quá chị không biết là em không thích cái áo len đó. Bỗng nơi giường em nằm có một giấy báo, em mở ra xem. Ồ... thì ra là chiếc áo len màu tím có đan mấy cái bông trắng. Em ngạc nhiên, thì trong cái áo có một tấm giấy, vớ hàng chữ:

« Trâm con,

« Mẹ biết con thích cái áo len này từ lâu, bây giờ mạ thưởng cho con đó. Con cứ đi Đà Lạt đi nghe. »

... Em ngạc nhiên... rồi em chợt hiểu, em ôm chiếc áo len chạy ra ngoài. Mạ đang ngồi nơi ghế mây, em gục xuống ngay ghế, nước mắt trào tuôn. Giọng mạ vẫn hiền từ:

— Chi mà khó rửa con! Nín đi, lớn rồi mà khóc. Dị quá!

Em vẫn khóc nức nở. Mạ thật

bao dung thật là một bà tiên phúc hậu.

Mạ nói:

— Mạ nghe chị Hồng nói con không ưa màu cà phê sữa, và con cũng không ưa cái áo, nên mạ đan cho con cái áo len mà con muốn.

Em nhìn mạ. Mạ đan lúc nào mà em không biết? Bỗng em nhìn thấy đôi mắt mạ thâm quầng... À, thôi đúng rồi, mạ đã thức khuya để đan cho em cái áo này. Em khóc nức lên, em nói:

— Mạ ơi. Con có lỗi quá. Con làm mạ buồn. Con...

Em không nói được nữa. Nước mắt trào tuôn. Mạ vuốt tóc em, rồi bảo.

— Thôi, khóc làm chi. Con khóc nhiều làm ốm thêm. Đi Đà Lạt cho khỏe người, nghe con. Em lắc đầu. Em không thêm đi Đà Lạt nữa. Em làm phiền mạ quá. «Ồi! lòng của người mẹ quả bao la như nước trong nguồn.» Giờ phút nào mạ cũng lo lắng cho con cả. Em khóc thật nhiều. Nước mắt của em thấm ướt chiếc áo len, trong khi tiếng mạ êm êm: — Ơ! Con khóc ướt hết cái áo len rồi kìa?...

LĂNG TRÍ

Người cha đang đọc báo bỗng dứa con chạy lại hỏi:

— Bà ơi! Hy Mã Lạp Sơn ở đâu hả ba?

— Chắc mà mây cắt đầu đó, hỏi bà coi.

— Những tư tưởng thanh cao đều do tâm hồn của ta mà ra cả.

VAUVENARGUES

— Cái lưỡi sinh đủ mọi nết xấu.

TÀNG-QUỐC-PHIÊN

— Khi bạn thấy khó chịu trước lỗi của kẻ khác, bạn hãy xét mình lại và coi đã có làm như họ vậy không.

MARC-ATRELE

— Bạn đừng nói: «Tôi sẽ làm». Sau khi đã suy nghĩ kỹ, bạn hãy nói ngay: «Tôi làm». Nhờ vậy ý-chí sẽ cứng rắn.

Bác-sĩ MAX SIMON

TRUYỆN TRINH THẨM

BỨC THƯ MẮT TRỘM

* Nguyên tác của EDGAR POE

* Phóng tác của THU AN

Hồi đó vào năm 18... tôi đang ở Ba Lê. Sau một buổi tối mưa gió bão bùng, tôi khoan khoái ngồi suy tưởng và hút ống vố, cùng với bạn thân Đỗ Văn, trong căn nhà riêng của anh ta ở khu Thánh Giặc-Manh. Trong một giờ đồng hồ, hai chúng tôi không nói gì hết. Nếu có ai đến, thì sẽ tưởng chúng tôi chỉ bận rộn ngắm nhìn các làn khói thuốc tỏa thành vòng, bay lên trần nhà. Riêng tôi, thì tôi suy luận về một vài điểm, trong câu chuyện mà chúng tôi nói vào lúc đầu buổi tối. Đó là chuyện về vụ ở đường Nhà Xác, và những bí ẩn trong vụ ám sát bà Minh Tân. Tôi đang liên tưởng đến những điều giống nhau của hai vụ này, thì cửa phòng bỗng bật mở, và ông M.G, chánh sở Cảnh sát Ba Lê bước vào.

Chúng tôi thân mật mời ngồi, vì ông ta vừa có điểm dễ thương vừa có cái đáng ghét, và từ vài năm rồi, chúng tôi chưa gặp lại ông ta. Vì chúng tôi đang ngồi trong bóng tối, Đỗ Văn đứng dậy định thắp một ngọn đèn, nhưng anh ta ngồi xuống ngay, khi nghe ông G... nói rằng ông ta đến để nhờ anh bạn tôi đang giúp ý kiến, về một vụ đang làm cho ông ta vô cùng bối rối.

Đỗ Văn nói:

— Nếu đó là một chuyện cần suy nghĩ, thì chúng ta không nên thắp đèn. Suy nghĩ trong bóng tối dễ hơn.

Ông Cảnh sát trưởng nói:

— Lại một ý kiến kỳ quái của ông nữa.

Ông ta chuyên môn gán cho là kỳ quái, tất cả những điều gì mà ông ta không hiểu được, thành ra ông sống giữa toàn những sự kỳ quái.

Đỗ Văn đưa mời ông ta một ống điếu, anh nói:

— Vậy mà tôi tin là đúng đấy!

Tôi hỏi:

— Còn câu chuyện khó xử của ông ra sao? Tôi hy vọng nó không thuộc vào loại ám sát nữa chứ?

— Ồ! Không. Chẳng giống vậy chút nào. Câu chuyện này thực ra rất giản dị, và tôi nghĩ là chúng tôi có thể tự giải quyết lấy được, nhưng tôi nghĩ là ông Đỗ Văn sẽ thích nghe, vì nó thật là kỳ quái.

Đỗ Văn nói:

— Giản dị và kỳ quái!

— Vậy đấy. Nhưng nghe câu đó không trùng lắm, ta có thể nói nó hoặc giản dị, hoặc kỳ quái nếu ông muốn. Có điều là chúng tôi lấy làm bối rối lắm, vì mặc dầu giản dị thế mà chúng tôi vẫn không hiểu được.

Bạn tôi nói:

— Có lẽ vì nó quá giản dị nên nó làm cho ông nhầm lẫn chăng?

Ông Cảnh sát trưởng cười:

— Ông nói gì lạ vậy?

Đỗ Văn nói:

— Có lẽ vì điều bí mật đã rõ ràng quá?

— Ô! Trời đất ơi! Ai mà lại nói thế bao giờ.

— Nó hơi hiển nhiên quá?

Ông khách cười lớn, vui vẻ:

— Ha! ha!.. Ha! ha!.. Ô!.. Ồ. Đỗ Văn, ông làm tôi buồn cười muốn chết, ông thấy không?

Tôi hỏi:

— Nhưng, chuyện đó là chuyện gì vậy?

Ông Cảnh sát trưởng nhả khói thuốc vừa nằm ngả người xuống ghế bành, vừa nói:

— Để tôi kể cho các ông nghe. Tôi sẽ vắn tắt thôi. Nhưng, trước khi bắt đầu, tôi phải dặn trước các ông là chuyện này bí mật ghê lắm đó, và tôi sẽ có thể bị mất chức, nếu có ai khác biết được đấy.

Tôi nói:

— Ông cứ kể đi.

Đỗ Văn nói:

— Hay là đừng kể cũng được.

— Được rồi, để tôi kể. Tôi được bề trên, rất cao cấp, cho biết rằng một tài liệu rất quan trọng đã bị đánh cắp ở hoàng cung. Người ta biết rõ kẻ nào đã lấy cắp, người trông thấy hắn, và biết rằng hắn vẫn còn giữ tài liệu đó.

Đỗ Văn hỏi:

— Sao họ biết được điều đó?

— Vì lý do là nếu kẻ cắp đem sử dụng tài liệu đó, thì sẽ có một vài hiện tượng xảy ra, nhưng những hiện tượng đó lại chưa xảy ra.

Tôi nói:

— Ông cắt nghĩa rõ hơn chút nữa được không?

— Được, tôi nói rõ hơn là tờ giấy đó cho phép kẻ giữ nó một uy quyền rất đáng kể đối với một vài người, và uy quyền đó rất có giá trị... (Ông Cảnh

sát trưởng rất thích nói úp mở).

Đỗ Văn nói:

— Tôi vẫn chẳng hiểu gì cả.

— Không hiểu gì ư. Thật không? Nào! Tài liệu này, nếu mà cho một người thứ ba biết — tôi không nói đến tên người thứ ba này — thì một nhân vật cao cấp lắm sẽ mất hết danh dự; vì vậy mà kẻ giữ tài liệu đó có một ảnh hưởng rất mạnh đối với nhân vật kia, vì danh và sự yên ổn của người này nằm trong tay của hắn ta.

Tôi ngắt lời:

— Nhưng cái ảnh hưởng đó, tùy thuộc điều này: Kẻ cắp có biết là người bị mất thấy hắn ta không? Sao hắn dám vậy?...

G... nói:

— Kẻ cắp, chính là D., hắn ta dám làm hết tất cả những điều tồi bại, nếu hắn thích làm. Cái vụ trộm này vừa liều lĩnh vừa khôn khéo. Tài liệu đó chính là một bức thư, nói trắng ra, là đã bị mất trong lúc người nhận được đang ở một mình trong phòng khách của hoàng cung. Lúc người đó đang đọc, thì bị ngắt ngang vì một nhân vật cao cấp khác bước vào, người đó bèn đặt đại lên bàn, nhưng lật phía lưng bức thư lên. Như vậy chắc sẽ không ai chú ý tới nó. Ngay lúc ấy thì D... bước vào, đôi mắt cú vọ của hắn ta nhìn ngay thấy bức thư, và nhận được nét chữ đề địa người gửi ở mặt sau lá thư, hắn cũng nhận thấy sự bối rối của người nhận được bức thư đó và hắn đoán ngay ra sự bí mật của người kia.

Sau khi nói vài câu chuyện, hắn rút trong túi ra một bức thư, gần giống bức thư kia, mở ra, giả bộ đọc, rồi đặt xuống bàn, cạnh bức kia. Rồi hắn lại nói chuyện về công việc trong khoảng mười lăm phút. Sau đó hắn đứng dậy từ biệt, và tráo lấy lá thư không phải của hắn ta. Người bị mất cắp trông thấy cử chỉ đó, nhưng tất nhiên là không dám nói vì sợ sẽ gọi sự chú ý tới bức thư đó, vì sự hiện của nhân vật thứ ba vẫn còn kia. Rồi ông bộ trưởng D đi mất, để lại trên bàn bức thư của ông ta, một bức thư không có gì là quan trọng cả.

(Còn nữa)

CÁO LỖI

Vì sự sơ xuất của ấn công truyện dài Dấu Tử Thần đã chấm dứt ở số 102, nhưng phần chót lại ghi hàng chữ «còn 1 kỳ nữa», Tòa soạn đính chính lại và xin cáo lỗi cùng độc giả thân mến.

CHƯƠNG I

Một chỗ ở Saigon. Điều mơ ước mà Thúy ấp ủ từ bao nhiêu lâu bỗng đến một cách hết sức bất ngờ. Lá thư của dì Dung, tuy đã đọc đến thuộc lòng mà Thúy thấy còn như nóng hổi ở trên tay. Lá thư dì viết cho ba, má, nhưng có một đoạn ngắn ngủi làm Thúy xúc động đến bàng hoàng: «Việc làm của em như thế kể là chắc chắn xong rồi. Nhưng kẹt nhất là vấn đề hai cháu nhỏ. Thời buổi này biết ai tin cậy mà dám giao phó cửa nhà và lũ nhỏ để đi tối ngày. Cho nên em tính xin với anh chị cho phép cháu Thúy lên đây, vừa đi học, vừa trông nom nhà cửa giúp em. Dưới anh chị, các cháu đều đã lớn cả. Nếu có bớt đi cháu Thúy, cũng không làm anh chị bối rối bao nhiêu. Xin anh chị yên tâm là em sẽ coi cháu như con em vậy...».

Ba má đọc xong thư rồi bàn tán với nhau thật lâu. Sau cùng má trao lá thư cho Thúy, và nói:

— Dì Dung muốn con lên Saigon ở hẳn trên đó đấy. Con tính sao?

Thúy trở mặt lên nhìn má. Câu hỏi bất ngờ của má làm Thúy chết sững người lại. Con xúc động đột ngột làm Thúy tắc nghẹn ở cổ họng. Thúy cầm lấy lá thư của dì Dung mà thấy rõ bàn tay của mình run rẩy. Một đằng là mái ấm gia đình, với bao kỷ niệm êm đềm ở quê cũ, một đằng là cả một chân trời mới lạ ulla đến như một luồng ánh sáng chan hòa tới chói mắt, Thúy cảm thấy như mình thật bé nhỏ đứng giữa hai sự lựa chọn. Lúc đọc xong thư của dì, Thúy thấy nước mắt của mình đọng ở hai bờ mi, những giọt nước mắt chen lẫn sự cảm động, bối rối, và cả niềm ngấy ngất vì cơn biến cố trọng đại sắp đến với mình nữa. Má đưa Thúy ra khỏi sự bối rối khi bà cất tiếng chọn lựa giùm:

— Ba má bàn tính với nhau rồi. Ở với dì Dung thì cũng không có gì trở ngại. Và con gái lớn ở vào thời buổi càng lộn xộn, càng nên kiếm chỗ an toàn. Nhưng đi hay ở là tùy ở con. Ba má không bắt buộc đâu.

Thúy chưa trả lời gì với má ngay. Thúy cầm lá thư mỏng manh không đầy hai trang giấy đi ra phía sau nhà. Nắng chói chang ở bên kia bờ mương làm mặt sông trở nên sáng lòa đến nhức mắt. Dưới những tàu lá dừa im gió, từng giọt nắng lách qua, in xuống nền đất ẩm thành những vệt lốm đốm sáng. Bầu không khí buổi trưa ở đây thật êm ả. Gió nhẹ lùa rì rào trong những cụm tre

NHỮNG DẤU CHÂN CHIM

Truyện dài của NHẬT-TIẾN

già. Thỉnh thoảng có tiếng cá quẫy nhẹ trong lòng mương, mặt nước xao động rồi phẳng lì. Phía ngoài xa, lâu lâu có tiếng động cơ ầm ỉ của thuyền bắc sang sông làm chuyển nhẹ mặt sóng. Đâu đó một tiếng gà eo óc lạc lõng cất lên. Thúy đã sống với bầu không khí êm ả ấy gần rờ năm tròn. Những năm đầu của cuộc đời, tuổi thơ ngây của Thúy gắn bó với khung cảnh trầm lặng của làng xóm ở ven sông. Đến khi vừa lớn, lòng Thúy nao lên một mơ ước mới. Thúy hay bỏ nhiều giờ rảnh rỗi để trèo lên cây sung mọc bên lạch nước để nhìn sang bên kia bờ sông, chốn mờ mờ một màu xanh đậm viền theo sóng nước mang đất phù sa đỏ ối. Bên đó là tỉnh lỵ. Bên đó là những đường phố thẳng tắp, trải nhựa phẳng lì. Bên đó có những hàng phượng vĩ nở hoa đỏ ối phủ kín những mái xanh rêu của từng căn biệt thự cổ kính, chung quanh là những cụm hoa sặc sỡ thay đổi màu sắc bốn mùa. Bầu không khí của tỉnh lỵ tuy không ồn ào náo nhiệt bao nhiêu, nhưng cũng khác xa với khung cảnh quanh đây, cách không xa một bờ sông rộng. Thúy thích nghe tiếng ồn ào của khu chợ Mới vào lúc bình minh hơn là nằm trên phản gỗ nghe tiếng ống tre cựa mình trên mái lá. Thúy cũng thích ngắm từng khuôn cửa kính sáng lòa chứa đủ loại đồ vật dụng hơn là theo dõi cánh bướm vàng tươi chập chờn trên khóm Mầu Đơn vừa trổ từng bông hoa đỏ ối. Có một tiếng gọi văng lên tận đáy tâm hồn thôi thúc cô bé đi tìm một chân trời khác lạ. Tiếng gọi ấy nhiều lúc làm lòng Thúy nao nao. Tiếng gọi ấy nhiều

lúc làm Thúy thờ dài. Nhưng nỗi buồn của Thúy chỉ nhẹ như cơn gió thoảng đang lùa qua mái tóc mai phơ phất làm Thúy thấy mát ở cổ. Thúy quên ngay cảm giác buồn mênh mang, vô có của mình để có thể ngắt ngay một quả sung chín vàng rồi ném xuống đầu thẳng em đang nín thở để rình bắt một con chuồn chuồn xanh biếc đậu trên dây thép. Quả sung gõ một tiếng «cóc» lên cái đầu nhẵn bóng một nửa phía sau của nó. Thằng bé giật choáng người, trong lúc con chuồn chuồn cất cánh bay đi. Minh nó chao đi trong lúc tiếng cười trong trẻo của Thúy nổi lên. Thúy ròn rã:

— Mõ nhà ai kêu quá ta.

Thằng Tuấn ngược lên nhìn chị, vừa xoa đầu vừa la lối om sòm:

— Nghỉ chị Thúy ra. Chị nghịch lối gì mà làm đau con người ta quá vậy.

Thúy làm bộ mặt thản nhiên:

— Ơ! Sung chín nó rụng chớ bộ.

— Rụng cái gì mà bắn tuốt ra tận đây. Em bắt đền chị làm sông mất con chuồn chuồn của em rồi đó.

Thúy nghiêng đầu qua cánh lá đưa mắt tìm con chuồn chuồn. Mái tóc dày mượt của Thúy xỏa xuống, gió lùa tới làm bay phơ phất. Thúy nhìn thấy con chuồn chuồn đang chập chờn trên một cành na mọc chia ra ở đầu sân. Thúy nói:

— Im! Để chị bắt giùm cho.

Rồi Thúy tuột xuống thật nhanh. Mắt Thúy vẫn không rời con vật nhỏ bé đang nhón nhợ trên đầu cành. Rồi nó đậu lại. Hai cánh mỏng như tờ cụp xuống. Nếu không theo dõi từ trước, hẳn không ai nhìn thấy cái mình xanh biếc của nó đã lặn vào màu lá xanh tươi.

Lần này thì đến lượt đưa em thứ ba của Thúy là thằng Thành muốn trêu trọc. Nó đứng ở thềm cửa nhìn ra và hét to lên:

— A! Chị Thúy không ngủ trưa đi bắt chuồn chuồn. Em mách ba cho coi...

Thúy đang rón rén lại gần cây na, vừa nghe la lên vội co giò ụt té chạy. Vừa chạy Thúy vừa xĩa về phía thằng Thành, hậm hực:

— Bé cái mồm chứ. Làm gì mà la lối om sòm.

Thành hù dọa Thúy một cái, thích quá nên cất tiếng cười ròn rã. Âm thanh của tiếng cười còn theo chân Thúy vào đến tận buồng trong.

(Còn nữa)

HỘP THƯ

(tiếp theo)

Em Bất Mãn: Phải nói thẳng là em không dùng óc để suy nghĩ. Số 98 chú N.T. đã trình bày rõ lý do tăng giá báo. Tòa soạn không là tiền đề hóa phép ra giấy. Phải mua. Tháng 7-72 giá 1 rame giấy in bìa Thiếu Nhi là 3200 đồng. Tháng 7-73, 1 năm sau, giá giấy in bìa Thiếu Nhi là 10.000 đồng. Đắt gấp hơn ba lần. Tháng 5-73, giá giấy in ruột báo là 1560 đồng. Hôm nay, sau 3 tháng, tìm khắp chân trời góc biển để mua với giá 3000 đồng nghĩa là tăng gấp đôi, mà không ai muốn bán. Nếu em có thể mua giấy theo giá cũ, tòa soạn xin suy tôn em là cứu tinh, và sẽ xuống giá cũ ngay lập tức. Em biết nói rằng thời này gạo châu củi quế, mà lại bắt tòa soạn bán báo rẻ, trong khi giấy tăng gấp ba, chứng tỏ là em quá nông cạn và ích kỷ, không chịu nhìn vào thiện chí của người khác, chỉ nghĩ tới túi tiền của mình. Em than là tờ báo 70 đồng, đọc được hai giờ đồng hồ, là đắt. Thế em quên những kiến thức đầu óc em thu thập được với 70 đồng đó à. 70 đồng bạc, bằng nửa tô phở! Nếu tiếc 70 đồng, em đừng mua báo, hãy ăn nửa tô phở, như thế em đỡ tốn thêm 20 đồng tem để gửi tới 2 cái thư về nặng lời trách móc em ạ.

Em Mừng Hoang Vu, Đà Nẵng: Có nhiều độc giả không ở trong GĐTN than phiền rằng những trang phóng sự không đem ích lợi lại nhiều. Vì thế, tòa soạn quyết định giảm bớt phần đó cho nên cả sinh hoạt của Trung Ương cũng không có phóng sự đó em.

Em Cát Nhân, Mỹ Tho: Các số gần đây bác Đặng Hoàng đã sao lục lại một số bản nhạc lành mạnh hay lắm. Em nào biết nhạc thì dượt cho em khác nhé.

Em Thanh Kiên, Qui Nhơn: Họa sĩ Walt Disney đã qua đời rồi. Nên vẽ trên giấy nào mà nét có thể nhỏ thì mới đẹp em ạ.

Em Đỗ Hương Trang, Saigon: Em dễ thương lắm. Bài nhận được chỉ đề báo với các em là bài không thất lạc, chứ không phải bài chọn đăng em ạ.

Em Đường Chinh, Saigon: Em cứ gửi bài về đủ các mục, hay là chú N.T. sẽ chọn đăng liền đó em.

Em Ka bình Phương, Mỹ Tho: Những tật thông thường thì bác sĩ ĐBN đã viết. Bệnh đặc biệt thì phải khám nghiệm, không mách được em ạ.

Em Linh Lăng, Mỹ Tho: Em bỏ 150đ tem vào bao thư gửi báo đến vô tòa soạn, ghi rõ mua 2 số nào, và ghi địa chỉ của em thì sẽ nhận được nghe em.

Em Đặng Văn Đăng, Đà Nẵng: Tòa soạn hết số 44, vì đã lâu quá, phần thì đã đóng bộ, còn dư thì đem tặng rồi em ạ.

Em Lê Thái: Em gửi tiền mua báo đóng bộ, báo thiếu và báo năm theo lời nhắn chung ở số 102 nghe em.

Em Nguyễn Hữu Dũng, Bảo Lộc: Chỉ không lựa bài. Em hỏi ba sẽ rõ tại sao báo bị xóa. Chị không tiện trả lời em ạ.

Em Ngô Văn Hiền, Bảo Lộc: Mẫu phiếu mới in lại. Đề tới số 106 sẽ in lại lần nữa vậy nhé U.T.P. là dân húi cua đó em.

Em Trần Đức Dũng, Saigon: Hộp mặt ở tòa soạn em mặc đồ thường là đủ rồi em ạ.

Em Nguyễn Xuân Lộc, Đà Nẵng: Nếu chưa nhận được thẻ thì gửi phiếu và hình khác về làm thẻ khác Tòa soạn đã gửi số 100 rồi đó em.

Em Bé Thơ, Long An: Em nên dùng bàn chải mềm. Hãy xin tiền má đi nha sĩ, để vấn kế, kéo mà có ngày em sẽ «Cười lên đi cho răng vàng sáng chói».. đấy nhé.

Em Trần Thúy Diệp, Vũng Tàu: Là đường nhỏ mịn. Dụng cụ thật bông rẻ lắm, vài chục đồng 1 cái. còn cái quặng đựng kem thì xếp bằng giấy, kỳ sau sẽ có cách làm em nhé.

Em Võ Đình Thắng, Bảo Lộc: Tình yêu lãng nhăng không hợp với Thiếu Nhi vì làm mất thời giờ của các em, có khi bỏ cả học hành, hư hỏng cả tương lai em ạ.

Em Nguyễn Thị Hoa, Mỹ Tho: Chờ số 106 sẽ in lại phiếu gia nhập GĐTN cứ gửi bài về em nhé.

Các em: Nguyễn Minh Hà, Qui Nhơn — Bút Nhóm Mây Ngàn Phương, Gia Định — Thái Bình, Khánh Hội — Minh Phương, Saigon — Minh Nguyệt, An Giang — Đặng Linh, Quảng Tín — Cúc Nhật, Gia Định — Hoài Nhật Thi, Vũng Tàu — Lương Văn Hòa, Tam Kỳ — Kiều Nga, Phan Rang — Nhổng Nhèo, Khánh Hội — Nguyễn Thị Nài, Saigon — Hải Âu, Diên Khánh — Bành Kim Lang, Bà Rịa — Hoài Ngọc, Pleiku — Hương Soan, Gia Định — Thảo Lam, Saigon — Lê Hùng Việt, Tam Kỳ — Việt Quốc Hùng, Ba Xuyên — Nguyễn Anh Tuấn, Saigon:

Chị đã nhận được thư. Hãy cười và nổi vồng tay lớn với các bạn trong khu Đại Đoàn Kết này các em nhé.

Thương mến tất cả các em

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH

BÀI NHẬN ĐƯỢC CỦA CÁC EM (tt)

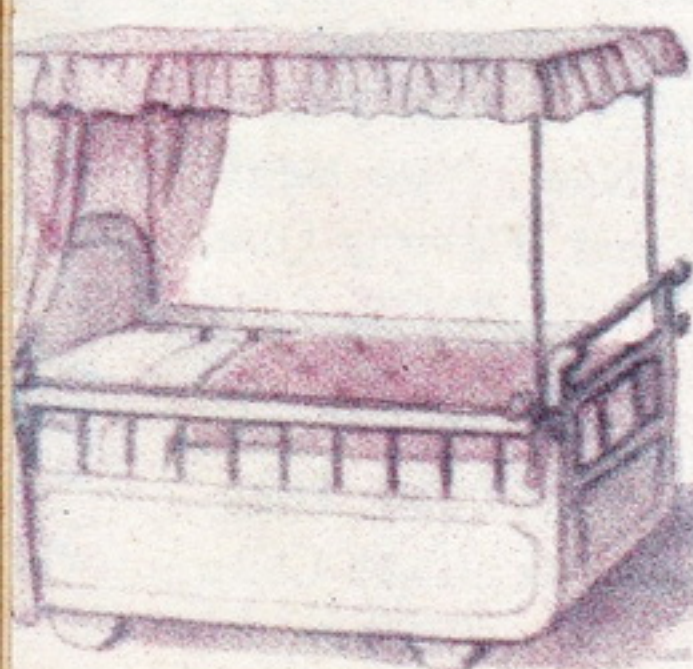
Lê Kim Luận, Vũ Hồng Thanh, Đào Trung Hưng, Phạm Liêu, Mai Quế, Nguyễn Xuân Quốc, Nhật Anh, Trần Sĩ Nam Định, Hùng Rôm, Trần Thị Tố Nguyên, Hoàng Đức Thanh Kiên, Hoàng Lâm, Nguyễn Minh Quang, Kim Nhân, Phan Nhã Uyên Quang, Minh Châu, Thanh Hoài Sơn, Nguyễn Văn Kỳ, Rong Tím, Trâm, Dạ Hương, Võ Nguyễn Dương, Trần Văn Nam, Vi Lam, Bé Trung Trực, Linh Trung, Thái Vũ, Hoàng Diễm Khanh, Tống Khanh, Du Thi, Tiêu Vũ, Đại Linh, Nguyễn Hồng Giang, Văng Chuyên, Tạ Chí Thân, Hải Đăng, Trần Ánh Tuyết, Vi Vương, Lê Minh Châu, Nguyễn Đức Cang, Nguyễn Vũ, Văn Du, Huỳnh Chúc, Ly San, Ốc Anh Vũ, Phù Du, Thùy Dương, Phạm Hải, Trường Giang, Võ Hoàng Sơn, Võ Ngọc Diệp, Lý Hữu Di, Bạch Hải Đường, Hùng Vỹ, Trần Hữu Lập, Đoàn Thụy, Thiên Nam, Mây Hạ, Rắn Vàng, Nguyễn Hữu Dũng, Ngô Ngân, Nguyễn Trường Anh, Lê Châu, Vân Thy, Mây Ngàn Bay, Vũ Thụy Thu Nhi, Uyên Thụy Vũ, Huỳnh Hồng Mai, Nguyễn Thị Bạch Tuyết, Hoa Trang Nguyên, Hương Soan, Lý Thị Thùy Hương, Đỗ Phụng Hiếu, H.H. Mai, Cỏ Tóc Tiên, Kim Oanh, Nguyễn Thanh Tân, Thiên Long, Tăng Chí Thiên, Tiêu Vũ, Linh Trung, Thy, Nhị Hà, Nguyễn Ngọc Hoàng, Rong Ngọc, Thụy Thiên, Vân Hùng Chi, Hồ Văn Thế, Lê Tấn Đạt, Tiên Dung, Vũ Văn Luận, Thu Giang, Lê Hùng Việt, Bùi Thị Yến, Hoàng Hải Hùng, Lăng Tú, Minh Nguyệt, Nguyễn Nguyễn Mimoso, Song Hát, Minh Liên, Uyên Mâu, B.N. Phù Đồng, Cô Đơn, Trần Văn Thanh, B. Béta, Hồ Liên Như, Tôn Nữ Thụy Linh, Hoàng Nga, Thiên Bát Hủ, Viễn Du, Hoài Nguyên Giang, Mây Mùa Thu, Nguyễn Yên Nam, Nguyễn Ngọc Hoàng, Lê Thị Minh Công, Hoàng Sơn, Hoài Nhật Linh, Châu Kiều Đông, Nguyễn Mạnh Cường, Đoàn Đ. Phong, Kiều Tấn Tuyến, Phạm Liêu, Trần Văn Thanh, Lê Đông Hà, Thùy Nam, Vân Nghè, Hải Anh, Trương Thoại Thương Quà, Kim Lang, Hạnh Vi Triều Dương, Đặng Vũ, Dạ Trường Nhật Thanh, Hoài Nhật Thi, Quyên My, Bích Liên, Nguyễn Thị Đạo, Nguyễn Đình Tố, Thảo Điều, Quốc Linh Vũ, Ngô Huy Hòa, Châu Khanh, Nguyễn Văn Biên, Hoài Ngọc, Tạ Quang, Linh Chi, Hồ Hùng Phương, Hoa Măng, Đại Linh, Hoài Ngọc, Uyên Thụy Phương, Vi Vương, Hoàng Thị Nguyệt Vy, Nam Chinh, Lý Thị Phụng, Lương Văn Bình, Thái Minh Huy, Lê Đình Thụy Phương, Giang Lan, Lê Thụy Hạ Mơ, Nguyệt Thi, Lương Văn Hòa, Lá Lam, Trùng Dương, Hồ Hùng Phương, Anh Đào, Bơ Ti Nguyệt.

TRANG HOÀNG BÁNH KEM

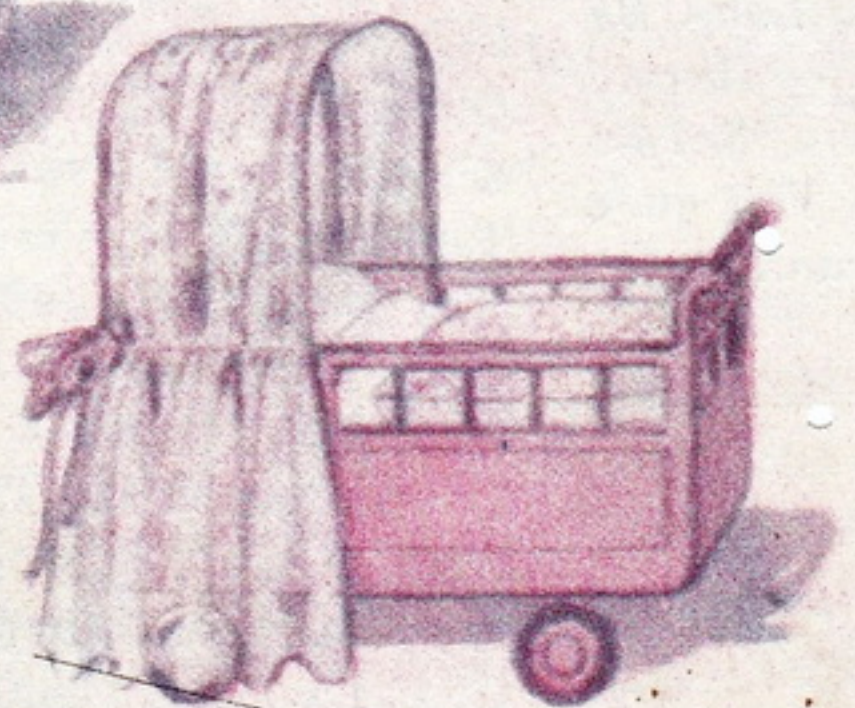

BÁNH SINH NHẬT CỦA BÉ

Những vật ngộ nghĩnh được trình bày trên bánh sẽ làm cho Bé rất thích thú.

VÀI MẪU
NỘI
CỦA BÉ

CÁCH LÀM : Làm bánh bông lan, cắt thành hình hộp vuông, phết kem các màu khác nhau. Làm một bánh tròn phết kem trắng. Dùng khuôn hình ngôi sao số 17 nắn những con sò viền quanh các khối vuông, và dùng khuôn số 22 làm các con sò lớn viền quanh cái bánh tròn và các viền chân bánh tròn. Dùng đường làm các con vật, các số và chữ để gắn lên bánh. Dùng khuôn số 16 để làm đôi vớ trên bánh tròn và khuôn 101 để làm viền vớ. Làm các bông hồng bằng khuôn làm hoa hồng số 124.

In tại nhà in riêng của Thiều Nhi tại số 459 Thiệu Trị, Phú Nhuận.

Giá : 70\$